

ليۇ تولستوۋى

مىنى ئاقاۋونۇكەر

وەرگىرانى : ئەمىن گەردىگلانى

www.iqraonline.com

مىنى ئاقاۋونۇكەر

مىنى ئاقاۋونۇكەر

ئەم كۆتۈپ

لە ئامادە كۆرۈنۈش پۈتتۈرۈش

(مەسئۇل ئوقۇش ئورنى)

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۇ سەھىپىنى تەييارلىغۇچى:

[/https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada](https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada)

بۇ سەھىپىنى تەييارلىغۇچى:

<http://iqra.ahlamontada.com>

مەسئۇل ئوقۇش ئورنى

(۳)

(رۆمان)

ئاغا و نۆكەر

ليۇن تۇلستۇي

وهرگيرانى

ئەمىن گەردىگلانى

دەزگای توژیڭنەو و بلاوکردنەوێ موکریانی

● ناخ و نوکەر

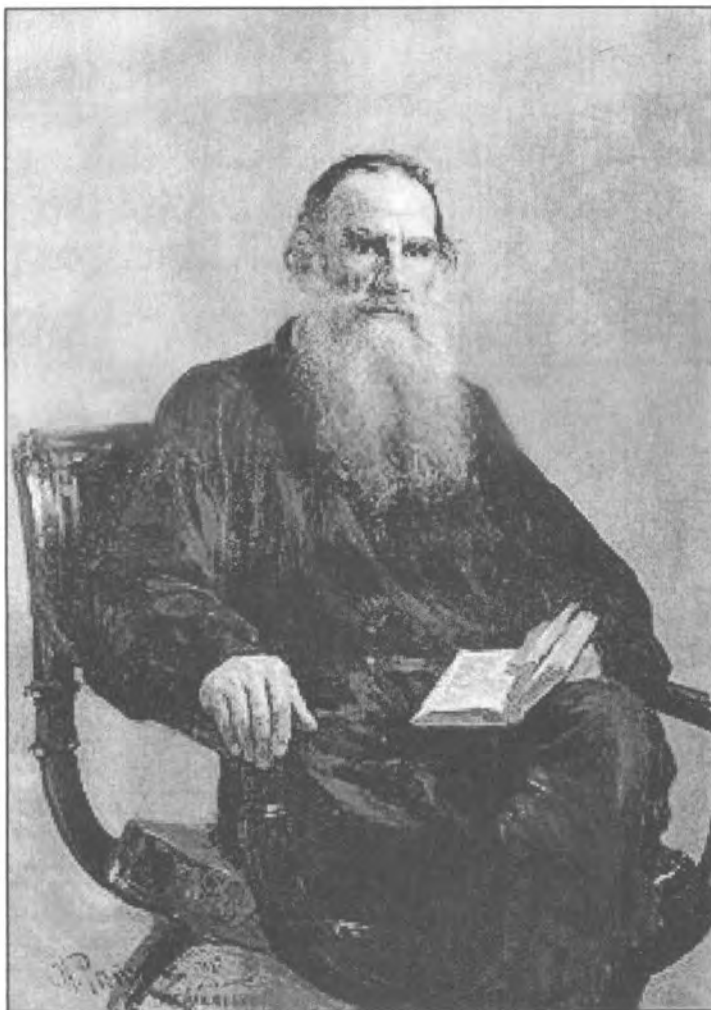
- نووسینی: ئیلمی ئۆلستۆی
- وەرگێڕانی: ئەمین گەریگلاڤی
- نەخشەسازی ئاومو: گێزان جەمال رولاندزی
- بێتچنێن: محەمەد ئەمین شاسەنەم
- بەرگ: مۆگەر سدیق
- ژمارەى سپاردن: ٦٧٥ له ٢٠١١ دراوەنى
- نرخ: ١٠٠٠ دینار
- چاپى یەکەم ٢٠١١
- تیراژ: ١٠٠٠ دانە
- چاپخانەى رۆژنامە (هەولێر)

زنجیرەى کتێب (٥٧٥)

هەموو مافیکی بۆ دەزگای موکریانی پارێزراو

مەلپەر: www.mukiryani.com

ئیمەیل: info@mukiryani.com

ليون تولستوى

ء

منتدى إقرأ الثقافي

(۱)

یه کیک له سالانی دهیهی حهفتا بوو، رۆژی دواى جیژنى زستانی، نیکولای قه دیسی کلینسهی گونده که رینورهمسمیکی بۆ پیروز کردنی ئه و رۆژه وه ریخستبوو. قاسیلی ئاندیری فیچ بیرخوونوف^۱ که بازرگانیکی له دهستهی دووهم بوو، نهیده توانی کوئ له به شداری کردنی ئه و جیژنه بخه وینى و ده بوو له وئ ئاماده بئ. به تاییهت چونکه به پررسی کاروباری ناوه وهی کلینسه بوو. به لام ده بوو له ماله کهی خوشی میوانداری له خرمان و دوستانی بکات. هینشتا میوانهکانی به تهواوی نه رۆیشتبوون، خوی ئاماده کرد که خیرا بچیت بۆ لای مالیکی گونده کهی نزیکیان و ئه و دارستانه ی لئ بکړئ که ماوهیه کی زۆر له سه ر قیمه ته که ی یه ک نه ده که وتن. قاسیلی ئاندیری فیچ ده بوو زۆر به په له خوی بگه یینیته لای مالیکه که و ده ترسا دارفرۆشهکانی شار له پیش ئه ودا بگه نئ و ئه و مامه له پر قازانجه ی له کیس بچئ. مالیکی لاو بۆ ئه و دارستانه ده هه زار رۆبلی قیمهت دانابوو و نه ده هاته خوارئ، به لام قاسیلی ئاندیری فیچ ده یویست به حه وت هه زار رۆبیل لئ بکړئ و له وه زیاتری پی نه ده دا. ئه گه رچی ده یزانی ئه و دارستانه زۆر له وه زیاتر دینئ. قاسیلی ئاندیری فیچ به ته ما بوو مامه له که به نرخیکی زۆر له وه که متر بپریته وه، چونکه لیزه واره که له شویتیک هه لکه وتبوو که خوشی نیشه جینی ئه وئ بوو، له میژ بوو له نیوان ئه و و دارفرۆشهکانی ئه و ناوچه یه دا بریاریک

د رابوو که هیچ بازرگانیکى تر مافى شهوى نیه له و ناوچه یه ی که شهوى لى نیشته جینه مامه له بکات و له گه لى بکه و یتنه مملانى و بازاره که ی لى بشینوینى. به لام قاسیلی ئاندرئ فیچ ناگادار کرابوو چهند بازرگانیک دانیشتووی ناوه ندى پاریزگا ده یانه و ی بچن شه و دارستانه ی گوریاشکینو^۲ بکړن، بریاری دابوو هرچی زووتر خوی بگه ییښته لای مالیکه که و مامه له که ی له گه ل یه کلایى بکاته وه. هر بویه له گه ل ته و او بوونى رپوره سمى جیژن حه وسه د روبلی له سندو و قه که ی دهره ینا، پاره کانی به وردی بژارد و له جانتاکه ی نا و خوی ئاماده کرد وهری بکه و ی.

نیکیتا، که یه کیک له خزمه تکاره کانی قاسیلی ئاندرئ فیچ و ته نیا که سیک بوو که شه و روزه سهرخوش نه بوو، به په له چوو شه سپه کان له کاشه بیه ستنى. هوى شه و ه ی که نیکیتای هه میشه مه ست له و جیژنه دا نه یخوارد بووه، شه و ه بوو که روزه سى شه ممه ی دان پیا نان چاکه ت و جزمه قایشه کانی له سهر فودکا دانابوو، بویه سویندى خوارد بوو که ئیتر دم له فودکا نادا و نیستا مانگی دووه هم بوو که له سهر سوینده که ی خوی سوور بوو، شه مروض شه گهرچی به زم و خواردنه و ه ی شه و دوو روزه جیژنه زوری وه سوه سه کردبوو، به لام هه روا سوور بوو له سهر سوینده که ی و توبه ی نه شکاند.

شه نیکیتایه مووژیکى په نجا سالان و خه لکی گوندى کی نزیکان بوو. ده یانگوت هیچ مال و سامانى کی نیه و زوربه ی ته مهنى دور له زیدى خوی نوکهرى و کریکاریى کردووه و هر به و هویه ش که

---

2 Goryatchkino

زەحمەتیکیش و پرتوانا و بێدەغەلە و ھەروەھا پڕووخۆش و دلپاک و
 پوڤحسووک بوو لە دلی ھەموواندا جینی خۆی کردبۆوە و خوشیان
 دەویست. بەلام لە ھیچ جێیەک نەدەمایەووە و سالی دوو سی جار و
 ھیندی کاتیش زیاتر، بەری لی بەرەللا دەکرد و دەستی دەکرد بە
 قۆدکا خواردنەووە و جگە لەوێ ئێوێ ھەیبوو لەو پیناوەدا دایدەنا،
 زۆر بە توندیش مەستی دەکرد و کێشەیی لەگەڵ دەورووبەرییەکانی
 ھەلەگیرساند. فاسیلی ئاندیری ئیچ ھەر لە سەر ئەم کارانە چەند
 جاری دەکرەدبوو بەلام دیسان دواي ماوێک دەگیرتەووە، چونکە
 نیکیتا مەرقیکی باش و بەرەحم بوو، ئاژەلەکانی خۆش دەویست و لە
 ھەمووشی گرینگتر قانع و چاوتیر بوو. ئەگەرچی ھەقەدەستی سالانەیی
 خەزمەتکاریکی وەک نیکیتا ھەشتا رۆبڵ بوو بەلام فاسیلی ئاندیری ئیچ
 چل رۆبلی دەدا، ئەویش قەتی بە سەر یەکەووە پێنەدەدا، بەلکوو بە
 چکەچکە دەدا، ئەویش زۆر جاریش پارەیی نەغدی پێنەدەدا و کەلوپەلی
 دووکانی پێدەفرۆشت، ئەویش زۆر بە گرانی بۆ حیساب دەکرد.

مارفا، ھاوسەری نیکیتا، کە ژنیکی جوان و بەکار بوو، کوپێکی
 میزمندال و دوو کچەکەیی و مالهکەیی خۆی بەرپووە دەھینا و گوێی
 لەووە نەبوو نیکیتا بیتەووە بۆ مالی و لەگەڵ ئەوان بژی. چونکە نزیکەیی
 بیست سال دەبوو لەگەڵ کابرایەکی بەرمیل بەندی گوندیکی خواروو
 کەینوبەینی ھەبوو، کابراش لە مالی ئەوان دەژیا، لە لایەکی تریشەووە
 ئەگەرچی نیکیتا کاتی وشپاری لە بەردەستی ئەودا وەک مینو نەرم
 بوو، بەلام ئەو کاتانەیی مەستی دەکرد زۆری لی دەترسا و نەیدەوێرا
 زمانی بگەری. جاریکیان کە نیکیتا لە مالهووە مەستی کردبوو، جا بۆ

توله کردنه وه و داخی دل پی رشتن بوو، که ژنه که ی نه وهنده ی دستوور به سهردا لیده دا و دهم به دمه ی له گهل ده کرد و ناچار بوو له قسه ی دهرنه چی، یان له بهر هر هویه کی تر، یه غدانی ژنه که ی شکاندبوو و هه موو جل و بهرگ و که لوپه له کانی که دلی دنیای پییان خوش بوو، هه لیگرتبوو بردبووی له سهر کۆلکیکی داناوو و به تهور هه موویانی ونجرونجر کردبوو. هه قدهستی کاره که ی نیکیتا ژنه که ی وه ریده گرت، نیکیتاش نار هزایه تیی دهرنه ده بری. نه مجاره شیان، دوو رۆژ بهر له جیژن، مارفا چوو بۆ دووکانی قاسیلی ئاندری فیچ و ئارد و چایی و قهند و نیوه بتریه ک قودکای کریبوو که ئاغا سی رۆبلی له سهر میرده که ی حساب کردبوو. جگه له وه پینج رۆبل پاره شی به دهستی لی وه رگرتبوو، ژنه بۆ نهو کاره ی قاسیلی ئاندری فیچ و دلسوزیه تایبه تیه که ی، سپاسی لی کردبوو، ئینستاش ئاغا له بری هه قدهستی میرده که ی لانیکه م بیست رۆبلیان پی قهرزدار بوو.

قاسیلی ئاندری فیچ به نیکیتای ده گوت: «ئیمه خو پینکه وه هیچ حساب و کیتابنکمان نییه و ده فتهر و سیاییشمان نییه. هه رکات هه رچییه کت پنیوست بوو هه لگیره، دواتر کار ده که ی و حساب به کان پاک ده که ی. من وه کوو ئاغاکانی دیکه نیم، هه تا کاتی خوی پاره و هه قدهسته که ت راگرم، بۆ نه وه ی زهرده و جه ریمه کانت لی بگیرمه وه. کاری ئیمه خوداوه کیلییه. تو خزمه ت به من ده که ی و منیش ناهیلیم تو په کت بکه وئ.»

قاسیلی ئاندری فیچ نهو قسانه ی ده کرد و سادقانه له سهر نهو باوه ره بوو که دهره ق به نیکیتا گه وره یی ده نوینی، چونکه بۆ

سه‌لمانندی قسه‌کانی خوی زور شاره‌زا بوو و کریکار و
 به‌رده‌سته‌کانی و له‌هه‌مووشیان زیاتر نیکی‌تا، نه‌وه‌نده‌ی و ته‌کانی
 پشت‌راست ده‌کرده‌وه، که خوشی تووشی هه‌له‌بووبوو. هیندی جار
 تووشی گومان ده‌بوو که نه‌وان فریو نادات و به‌شیوه‌یه‌کی
 جوامیرانه له‌گه‌لیان هه‌لس‌وکه‌وت ده‌کا!

نیکی‌تا ده‌گوت: «به‌لی، فاسیلی ئاندیری فیچ، تیده‌گه‌م. من جوریک
 کار ده‌که‌م و به‌گیان و دل تیه‌و‌چووم که ده‌لیی کار بۆ باوکی خۆم
 ده‌که‌م. من قه‌دری گه‌وره‌یی ئی‌نوه‌م له‌به‌رچاوه و ریزت له‌سه‌ر
 سه‌رمه.»

ئه‌گه‌رچی زور به‌باشی ده‌یزانی که فاسیلی ئاندیری فیچ فیتی
 لی‌ده‌کا، به‌لام له‌لایه‌کی دیکه‌وه ده‌یزانی که هه‌ول دان بۆ ڤوون
 کردنه‌وه‌ی حساب و کیتابه‌که‌ی بیه‌ووده‌یه و وا چاکه هه‌تا ئاغاییکی
 باشتر په‌یدا ده‌کا، له‌گه‌لی بسازی و نه‌وه‌ی پیی ده‌دن به‌بی
 ناره‌زایه‌تی قه‌بوولی بکا.

ئه‌م‌پوش که ئاغاه‌مانی دا کاشه‌که ئاماده‌بکات، نیکی‌تا وه‌ک
 هه‌میشه گورجوگول و دهم به‌پنکه‌نین و شاد و به‌نه‌شه‌رۆیشت بۆ
 هه‌ماره‌که و هه‌وسار و جیهازی قورس و چه‌رمی و به‌مه‌نگۆله
 رازاوه‌ی ئه‌سپه‌که‌ی له‌گولمێخه‌که کرده‌وه و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی زڤه‌زڤی
 زنجیری له‌غاوه‌که ده‌هات رۆیشت بۆ گه‌وره‌ده‌رگا داخراوه‌که که
 ئه‌سپه‌که‌ی فاسیلی ئاندیری فیچ به‌ته‌نیا له‌وئ به‌سترا‌بووه.

له‌وه‌لامی حیلاندنی نه‌رمی ئه‌سپه‌کویته‌که‌دا گوتی: «ها، تاقه‌ت
 به‌سه‌ر چووه؟ دلت ته‌نگ بووه، سه‌رزل؟» ئه‌سپیکی شانه‌به‌رزی

کهوی بو، کهفلی تۆزی به قولدا چووبوو و به تنیا له گهوهکهدا بهسترابوو. ئه کاتیک قسهی لهگهڵ ئهسپهکه دهکرد دهتگوت لهگهڵ مروف قسه دهکات و ئهسپهکهش دهتگوت له قسهکانی ئهوتیدهکا. «باشه، راهسته با له پینشدا ناوت بدهم.» به ئاتهگی بالتهکهی تهپوتۆزی سهه پشت و یالی ئهسپهکهی تهکاند، پاشان کلاوهی چهرمیی له سههی جوان و پرهنهشهی ئهو ئازده له کهوی و عاملاوه کرد و گوچکه و یالی له ژیری هینایه دههه، له غاوهکهی له دههی کردهوه و ههوسارهکهی کیشا و برديه دههه تاکوو ئاوی بدا. ئهسپه کویت کاتیک به ههنگاوی نههم و هیدی له سهه گهمره و پهینی ئهستووری گهوهکه هاته دههه، کهوته چهپوکان و پرهمهپرهم و لووشکه هاویشن، دهتگوت لهگهڵ نیکیتا یاری دهکات که دهیویست بیات له سهه بیرهکه ئاوی بدات.

نیکیتا گوتی: «دهتهوی هاروهاجی بکهی؟ کهوايه چی دهکهی بیکه نارهسه!» بهلام دهیزانی ئهسپهکویت چهنده بهپاریزهوه جیفرک له خوی دها و لووشکه دههاوی، جۆریک لهقهی دهخست که سمی زور به سووکی له کهلهپۆسهکهی بدری، بهلام ئازاری پین نهگا و نیکیتا ئهو یارییهی ئهسپهکهی زور بهدل بوو و کهیفی پینی ساز دهبوو. ئهسپهکه ئاوی ساردی خواردوهوه و ههناسهیهکی قوولی ههلهکیشا و لیوه تهپوهرکهی جوولاند و پرماندی، لهگهڵ پرماندنهکهی تنۆکه ئاوی روون له مووی لمبۆزی پهپی و به سهه ئاخوړاوهکهدا پرژا، پاشان تۆزی راهسته، وهک ئهوهی بیر بکاتهوه لهپریدا زور به توندی پرماندی.

«تیزرت خواردهوه؟ ئیتر ناخویهوه، باشه مهخزوه، بهسته. بهلام دوايي تووشی گنچهلمان نهکەي!» نیکیتا به له بزیکي زور جیددی و به وردی هه موو شتیکی بۆ ئهسپه که باس دهکرد تاکوو به جوانی حالی بکا. پاشان ههوساری ئهسپه شوخ و کورهگویکه ی کیشا که دهیوست به ههلبهز دابهز و لووشکه هاویشتن ههوشه که بکاته گورهپانی جلیتین و رمبازین، به دواي خویدا پرایکیشا و به پهله بریدییهوه بۆ گه وره که.

خزمه تکارهکان ههچکام له وێ نه بوون. ته نیا پیاویکی غهواره ی لی بوو، ئه ویش میزدی ئاشپهزه که یان بوو که به بۆنه ی جیژنه وه هاتبوو بۆ سهردانی ژنه که ی.

نیکیتا پێی گوت: «براکه م بچۆ له ئاغا بیرسه بزانه کام کاشه ئاماده بکه م. گه وره که یان ئه و ی چکوله که یان؟»

میزدی ئاشپهز خوی کرد به مالیکدا که باله خانه یه کی بهرز بوو و سه ربانه که ی به شیروانی دا پۆشرا بوو. زور زوو گه رایه وه و خه بهری هینا که کاشه چکوله که یان ئاماده بکات و ئهسپه که ی تی بکات. نیکیتا خیرا خامووتهکانی له ملی ئهسپه که کرد و زینی چکوله و گولمیخدا ری له پشتی قایم کرد و تهنگه و که ژووی له بهرزگ و که فه لی توند کرد، چه له مه ی رهنگ کراوی خامووته که ی به دهستی که وه گرت و ههوساری ئهسپه که ی به دهسته که ی تری گرت و رویشت بۆ لای ئه و ئه مباره ی که ههردوو کاشه که ی لی بوو. گوتی: «زۆر چاکه، گوتوویانه چکوله که یان ئاماده بکه م، قهیناکا، جیاوازی نییه، کاشه چکوله که ت لی ده به ستم!» ئهسپه هار و وریاکه بهردهوام وای دهواند که دهیه و ی گازی لی بگری و نیکیتا پالی

پیوه دهنه و دهیویست بیباته نیوان دوو قوئی کاشهکهوه و به یارمه‌تی
 میردی ناشپه‌زه‌که دهستی کرد به به‌ستنی خامووته‌کان.
 کاتیک هموو شتیک ناماده بوو و تنیا به‌ستنی هوساره‌که‌ی مابوو،
 نیکیتا میردی ناشپه‌زه‌که‌ی نارد بو کادینه‌که تاکوو کا بینی و هه‌روه‌ها
 ناردی بو نه‌مباریکی دیکه‌ش که پارچه لبادیک بینی.
 نیکیتا کاتی کار کردن له به‌رخویه‌وه قسه‌ی ده‌کرد و نه‌وه‌ی ده‌یکرد به
 زمانیش ده‌ریده‌بری، نه‌و به دهم کارکردنه‌وه گوتی: «زور چاکه، نه‌وه‌ش
 نه‌وه!» کولوشه ورد کراوه‌که‌ی وا میردی ناشپه‌زه‌که هینابووی له نیو
 ته‌رکی کاشه‌که‌دا بلاوی کرده‌وه و له‌گه‌ل نه‌وه‌ی به پی ده‌یشیلا و
 راسته‌وپاسته‌ی ده‌کرد ده‌یگوت: «ده‌ی ته‌خت به ده‌ی. قه‌لچغ و
 لاسقه‌کانت قیت مه‌که‌وه. نیستا به‌په‌که‌ت له سهر راده‌خهم و به سهر
 نه‌ویشدا لباده‌که، ده‌ورو به‌ره‌که‌شت به کا داده‌پوشم. به‌لئی، نه‌مه‌ش نه‌وه،
 نیستا زور جوان ده‌بی و به جوانی له سهرت راده‌خئی.»
 پاشان به میردی ناشپه‌زه‌که‌ی گوت: «ده‌ستت خوش بی براگیان،
 نه‌گه‌ر پیکه‌وه نه‌بوایه‌ین ئاوا به سانایی کاره‌کانمان بو جینه‌جی نه‌ده‌بوو.»
 قایشی هوساره‌که‌ی راسته‌وپاسته‌ کرد و سهره‌که‌یانی به ئالقه‌ی
 ده‌مینه‌که‌وه به‌ست. پاشان له سهر سه‌کوی کاشه‌که‌ دانیشت و
 نه‌سپه‌که‌ی به‌ره‌و لای ده‌روازه‌که لیخوری که سمی له په‌ینی شه‌خته
 لیدراوی ته‌رکی حه‌وشه‌که ده‌کوتا.

له پشت سهریه وه دهنکیکی ناسکی مندالانیه بیست: «خاله میکیت آ، خاله، هژی خاله.» کوریکه حهوت سالان که کوله بالتهیه کی که لپوسی رهشی له بهردا بوو و جزمه ی لبادی سپیی تازه ی له پندا و کلایکی که رمیشی له سهر نابوو، له ماله که دهرپه پی و پنی نایه حهوشه و له گهل نه وه ی به هه لاتنه وه قوچه کانی داده خست کوتیشی: «منیش سواری کاشه بکه خاله گیان!»

نیکیتا کوتی: «باشه هلی وهره، کارناسکه کهم!» کاشه که ی پاگرت، کوریه سوار کرد و له دهرگای حهوشه که چووه دهری. کوریه لاواز و زهرده لی ناغا له خوشیاندا پنی وه عهرزی نه ده که وت.

کاترمیز له دووی دوانیه وړی لادابوو، ولات بهسته له ک بوو، هه واکه ی ده پله له ژیر سیفر بوو و کزه بایه کی وشک هه لیکردبوو و ناسمان لیل و تماوی بوو. نیوه ی ناسمان هه وریکی رهش دایگرتبوو. هه وای نیو حهوشه که هیدی تر بوو، به لام له دهره وه کزه بایه کی پوومه تی دهرزی ناژن ده کرد. بارووشک به فری سهر گویشوانه ی نه مباره کانی ده پنی و له سووچی دیوار و په نای حه مامه که دا گیزی دها. له گهل چوونه دهره وه ی نیکیتا له دهر وازه که و بادانه وه ی سهری نه سپه که و له پال پلیکانی چوونه ژووره وه ی کوشکه که راوه ستانی، قاسیلی ناندری قیچ، جگهره به لیوه وه و که لپوس له بهر، که که مهره که ی له ژیر زگیدا توند به ستبوو، له دالانی ماله که هاته دهری و به جزمه ی قایشی مل نمه دییه وه پنی نایه سهر به فری په ستیوراوی بهر هه یوانه به رزه که و سپره سپری جزمه و

کرپه کرپی به فر تیکه‌ل بوون. له به‌ره‌ه‌یوانه‌که راوه‌ستا. دوايين مژی له جگه‌ره‌که‌ی دا، قوونچکه‌که‌ی فریدا و له‌گه‌ل نه‌وه‌ی پنی لی خشانند دووکه‌لی هه‌لمژراوی له که‌لینی سمیله‌کانیه‌وه دایه ده‌ری. پاشان چاویکی له نه‌سپه‌که کرد که له ده‌روازه‌که هاتبووه ده‌ری و ده‌ستی کرد به راسته‌وپاسته کردنی ملیوانه‌ی که‌لپۆسه‌که‌ی که نه‌ملاو نه‌ولای پرومه‌ته سوور و تیف‌تيفه‌دراوه‌که‌ی گرتبوو ته‌نیا مووی سمیلی پتوه دیار بوو، ملیوانه‌که‌ی به جۆریک کرد به نیوه‌وه‌دا که هالاوی هه‌ناسه‌ی ته‌ری نه‌کات.

که چاوی به کورپه‌که‌ی که‌وت له نیو کاشه‌که‌دایه گوتی: «چاو له‌و شه‌یتانه که، له‌رپوه خوی له ده‌سک ناوه.» فاسیلی ئاندری‌فیچ که له‌گه‌ل میوانه‌کانی زوری قوودکا خواردبووه، سه‌رخۆش و به‌نه‌شه دیار بوو، زیاتر له کاتی ئاسایی دلخۆش دیار بوو، چونکه بی‌ری له سامانی خوی ده‌کرده‌وه و له خۆشیی نه‌و مامه‌لانه‌ی که‌زگه‌ز بالای ده‌کرد. دیتنی کورپه‌که‌شی که نه‌و هه‌میشه له دلی خۆیدا به وه‌لیعه‌هدی خوی ده‌زانی، نه‌وه‌ندی‌تر دلی ئاوپژین کرد و نه‌شه‌ی پین به‌خشی. به پیلووی تیک‌به‌زیو و بسکه‌ی سمیله‌وه به جۆریک که ددانه دریزه‌کانی وه‌دیار که‌وتبوون تینی رامابوو.

ژنه کز و قه‌د باریکه‌که‌ی فاسیلی ئاندری‌فیچ که دووگیان بوو و له‌چکه په‌شمینه‌که‌ی توند له سه‌ر و ملی پینچابوو، ته‌نیا چاوی به ده‌روه‌وه بوو، هاتبوو بۆ به‌پێ‌کردنی می‌رده‌که‌ی و له نیو ده‌رگانه‌که‌دا له پشت سه‌ری نه‌و راوه‌ستابوو.

ههنگاویکی هه‌لینایه‌وه و شه‌رمانه گوتی: «بروانه ده‌لیم چی، وا چاکه نیکیتا له‌گه‌ل خۆت به‌ری! به‌راستیمه، بیبه له‌گه‌ل خۆت.»

قاسیلی ئاندری‌فیچ وه‌لامی نه‌دایه‌وه. دیار بوو قسه‌ی ژنه‌که‌ی به‌ دل نییه، چونکه نیوچاوانی گرژ کرد و به‌ توو‌به‌یی تفی کرده‌وه. ژنه هه‌ر به‌ر له‌بزه سکا‌ل‌نامیزه‌وه گوتیشی: «پاره‌ت له‌گه‌ل خۆت بردووه! له‌وانه‌یه هه‌واکه‌ی ناخۆشتر بی، پیاوه‌که به‌راستیمه، تو‌خودا به‌ قسه‌م بکه! خودا خیرت وه‌پ‌ی‌بینی!»

قاسیلی ئاندری‌فیچ هه‌ر ئه‌و جزو‌ری که عاده‌تی بوو له‌گه‌ل مشت‌ه‌ریبه‌کانی، کریار و فرۆشیار، قسه بکا، بایه‌کی له‌ گووپی کرد و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی لیبی له‌رانده‌وه و وشه‌کانی به‌ شیوه‌یه‌کی دانار دانار ده‌رده‌ب‌ری، گوتی: «تۆش قسه‌ی وا ده‌که‌ی! مه‌گین من مندا‌لم بیان شاره‌زای رینگا نیم که هاو‌پ‌ی له‌گه‌ل خۆم به‌رم؟»

ژنه له‌چه‌که‌ی له‌ سه‌ری توند‌تر کرد و دیسان گوتی: «باشه، ده‌زانم، به‌لام وا باشه له‌گه‌ل خۆت بیبه‌ی. تو‌خودا، له‌به‌ر دلی من بیبه له‌گه‌ل خۆت.»

– په‌ککوو، ئه‌مه‌ش وه‌ک ق‌رنوو به‌ پیاوه‌وه ده‌نووسنی و به‌ری نادا. ئاخ‌ه‌ر بیبه‌م بۆ کو‌ی؟

نیکیتا به‌ پیکه‌نینه‌وه گوتی: «قاسیلی ئاندری‌فیچ، ئه‌گه‌ر تو‌ بته‌وی من قسه‌یه‌کم نییه و دیم له‌ خزمه‌ت‌دا.» رووی له‌ ژنی ئا‌غا‌که‌شی کرد و گوتی: «به‌لام کاتیک من له‌ مالی نیم ده‌بن که‌سیک ئالیک بۆ ئه‌سه‌په‌کان تیکا.» ژنی ئا‌غا گوتی: «من ئا‌گام لیان ده‌بی نیکیتوو‌شکا. به‌ سیمون ده‌لیم بۆیان تیکا.»

نیکیتا چاوه‌پیی په‌زایه‌تی ئاغا‌که‌ی بوو. فاسیلی ئاندری‌فیچ گوتی:
 «ده‌ی باشه، چبکه‌م. وا دیاره‌ ناکرئ قسه‌ له‌ قسه‌ی خاتوونی گه‌وره‌دا
 بکرئ!» به‌ بزه‌یه‌کی ته‌شه‌راوییه‌وه و چاو‌قرتاندنیک ئاماژه‌ی به‌
 که‌لپۆسه‌که‌ی نیکیتا کرد که‌ هه‌موو پیس و چه‌وروچلیک بوو، پشت و
 بن‌باخه‌له‌که‌ی دراو و داوینه‌که‌ی ریشال ریشال، دیار بوو زۆر کۆنه و
 که‌لکی لئ‌براو و ده‌ستی رۆژگار په‌کی به‌ ئه‌ویش خستوو، گوتی:
 «باشه، ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وی بیی برۆ شتیکی گه‌رمتر له‌ به‌رکه.»
 نیکیتا ده‌نگی هه‌لینا و به‌ میردی ئاشپه‌زه‌که‌ی گوت که‌ هینشتا له‌
 حه‌وشه‌ بوو: «ودره‌ براهه‌م ناگات له‌ و نه‌سه‌په‌ بی!»
 کورپی ئاغا قیزاندی و ده‌ستی له‌ سه‌رمانا که‌سیره‌بووی له‌ گیرفانی
 ده‌ره‌ینا و هه‌وساری سارد و سه‌ه‌ولایی ئه‌سه‌په‌که‌ی گرت و گوتی: «من
 لیزه‌م. خۆم ده‌یگرم!»
 فاسیلی ئاندری‌فیچ به‌ بزه‌یه‌کی مانداره‌وه به‌ نیکیتای گوت: «به‌لام
 زۆر خۆت مه‌گنخینه، زوو که‌، کاتمان نییه و دره‌نگه.»
 نیکیتا گوتی: «هه‌رئیتسا باوکه‌گیان، فاسیلی ئاندری‌فیچ!» به‌ لاقی خوار
 و په‌یزه‌ن و جزمه‌ی کۆن و لبادیه‌وه به‌ هه‌له‌داوان خۆی کرد به‌
 حه‌وشه‌که‌دا و چوو بۆ ژووری خزمه‌تکاران.
 چووه‌ نیو ژووره‌که و گوتی: «ئارینه‌وشکا، زووکه. بالته‌که‌م بده‌یه له‌
 پشت کووره‌که‌یه. ده‌بی له‌گه‌ل ئاغا برۆم.» خۆشی که‌مه‌ربه‌نده‌که‌ی
 لئ‌کرده‌وه که‌ به‌ بزماریکدا هه‌لواسرابوو.

ئاشپەزەكە دواى فراوین سەرخەویكى شكەندبوو، شاد و بەنەشە
 سەماوهرى بۇ مىردەكەى تىخستبوو. بە پرویهكى خوشەو بە دەنگ
 نىكىتاو هات و پەلە و هەلەى نىكىتووشكا ئەویشى گرتبۆو، كەوتە خو و
 بالته كۆنەكەى كە لە پشت كوورهكە هەلیواسیبوو وشك بێتەو، لە
 سنگەكەى كردهو، هەلیتەكاند و دوو جار دەستی پێدا هیتا و دایە دەستی.
 نىكىتا بە ژنەكەى ئاشپەزى گوت: «ئیتەر تو و مىزدهكەت سەرتان فارغ
 دەبى و دەرفەتان هەیه بە كەیفى خوتان رایدەن.» پیاویكى دلپاك و
 رووخۆش بوو و هەولێ دەدا قەت توورە و رووناخۆش نەبى، بۆیه زۆر
 خاكەرایانە و خۆمانە لەگەل هەموو كەس گالتهوگەبى دەکرد و پێدەكەنى.
 كەمەربەندە باریك و بادراو و رەنگبواردووەكەى لە پشتى بەست و
 هەناسەیهكى قوولى هەلكیشا، ئەوەندەى توانی زگى برد بە ناوێوەدا و
 ئاغزوونەكەى لە سەر جلەكانییەو داخست.

ئەو كاتەى كەمەربەندەكەى لە قەدى توند كرد و خەریك بوو
 راستەوپاستەى دەکرد، ئیتەر نەك بە ژنە ئاشپەزەكە بەلكوو بە
 كەمەربەندەكەى گوت: «زۆر چاكە، ئیستا ئیتەر ناكرنیتەو!» چەند جار
 شانوپیلی هەلتەكاند تا قۆل و بالى ئازاد بى و بتوانى بە جوانی
 هەلسوورپ. پاشان ئەو بالتهیهى ئاشپەز پنیدابوو بە سەر كەلپۆسەكەدا
 لە بەرى كرد و پشتى دانەواند تاكوو جوانتر بە بەرىدا بچى. دواى ئەویش
 دەستىكى بە ژیر باخەلى خۆیدا هیتا و چوو دەستكیشە یەكپەنجەییەكەى
 لە سەر رەفحەكە هەلگرت و گوتى: «زۆر چاكە، ئیستا هەموو شتىك
 جینەجى بوو.»

ئاشپەزەكە گوتى: «ستىيانىچ، بريا بەلەكپېچە لمەدىيەكانىشت لە لاقت كەردايە. چونكە جزمەكانت زۆر شەقوشەرن.»

نىكىتا، ھەك ئەوھى تازە ھەبىرى ھاتىتەوھ، قوزى راوھستا و چاوى لە لاقوقولى خوى كەرد. پاشان گوتى: «ئەرى وا باشتر بوو، بەلام ھەر ئاواش خراپ نىيە. رىگاكەمان نزيكە.» ئەوھى گوت و بە ھەلەداوان رويشتە دەرى.

كانتىك گەيشتە لای كاشەكە، ژنى ئاغا گوتى: «سەرمات نىيە نىكىتووشكا؟»

نىكىتا كای تەركى كاشەكەى رىكوپىك كەرد و بەرەو لای پىنشەوھ رايەدا تاكوو لاقى ئاغاكەى داپوشى و قامچىيەكەى كە بۆ ئەو ئەسپەكەويە پىويست نەبوو كەردى بە ژىر كايەكەدا و گوتى: «نا، بۆ دەبى سەرمام بى؟ زۆرىشم گەرمایە!»

قاسىلى ئاندەرى قىچ كە لە نىو كاشەكەدا دانىشتىبوو و پشته پانەكەى لە نىو دوو بالتەى بەرتىسكەدا نىو كاشەكەى پەر كەردبوو، قايشى ھەوسارەكەى بە دەستەوھ گرت و لە پشتى ئەسپەكەى دا تاكوو ھەرى بەكەوى. كاشەكە ھەرىكەوتىبوو كە نىكىتا بە ھەلەداوان پىنى گەيشتەوھ و لە لای پشتهوھى كاشەكە و بەرى دەستەچەپ دانىشت و لاقىكى بە لىوارەكەيدا شۆر كەردەوھ.

(۲)

نه سپی هندی و کهوی کاشه که ی به گورجی و چالاکي به سهر پیگای
به سته لهک و ته کووزی گونده که دا راده کیشا و سپره و خشه ی پینچه کی
خیشکی کاشه که و ته کوکوتی سمی نه سپه کویت دهنکی ده دایه وه.
فاسیلی ناندري فیچ که دیار بوو زوری حه ز له هاروهای و
جووله جوولی وه لیعه هده که یه تی که له دوی کاشه که وه سوار بووه، گوتی:
«دابه زه سه گباب، نیکیتا دا نه و قامچییه ت بده به من!»
کوره بازی دا خواری و نه سپه که خیراییه که ی زیاد کرد و که و ته لوقه
کردن.

کریستی ه گوندیکی چکوله بوو که فاسیلی ناندري فیچ له وی نیشته جی
بوو، نه و گونده شهش مالی زیاتر لی نه بوو. کاتیک له بهر دواپین مال وه
تیه پین که مالی ناسنگه ریک بوو و له دی وه دهر که و تن، بویان دهر که و ت
که هه واکه ی زور له وه ناخوشتتر و تووشتتره که بیریان لی کرد بزووه. به فر
له ریوه شوینی خیشکه که ی پر ده کرده وه و پیگا که ته نیا به و نیشانه یه دا
دیار بوو که له زه وییه کانی ده و روبه ری بهر زتر بوو. له و ده شته دا کرپوه
گیزی دها و سنووری نیوان عهرز و ناسمان دیار نه بوو. لیره واری
تلیاتین⁶ که هه میسه به باشی ده که و ته بهر چاو، ته نیا جاروبار له پشت
پهرده ی به فره که وه وهک تاپویه کی رهش خوی دهنواند. زریانی ده هات و
منجرانه یالی نه سپه که ی له سهر ملی قیتی به لایه کدا ده خست و کلکی

---

5 Kresti

6 Telyatin

دهئالوزاند که رېنک و خشت قوله کرابزوه و جاري وا بوو بڼ لايهک
خواري دهکردهوه. مليوانه ي دريژي بالتهکه ي نيکيتا، که بايهکه هيليدابزوه،
به پرومته و لووتيهوه نووسابوو.

فاسيلي ئاندرې فيچ چاوي له نه سپهکه ي دهکرد و وهکوو لاواندنهوه
گوتی: «بهو ههوا توو شه نه م بهسته زمانه ش ناتواني نهو جزره ي پتويسته
رېنکا بېرې. به فرهکه ي زوره. جاريکيان به نيو سعات مني گهيانده
پوشووتين.»

نيکيتا که مليوانه که ي بهر گونچکه ي گرتبوو به جواني گوني له قسه ي
ئاغاکه ي نه بوو، لني پرسې: «چيت گوت؟»
فاسيلي ئاندرې فيچ دهنگي هه لېرې: «دهليم به نيو سعات گهيشتمه
پوشووتين.»

نيکيتا گوتی: «به لني وايه، هينده نه سپيکي خوشبېزه قسه ي له سره
نيه.»

ماوه يک بيدهنگ بوون. به لام فاسيلي ئاندرې فيچ حهزي له قسه کردن
بوو. هه بهو دهنگ بهرزه گوتی: «حهتمه به ژنهکته گوتووه، قوډکا
دهر خواردی نهو بهرميل بهنده نه دا و نه وهنده ي نه له وه پښي، ها؟»
هينده له خوی دلنيا بوو و خوی به که سایه تيه که خاوهن که مال و
به رجهسته دهزاني، پښي وا بوو نيکيتا که يفي بهو گالته يه ساز دهبي و له
خوداشي دهوي ئاغاکه ي قسه ي که ي وای له گهل بکا، بزيه زوري نهو
گالته يه ي خوی به دل بوو و به خه ياليشيدا نه هات که له وانه يه نيکيتا
به دليه وه بگري.

گفہ و ھاژہی با دیسان نہیہشتبوو نیکیتا گوینی لہ قسہی
ئاغاگہی بی.

قاسیلی ئاندرئ فیچ بہ دہنگی بہرز و وشہی دانہ دانہ زور بہ
روونی گالتهکەیی دووپات کردہوہ.

نیکیتا گوئی: «من دەیاندمە دەست خودا، قاسیلی ئاندرئ فیچ. چ
کارم پێیان داوہ؟ ھەر منداڵەکان ئازار نەدا، ئیتر ھەرچی پێی خوشە
با بیک. خۆی و خودای خۆی!»

قاسیلی ئاندرئ فیچ گوئی: «ھەروایە!» پاشان باسینکی دیکەیی
ھینایە گۆری و پرسیی: «ئێستا پێم بڵی بزائم، بو بەھاری خەیاڵت
نییە ئەسپیک بکری؟»

نیکیتا قوچجەیی مێوانەکەیی کردہوہ و ئاوری بو لای ئاغاگہی
دایەوہ و لہ وەلامدا گوئی: «با، دەبی بکرم قاسیلی ئاندرئ فیچ،
چارەبەکی ترم نییە!»

ئەو قسانە بو نیکیتا زور سەرنج ڕاکێش بوو و دەبویست بە باشی
گوینی لہ ھەموو شتیک بی. گوئی: «کۆرەکەم خەریکە گەورە دەبی،
ئیتەر دەبی خۆی جووت بکا. تا ئێستا کریکارمان بەکری دەگرت.»

قاسیلی ئاندرئ فیچ دہنگی ھەلینا: «زور چاکە، بو ئەسپە رەقەل لہ
من ناکری؟ مەترسە بە گرانٹ پێ نادەم!» کەیفی ساز بوو، بۆیە
ھەوای فرۆشتنی ئەسپ لہ سەری داوو، کرین و فرۆشتنی ئەسپ
کارێک بوو کە ھۆش و ئیختیاری لہ لاندەھێشت.

نیکیتا گوئی: «خودا لہ گەورەبێتان کەم نەکا! بەلام ئەگەر
گەورەبی بنوینی و پارزە بۆبلم پێ بەدەیی، دەچم لہ بازاری ئاژەل

ئەسپىڭ دەكرىم. بۇ من بە قازانجترە. ئەو دەيزانى ئەو ئەسپەي
قاسىلى ئاندرى ئىچ باسى دەكا، خەوت رۇبلىش ناهىنى، ئاغاكەشى
خەتمەن بە بىست و خەوت رۇبل لە مى قايم دەكا و ئىتر ھەتا شەش
مانگى تر چاوى بە پارە ناكەوى.

دەنگى ھەلپى: «ئەو ئەسپەي من دەتدەمى ۋەك گۈيزى ئازا ۋايە.
تو خۇمانەي، پىم خەيفە بۇ تو نەبى. من قازانجى توم لە بەرچاۋە.
ۋەك بۇ خۇمى بكرىم ۋايە. بىرخوونۇف رازى بە زىانى ھىچ كەس
نىيە. بە شەرەفم خەز دەكەم خۇم زەرەد بگەم، بەلام تو زەرەد
نەكەي. خۇ من ۋەك ئاغاكانى دىكە نىم.»

ئەو قسەكانى بە لەبىزىك دەردەبىرى كە بۇ رازى كەردى
مشتەرىيەكانى كرىار و فرۇشيار كەلكى لى ۋەردەگرت: «زور ئەسپى
چاكە، قسەي لە سەر نىيە.»

نىكىتا ھەناسەيەكى ھەلكىشا و گوتى: «ھەرچى ئىۋە بفرىمۋون!»
كە دىتى ئاغاكەي ئىتر قسەي نەماۋە، قۇپچەكەي داخستەۋە و بە
ملىۋانەي بالئەكەي گۈنچكە و دەموچاۋى داپۇشى.

نەزىكەي نىو سەعات پىيان بىرى و ھىچيان نەگوت. كەلپۇسەكەي نىكىتا
دېابوو و كزەي سەرما قول و لاقەبرغەي تەزاندېوو. خۇي كۈم
كەردېۋو و ملىۋانەكەي بە بەردەمىيەۋە گرتېوو و دەبىيىست بە ھالاۋى
دەمى، خۇي گەرم دابىنى، زور بە ناچارى و خۇراگىيەۋە ئەو
سەرمايەي تامل دەكرد.

فاسیلی ئاندريئ فيچ گوتي: «تو وای به باش دهزانی له

کارامی شیفووه ۸ برۆین یان راست برۆین؟»

ئەو ڕیگایە بە کارامی شیفووا تێدەپەڕی هاتوچۆی زۆر بە سەرەوه بوو و هەردوو بەری ڕیگا کە بۆ نیشانە کردنی ڕەوگە کێڵەداری لێ چەقابوو، بەلام دوورتر بوو. ڕیگا راستەوخۆ کە نزیکتر بوو بەلام کەمی هاتوچۆ بە سەرەوه بوو و ڕەوگە کەشی بەفر دایبۆشیبوو و بە باشی نەدەبیندرا.

نیکیتا تووێ بیری کردەوه و پاشان گوتی: «ڕیگای کارامی شیفو دوورترە، بەلام خاترجەمترە.»

فاسیلی ئاندريئ فيچ کە دەیویست ڕیگا راستەوخۆ کە هەلبژێری و زووتر بگاتە جێ، گوتی: «ئەگەر راست برۆین دواي تێپەڕین لە خەرەندە سیلاوگرە کە مەترسیی ڕیگا لێشێوان نامینی و دواي ئەویش لێرەوارە کە یە.»

نیکیتا گوتی: «هەرچۆنیک حەزت لێیە با وابێ!» پاشان دەستی لە ملیوانە کە ی بەردا.

فاسیلی ئاندريئ فيچ ئەو ڕیگایە دەیویست هەلبێژارد و دواي بڕینی نیو وێرست لە ڕیگا، گەشتە شوینیک کە لقوپی بەرزی دار بەروویەک بە هیندی گەلای ویشکەوه کزە ی با ڕایدەوه شاند، لەوێوە بە لای چەپدا بایاندایەوه.

لە دواي ئەو بادانەوه یە بەرەو ڕووی کزەبا دەڕۆشتن و کڕیوه گێژی دەدا و دەبوو بە بارووشک و لە سەر و چاویان دەدرا. فاسیلی

ئاندرئ ڦيچ كاشه كه ي لينده خوري و له گهل هه ناسه كيشاني قوول
گروپي هه لده ماساند و به كه ليني سميڤه كانيدا هه ناسه ي دهرده دايه وه.
نيكيئا پيلووي قورس بووبوو و وه نهوزي دهدا.

بي نه وه ي له گهل يه كتری بدوين ده خولهك ريگايان بري. له ناكاو
ڦاسيلي ئاندرئ ڦيچ شتيكي گوت. نيكيئا چاوي هه لينا و گوتي: «چي؟»
ڦاسيلي ئاندرئ ڦيچ وه لامي نه دايه وه، خوي داده نه واند و چاوي له
دواوه و له پيشه وه ده كرد.

نه سپه كه له بهر ماندوويي ئاره قه كه ي كردبوو و مووي لاران و
لاملي ته و لول بووبوو. ديار بوو زور گوشار بو خوي ديني ريگا
بيري و به نه رمي هه تگاري هه لدينايه وه.

نيكيئا دووپاتي كرده وه: «ئاغا ئه ري چيت گوت؟»
ڦاسيلي ئاندرئ ڦيچ كه رقي هه ستابوو لاسايي نيكيئاي كرده وه:
«چيت گوت، چيت گوت! خو كيته داري گوي ريگا له هيچ كوي ديار
نييه. پيموا ريگا كه مان لي تيك چووه!»

نيكيئا گوتي: «باشه، كه وايه رايگره با ريگا كه بدوزينه وه.» زور
سووك و گورج بازي دا خوراي و قامچيه كه ي له ژير كايه كه
دهر كيشا، به لام شوينه واري ريگا كه له هيچ كوي ديار نه بوو.
ڦاسيلي ئاندرئ ڦيچ كاتيگ نيكيئا بو لاي كاشه كه گه رايه وه ليني
پرسی:

- ده ي چيت كرد؟

- له م لايه وه ويناچي ريگا بي، ده بي بچين بو نه و لايه و بوي
بگه ريين.

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «هزو پئشه وه چاو لیکه، نه وه چیه بهش ده کاته وه؟ بچو چاوی لیکه بزانه چیه؟»

نیکیتا چوو بو نه و شوینه ی ئاغا که ی پنی گوت، چاوی له ره شانگه که کرد. ره شانگه که پرزه و لاسکی وشکه لی جیگا وینجه یه کی پروته ن بوو گژه با هینابووی له که و لیکه به فره که ی پرژاندبوو و ره شی داگیرابوو. نیکیتا توزی بو لای راست رویش، به لام دیسان به په له گه رایه وه بو لای کاشه که، لاقی له عهرزی کوتا و به فره که ی له خوی ته کاند تاکوو چه که کانی له و باره سپیه یان سووک بکات و چوو له نیو کاشه که دا دانیش.

به له بزیک ی لیراوانه گوتی: «ده بی برۆین بو لای راست. بهر له وه ی بادهینه وه کزه با که له لاقه برغه ی چه په می دهدا، به لام نیستا له پئشه وه له ده موفلچمی دهدا.» وهک نه وه ی فرمان بدا گوتی: «به ره و لای راست لیخوړه.»

فاسیلی ئاندرئ فیچ به قسه ی کرد و سه ری نه سپه که ی بو لای راست گیرا. به لام دیسان شوینه واری رینگاکه دیار نه بوو. ماوه یه ک هه روا چوونه پئشی. بایه که ی نه ده خست و هه روا کرپوه گیزی دهدا.

نیکیتا له ناکاو، به له بزیک که دلساردیی پپوه دیار بوو گوتی: «فاسیلی ئاندرئ فیچ، وا دیاره رینگامان لی شیواوه.» چه ند کوما که لای په تاته ی پیشان دا که له نیو به فره که دا ره شیان ده کرده وه و پرسیی: «بروانه، نه وانه چین؟»

فاسیلی ئاندرئ فیچ ئەسپە شەكەتەكەى راگرت كە تەواوى گيانى لە ئارەقەدا خووسابوو و هەردوو لاکەلاکەى بە توندی هەلەستان و دەنیشتنەوه. پرسىی: «مەگین چىیه؟»

ـ دەتەوى چى بى؟ ئیمە ئیستا لە نێو مەزراکەى زاخاروفین. بىروانە بۆ کویت هیناوین!

فاسیلی ئاندرئ فیچ وەلامى دایەوه: «قسەى هەلیت و پلیت مەكە!» نىكىتا گوتى: «نا، من قسەى هەلیت و پلیت ناکەم، فاسیلی ئاندرئ فیچ. بە راستمە. بە خشەى كاشەكەدا دیارە ئیمە بە نێو دىراوى پەتاتەدا دەروین. ئەوەش كۆمەى لاسق و گەلای پەتاتەیه. ئیترە مەزراى پەتاتەكەى زاخاروفە.»

«وەللا جوانە! رینگە لە كوێنەوهیه و ئیمە لە كوێین! ئیستا چى بكەین؟»

نىكىتا گوتى: «هیچ، دەبى راست بروین. ناخرى دەگەینە جىگایەك. یان دەگەینە زاخاروكا، یان دەچینە دیوەخانەكەى ئاغا زاخاروف.»

فاسیلی ئاندرئ فیچ بە قسەى كرد و ئەسپەكەى بەو لایەدا لیخوڤى كە نىكىتا گوتى. ئەوان ماوێهەكى زۆر رویشتن. هیندى جار بە زەویى رەشانگدا دەرویشتن و خىشكى كاشەكە بە سەر خاك و گلمتكى بەستوودا دەخزین و هیندى جارىش بە جاپەگەنمى پڕ كلۆش و سرووتدا، كە لاسقى تیژ و قرتاوى گەنم سەریان لە بەفرەكە دەرهینابوو. لە زۆر جیش لقەگیا و داوێل چەقیوون و بە دەم كزەباوێ دەجولانەوه، یان بە شینوێردى پایزەكێل و بەهاریەكێلدا تێدەپەرىن. زۆر جارىش دەكەوتنە سەر كەویكە بەفرى ئەستوور و

پهستیوراو که به فربه سهریکی لووس و سامالسا بوو و هیچ په له و
رهشانگیک له سهر سینگی سپی و به رچاو نه ده که وت.

کړیوهی ده کرد و هیندی جار به دم باوه گنژی دها و دهبوو به
باپووسکه. دیار بوو نه سپه که زور شه که ته و مووی له شی ته وای
له بهر خووساوی لوول بوو بوو. یال و سهرپشت و لازگی ناره که هی
به ستبوی و ده تگوت سیخواری لن نیشته وه. زوری گوشار بو خوی
دینا و به کاوه خو ده ریشته. له ناکاو لاقی خزی و که و ته
قوولکیکه وه هتا رانی چووه خواری. فاسیلی ناندري فیچ ده یویست له
جی خوی نه جوولی. به لام نیکیتا گوراندي به سهریدا: «بو
دانیشته وی له جی خوت نابزووی؟ تووشی گنچه ل بووین. ده بی
ده ریته نینه وه.»

نه گهرچی ده یگوراند به لام دهنکی نه شهی پنبه دیار بوو. بازی دا
خواری له سهر کاشه که و لاقی له به فربه که چه قی.
نه سپه که وزاقیکی له خوی دا و به ته کانیک له قوولکه که هاته
ده ری. دیار بوو که و توتته نیو خنده کیکه وه.

فاسیلی ناندري فیچ گوتی: «بلی نیستا نیمه له کو بی؟»
نیکیتا وه لامي دایه وه: «په له مه که، مه علوم ده بی. با برؤین.
ناخري ده گینه جیگاهه ک.»

فاسیلی ناندري فیچ په له یه کی ره شی له پیش خویانه وه نیشان دا که
له دور وه له نیو به فربه که دا دیار بوو، گوتی: «وا دیاره شه وه
لنړه واره که ی گوریاشکینویه. وا نییه؟»

نیکیتا گوتی: «نیستا ده چین بزاین کام لنړه واره.»

نیکیتا دیدی که له لای ئەو پەلە پەشەوه که له پیشیانەوه دیار بوو، گەلای درێژوکهی وشک با لولیان دەدا بۆ لای ئەوانی دینی، بۆیه بەو ئاکامه گەشت که ئەو پەلەیه دارستان نییه بەلکوو دەبی گوندیک بی. بەلام نەیدەویست قسە بکات و بەراستی هینشتا بیست، بیست و پینج مەتر له خەندەکه که دور نەکه و تەبۆنەوه که تاپۆی دارەکان به پروونی له بەرچاویان وەدیار کەوت. نالەیهک دەهاته گۆی که به لایەوه تازه بوو. نیکیتا باشی بۆ چوو بوو. تاپۆکه دارستان نەبوو، بەلکوو ریزه داربیهک بوو که هینشتا جی جی گەلایان پینەمابوو و به دەم باوه دەلەرینەوه. ئەم داره بیانە دیار بوو تەیمانی دەوری ئەو خەندەکن که له دەوری جی خەرمانەکه چه قاندبوویان. که گەیشتنه لای بییهکان و له نزیکه وه بیستیان گفهی با خۆی دەکرد به نیو لکو پۆپه وشکه کانایاندا و نالەیهکی خەماوی له پەلی سەرما بردوویان هەلدهستا، ئەسپەکه له ناکاو کەوتە سەر پاشوو و هەردوو دەستی بەرز کردەوه و پاشان هەردوو لاقیشی له سەر بەرزاییه که دانا و بۆ لای چهپ سووړا. ئەمجارەیان هەتا چۆکی له بەفره که چه قیوو. دیار بوو که یشتونەته سەر ڕیگا.

نیکیتا گوتی: «دەوی ئەوه گەیشتن. بەلام نازانین کۆییه!»

ئەسپەکه راست و به دنیایی به سەر جادهی به فرگرتوویدا دەڕۆشت و هەفتا و هەشت مەتر زیاتر نەڕۆشتن که تاپۆی دیواریک له پیشیانەوه وەدیار کەوت. دیار بوو دیواری ئەمباریکه و به فریکی قورس سەربانەکهی داپۆشیبوو. به لای ئەمبارەکه دا تێپەڕین. جادهکه بهرەو پرووی کزهبا و بارووشک بایده دایه وه و ئەوان له نیو

کۆما بەفریکی زۆردا گیریان خوارد. بەلام کۆلانیکی تەنگ لە نینوان دوو مالدا وەدیاری کەوت. دیار بوو ئەو کۆما بەفرە بارێن هیناویەتی و لە زارکی کۆلانیکی پەستاوتوو. دەبوو بە نینو ئەو بەفرەدا تێپەڕن و ھەر بەپاستیش کە لە بارێدە کە تێپەڕین چوونە نینو کۆلانیکی ھە. لە مالهەکی ئاخیان جلۆبەرگ بە تەنافدا ھەلواسرابوون، بووبوونە یەک پارچە سەھۆل، وەک مەشکە رەق بووبوون و بە دەم باوھ رادەوھشان. دوو کراس بوون، یەکیان سوور و ئەویتریان سپی، پانتۆلیک و جووتی سۆرانی و تەنوورە یەک. کراسە سپییە کە لە ھەموویان زیاتر رادەوھشا و دەتگوت دەپھەوی خۆی لە تەنافە کە بکاتەو و بە توندی ھەردوو قۆلەکی لە یەک دەدا.

نیکیتا چاویکی لە کراسە شەکاوەکان کرد و گوتی: «بڕوانە، ژنی چەندە لە شکرانیش ھەیە، یان رەنگە مردبێ. جلە شۆراوەکانی بۆ پوژی جێژنیش لە تەنافە کە نەکردۆتەو.»

(۳)

لە كۆلانی گوندهكه دا بایهكه ی زۆر توند بوو و به فر ریگاكه ی
گرتبوو، به لام كه گه یشتنه نیوه راستی كۆلانهكه، بایهكه ی خست و له و
شوینه په نابایه ههواكه ی گهرمتر و نه شه بزوینتر بوو. له هه وشه یه كدا
سه گینگ ده وه پى و له هه وشه یه كى دیکه ش، ژنیک چاكه ته كه ی دابوو
به سه ریدا له لایه كه وه به هه لاتن به ره و مالی رویش و له
به رده رگانه كه تۆزى راوه ستا كه سه یری تازه هاتوان بكات. له
لایه كى گونده كه شه وه دهنگى گۆرانى كچانى گوندنشین دههات.

ویده چوو له نیودى به فر و با و سه رما هیدی تر بی له سه حرا.
فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «ئیره خو مۆلچانوفكا ۹یه.»
نیکیتا گوتی: «ئهرئ، وایه.»

هه ر به راستی گوندی مۆلچانوفكا بوو. دیار بوو زۆر به لای چه پدا
رویشتون و به هه له نزیكه ی هه شت ویرست ریگایان بریوه، به لام
له گه ل ئه و هه له و سه رلی شتواییه ش ئاخری له شوینی مه به ست
نزیكتر بوو بوونه وه، چونكه له مۆلچانوفكا هه تا گۆریاشکینۆ له پینچ
ویرست زیاتریان ریگا له به ر نه بوو.

له نیوه راستی گوندهكه تووشی پیاویکی كه له كه ت بوون كه به
كۆلانیكدا ده رویشت. پیاوه كه هاته پش ئه سپه كه و پرسى: «ئیه
كین؟» به لام له ریه فاسیلی ئاندرئ فیچی ناسیه وه و ده ستی برد

یہ کینک لہ قزلہ کانی کاشہ کھی گرت و ہاتہ پٹشی ہتا گیشٹہ لای
کاشہ کھ و لہ سہر لینوارہ کھی دانیشٹ.

ئو پیاوہ مووژیکیک بوو بہ ناوی ئیسایی و فاسیلی ئاندرئ فیچ
دہیناسی و ئو یہ کھم دزی ئہسپ بوو لہ و ناوچہ یہ دا.
ئیسایی کہ بؤنی توندی قودکا لہ دہمی دہات و خوی بہ لووتی
نیکیتا دا دہ کرد گوتی: «فاسیلی ئاندرئ فیچ، ئوہ چؤنہ ریت کہ وتوتہ
ئہم لایہ؟»

«دہمانہ وی بچین بؤ گوریاشکینؤ.»

«ئہی بو گیشٹہ ئیرہ؟ دہبوو لہ مالاخو فوہ برویشتبایہن.
فاسیلی ئاندرئ فیچ ہوساری ئہسپہ کھی کیشا کہ بہ تہواوی
ہایگری، وہلامی دایہوہ: «بہلن، دہبوو زور کارمان بکردایہ! بہ لام
وای لی ہات!»

ئیسایی چاویکی لہ ئہسپہ کھ کرد و بہ دہستہ شارہ زاکانی و
ہہلسوکہ وتیکی لینانانہ گرتی کلکہ پرہ کھی کہ توزی شل بووبوہ
توندی کردہوہ و گوتی: «ئہسپی چاکہ.»

دیشان گوتی: «دہی، خو شہوی لیرہ دہمیتنہوہ؟»

۔ نا براکھم، حتمن دہبی برؤین!

۔ کہوابی کاریکی زہرووریتان ہہیہ. ئہمہ کیہ؟ ئا، نیکیتا
ستپاننچ!

نیکیتا گوتی: «دہی دہتویست کی بی؟ خودا بکا ہاوپری دیشان
ہیگامان لی نہشیوی!»

- ریگاتان بۆ لی دەشیوی. وەرسووپین و راست بەو کۆلانەدا
بگەڕێنەو، که له گوندهکه چوونه دەری، راست بپۆن. وریا بن به
دەسته چه پدا لانه دەن. که گەشتنه سەر ریگای سەرەکی، ئەو کاتە به
دەسته راستدا لادەن.

نیکیتا پرسیی: «دەوی که گەشتینه سەر ریگای سەرەکی، بۆ کام لا
بایدهینهو؟ به زستانه پیدایا بپۆین یا هاینه پیدایا؟»

- به زستانه پیدایا، هەر لهو شوینەیی لادەدەن چەند دەوێنی لێیه.
به ره ورووشی نیشانه یهکی ریگای لێیه. کۆله که یهکی گه وری پر
گری وگۆلی لی چه قاوه. راست لهوی!»

قاسیلی ئاندیری فیچ سەری ئەسپەکهی وەرسووپاند و به ره و
دەرەوێ ئاواپی وەرێ کهوت.

نیسایی له دوايانه وه هەرای کرد: «بهلام من وای به باش دهزانم
شەو لیره بمیننهو!»

بهلام قاسیلی ئاندیری فیچ وهلامی نه دایه وه و به توندی ئەسپەکهی
لیخوڕی. پینچ ویرست ریگایان له بهر بوو که دوو ویرستی دارستان
بوو. که وایه گرفتیکیان له بهر نه بوو، به تایبەت ئەوێ بای نه دههات و
کپیره خوشی کردبووه.

دیسان به کۆلانەکه دا تیپه پین که به فرەکهی پهستیورابوو و
جی جی په لهی پهینوپال رهشی داگیرابوو، به بهر ئەو مالهشدا تیپه پین
که جلهکان به تهنافه وه بوون و کراسه سپیه که هینده به دەم
بایه که وه شه کابووه ئاخری خۆی له تهنافه که کردبووه و تهنیا به
قۆلیکییه وه هه لواسرابوو که سه هۆله که رهقی کردبوو. دیسان به

پهنای داره بیه‌کاندا تیه‌رین که له بهر کزه‌ی با ناله‌یان ده‌هات و گه‌یشتنه‌وه ده‌شتیکی پان و به‌ربلاو. به‌لام که گه‌یشتنه ده‌شته‌که نه‌ک زریان‌ه‌که‌ی نه‌خستبوو به‌لکوو زور زیاتر له پینشوو هاژه و گفهی ده‌هات. بارند ریگای داپوشیبوو جگه له کیله‌داری قه‌راغ ریگاکه هیچ شتیکی تر به ده‌ره‌وه نه‌بوو که یارمه‌تی ریپوار بدا بو‌ئه‌وه‌ی ریگای لی نه‌شیوئ. به‌لام دیتنی ئه‌و کیله‌دارانه‌ش ئاسان نه‌بوو چونکه بایه‌که به‌ره‌وو‌پوویان ده‌هات و راست ده‌یدا به‌ سه‌روچاویاندا. قاسیلی ئاندروئ قیچ مژولی تیک‌به‌زان‌دبوو و سه‌ری بردبووه پینشی تاکوو کیله‌داره‌کان ببینی. به‌لام نه‌یده‌دی و هه‌وساری ئه‌سه‌په‌که‌ی شل کردبوو هیوای به‌ ئه‌سه‌په‌که‌ بوو ریگاکه بناسن، ئه‌سه‌په‌که‌ش به‌راستی ریگاکه‌ی ده‌ناسیییه‌وه و به‌هه‌له‌ نه‌ده‌چوو. ئه‌گه‌رچی ریگاکه‌ پینچه‌لاو‌پووچی زور بوو به‌لام به‌پته‌ویی ژیر سمیدا هه‌ستی ده‌کرد و به‌راست و به‌چه‌پدا بایده‌دایه‌وه و ریگای ده‌ب‌ری. ئه‌گه‌رچی جار له‌گه‌ل جار توف و باس‌ریشکه‌که‌ی توندی ده‌کرد، کیله‌داره‌کانی ده‌دی که له‌م‌به‌ر و له‌وبه‌ری ریگاکه‌وه چه‌قابوون و له‌لاته‌نیشته‌وه دیار بوون به‌جی‌ده‌مان.

به‌م شینوه‌یه‌ ماوه‌ی ده‌ خوله‌ک ریگیان ب‌ری که له‌ نا‌کاو په‌له‌یه‌کی ره‌ش له‌ پینشیانه‌وه وه‌دیار که‌وت. مسافیری تر بوون که ئه‌سه‌په‌ کویت پینان گه‌یشتب‌زوه و سمی له‌ خینشکی پشتی کاشه‌کانیان ده‌درا. مسافیره‌کانی پینشه‌وه هاواریان لی هه‌ستا: «وه‌ره‌ ب‌رۆ... وه‌ره‌ پینشکه‌وه!»

فاسیلی ئاندريئ فيچ ويستی به تهنیشتياندا بړوا و وهپنشیان بکهوئ. کاشهکهی دیکه سئ پیاوئ وهزیزر و ژنیکی تیندابوو. ویندهچوو له میوانی جیژن بگهړینهوه. یهکیک له وهزیزرهکان به شوولک له پستی به بهفر سپی هه لگه راوئ نه سپه کهی راده کیشتا. دوو وهزیزری دیکه ش که له پیشه وهی کاشه که دانیشتبوون دهستیان راده ته کاند و هاواریان دهکرد به لام مه علوم نه بوو دهلین چی. ژنه که خوی له شالیکه وه پنچابوو و هیندهی بهفر لی نیشتبوو دهتگوت بوو که بهفرینه یه، نیوچاوانی گرژ کردبوو و له لای دواوهی کاشه که دا بی جووله خوی کوشمه له کردبوو.

فاسیلی ئاندريئ فيچ دهنگی هه لبرئ: «ئیه کین؟»

ئوان دهنگیان بهرز کردهوه و شتیکیان گوت که به پوونی حالی نه بوون: «ئانانان...»

- ده لیم ئیه خه لکی کوین؟

یه کیکی له وهزیزرهکان که پر به گهرووی هاواری دهکرد گوتی: «خه لکی ئانانان...» به لام له گه ل نه و په ری هه ولیشی مه علوم نه بوو خه لکی کوین.

یه کیکی تر له وهزیزرهکان دهنگی هه لبرئ: «لینخوړه، دوا مه که وه! مه هیله پتیشمان بکهون!» به هه موو هیزی خوی به شوولک له پستی نه سپه به سته زمانه کهی راده کیشتا.

- وا دیاره له میوانی دهگهړینه وه.

- یاللا، تینی وه بهرده. سیمون کوانی غیرهتت؟ زوو که زوو!

لاقه برغهی کاشه کان له یهک دران. زوری نه مابوو تینک بگیرین، به لام تینک نه گیران و کاشه ی وهرزیره کان وهدوا کهوت. نه سپه تیسکنه زگزه که یان له ژیر که وانی کورتی خامووته که دا زور به دژواری هه ناسه ی ده کینشا، دیار بوو به وپه ری توانایه وه هه ول ددهات و ده یهه وی خوی له وهرزیره که و شوولکه که ی دهستی رزگار بکات و به لاقه قوله کانی له نیو به فره قورسه که دا ده شله ی و هه تا به رزگی هه لیده هینایه وه. لمبوزی که جحیلی ده نواند و لچی ژیره وه ی بۆ سه ره وه هه لکه رابزوه و گوچکه کانی له ترسانا بۆ دواوه داته پاندبوو، چهند چرکه یهک شان به شانی نیکیتا چووه پینشی. به لام ورده ورده وهدوا کهوت.

نیکیتا گوتی: «فودکا شیتی کردوون، نهو نه سپه به سته زمانه ده پسینن! ئاسیایی گهوج و نه قام!»

چهند خوله کیک پر مه پریم و هانکه هانکی نهو چاره وی به سته زمانه و هه را و گاله ی نهو گوندنشینه سه رخوشانه له پشت سه ریانه وه ده بیسترا، به لام هانکه و پر مه به ره به ره بیده نگ بوو و هاوار و هه لالای پیاوه کانیش دواپی پی هات. تا وای لئ هات جگه له گفه و هاژه ی با و سیره و خشه ی خیشکی کاشه کان له سه ر په وگه ی به فر به سه ر و به فرکوش هیچ دهنگیکی تر نه ده هاته گوی.

لیک درانی کاشه ی گوندنشینه کان قاسیلی ئاندری ئیچی هینابووه نه شه و قنچ و که یف خوش بسکه ی سمیلی ده هات و به وره یه کی زیاتره وه نه سپه که ی لیده خوپی ئاگای له کیله داری گوی پیناکه

نەمابوو، بەو ھیوایەى ئەسپەكە خۆى ڕیگاكە بدۆزیتەو و
بیانگەیینیتە شوینی مەبەست.

نیکیتا كە كاری بە هیچ نەبوو، ھەرۆھە خەمى ھیچیشى نەبوو،
وھك ھەمیشە لەو كاتانەدا وەنەوزى دەدا تاكوو بىخەویەكانى
رابردووى قەرەبوو بكاتەو. ئەسپەكە لە ناكاو راوەستا، بە جۆرىك
كە نیکیتا ھىندەى نەمابوو بۆ پىشەوە فریدرى و دەمولووتى بە
لێوارەى كاشەكەدا بدرى.

فاسیلی ئاندرى قیچ گوتى: «وا دیارە دیسان خۇمان تووشى
گىچەل كرد.»

- بۆ چ بوو؟

- كێلەدارى گوى ڕیگاكە لە هیچ كۆنە دیار نین. وا دیارە دیسان
ڕیگاكەمان لى شیواو.

نیکیتا بە لەبزیكى وشك كوتى: «دەى ئەگەر ڕیگاكەمان لى ون
بووى دەبى دیسان بیدۆزینەو.»

ھەستا و بازى دا خواری، بە لاقە خوار و پەیزەنەكانییەو بە
گورجى وەنیو بەفرەكە كەوت.

ماوہیەكى زۆر بە ھەموو لایەكدا ڕویشت و ھەموو جارێ لە چاو
ون دەبوو، دیسان وەدیار دەكەوتەو و دیسان بزر دەبۆو، تا
ئاخرى ھەلتەك ھەلتەك ھاتەو بۆ لای كاشەكە.

سواری كاشەكە بۆو، دانیشت و گوتى: «نا، لەم لایانەو ڕیگا
ئاسەواریشى نییە. دەبى دوورتر بڕۆین. بەلكوو بیدۆزینەو.»

ههوا خهريک بوو ورده ورده تاريک داده گهړا. توفوبه ند و
بارووشک هندي نه بوو بوو به لام توند تريشي نه کړدبو.

فاسيلي ناندری فيچ گوتي: «خوزگه ديسان گويمان له دنگي نه و
وهرزيرانه بووايه.»

- به لي، خو ديت له پيمان دهرنه چوون. حه تمه ن زور به لاريډا
رويشتووين. به لام له وانه يه نه وان ريگيان لي شيوايي!

فاسيلي ناندری فيچ گوتي: «نيستا بو کام لا بروين؟»
نيکيتا گوتي: «دهبي هه وساري نه سپه که شل کهين، خوی ريگا که
دهدو زيته وه. داده ي نه و هه وساره بده به من!»

فاسيلي ناندری فيچ هه وساره که ي دايه ده ست نيکيتا. له خوداي
دهويست، چونکه به و دهسته وانه گهرم و نه رمانه شيه وه په نجه ي
ته زي بوون و گويان نه ده کړد.

نيکيتا قايشي هه وساره که ي به دهسته وه گرت، به لام هه ولي ددها
نه يکنيشيت و نه يجووليني و نه سپه که نازاد بکات، به لکه به هوی
خوماک و ورياييه وه ريگا که بدو زيته وه. نه و نه سپه ي زور
خوشده ويست و دلي پني خوش بوو، هر به راستيش نه سپيکي وريا
و به هوش بوو، هه رجاره ي گوچکه يه کي قوت ده کړده وه و به رابست
و چه پ دهيسو وړاند و ديار بوو له ريگا که ده گهړي.

دهيگوت: «ته نيا حه يفيکي هه يه قسه ناکا، تو سيري بکه چي
دهکا!» به نه سپه که شي دهگوت: «برو برو، باوکه کم. نه ري نه ري، تو
خوت له نيمه باشت دهراني بو کام لا بروي!»

نيستا با له دواوه لني ددهان و سه رماکه زوري نازار نه ددهان.

هه‌روا که خه‌ریکی په‌سن و تاریفاتی ته‌سپه‌که بوو گوتی: «ئه‌و ئاژه‌له‌ بئ‌زمانه‌ چه‌نده‌ وریا و به‌هوشه‌! ئه‌و ته‌سپه‌ قرقیزییه‌ی دیکه‌ت زۆر به‌هیزه‌، به‌لام قه‌زای که‌ریکی لیکه‌وئ. ئیستا چاو له‌مه‌یان بکه‌، دیتووته‌ چون گویچه‌کی ده‌له‌قینئ. هه‌ر ده‌لئی تیگه‌رافه‌، له‌ویش چاکتره‌! له‌ یه‌ک ویرسته‌وه‌ هه‌موو شتیک تیده‌گا.»

هه‌ر به‌پاستیش نیو کاتژمیری نه‌خایاند، له‌ دووره‌وه‌ به‌ره‌و‌پ‌رویان په‌له‌یه‌کی ره‌ش وه‌دیار که‌وت. به‌لام مه‌علوم نه‌بوو دارستانه‌، یان ناوایی. له‌ لای راستیشه‌وه‌ کیله‌داره‌کانی گوی جاده‌که‌ وه‌دیار که‌وتن. دیار بوو دیسان که‌وتوونه‌ته‌وه‌ سه‌ر ریگا‌که‌.

نیکیتا له‌ ناکاو گوتی: «ئیره‌ خو دیسان مۆلچانۆف‌کایه‌!»

هه‌ر به‌پاستیش ئه‌و ته‌مباره‌ بوو که‌ سه‌ربانه‌که‌ی پ‌پ‌ بوو له‌ به‌فر و با به‌ هه‌موو لایه‌کدا گینژی ده‌دا و بۆنیو کۆلانه‌که‌ی راده‌مالی. هیندی له‌ولاتره‌وه‌ دیسان ته‌نافه‌که‌ جلو‌به‌رگه‌ به‌ستوه‌کانی هه‌روا پیوه‌ هه‌لواس‌رابوون، هه‌ر ئه‌و کراس و سۆرانی و ته‌نووره‌ بوون که‌ پیشتر دیتیان و به‌ دهم کزه‌باوه‌ ده‌شه‌کانه‌وه‌.

دیسان خویان کرد به‌ نیو کۆلانه‌که‌دا و دیسان بایه‌که‌ی خست و هه‌واکه‌ی گه‌رمتر و نه‌شه‌بزوینتر بوو، دیسان په‌ینی نیو کۆلانه‌که‌ ره‌ش ده‌چوونه‌وه‌ و دیسان ده‌نگی ئاخافتن و گۆرانی، سه‌گه‌که‌ش دیسان ده‌ستی کرد به‌ وه‌پ‌ین. هه‌واکه‌ی ئیتر وا تاریک بووبوو که‌ هیندی له‌ په‌نجیره‌کان پ‌ووناکیان تی‌گه‌رابوو.

که گه‌یشتنه نینه‌راستی کۆلانه‌که قاسیلی ئاندیری‌قیچ ئەسپه‌که‌ی له به‌ر مالتیکی گه‌وره‌ی دارینه‌دا راگرت که دوو ره‌گی دیواره‌که‌ی که‌رپوچ بوو.

نیکیتا رۆیشت بۆ به‌ر په‌نجه‌ره‌یه‌ک که پینشه‌که‌ی به‌فری لێ نیشتبوو، کلووی به‌فر له هه‌موو لایه‌که‌وه ده‌فری و له‌به‌ر رپووناکایی په‌نجه‌ره‌که دوده‌روشانه‌وه، به‌ده‌سکی قامچییه‌که‌ی له شووشه‌که‌ی دا. ده‌نگیک له وه‌لامدا هاته‌گویی: «کینیه‌؟»

نیکیتا وه‌لامی دایه‌وه: «بیرخوونۆف، له کریستییه‌وه، بێ‌زه‌حمه‌ت وه‌ره‌ ده‌ری براکه‌م!»

که‌سیک که له پشت په‌نجه‌ره‌که بوو دوور که‌وته‌وه و دوو خوله‌ک دواتر ده‌رگای حه‌وشه‌که‌ی به‌زۆر کرده‌وه که به‌فر و سه‌هۆل پێوه‌ی جه‌پی دابوو. پاشان ته‌قه‌ی چلمیزده‌ی ده‌رگایه‌کی تر هاته‌گویی و پیره‌پیاویکی که‌له‌گه‌ت و ریش‌سپی که‌کوله‌بالیکی که‌لپۆسی دابوو به‌شانیدا و له ژیر ئە‌ویشه‌وه کراسیکی خاوینی جیژنی له‌به‌رکردبوو، به‌دوای ئە‌ویشدا که‌نجیکی چه‌کمه‌له‌پێ به‌کراسی سووره‌وه هاته‌ ده‌ری و ده‌رگاکی له‌ دوای خۆیه‌وه کپ کرد که با نه‌یکاته‌وه.

پیره‌پیاو گوتی: «تو کینی؟ ئاندیری‌قیچ؟»

قاسیلی ئاندیری‌قیچ گوتی: «به‌لێ، ده‌چووین بۆ گوریاشیکی‌نو رینگامان لێ شینوا. ده‌مانه‌ه‌یست بچین بۆ گوریاشیکی‌نو که‌چی ریمان که‌وته‌ ئیره. پینشتریش هاتین بۆ ئیره و پرسیارمان کرد به‌لام رۆیشتین و دیسان گه‌راینه‌وه.»

پیره‌پیاو گوتی: «حاح، چا بووه سهرماش نه‌ییردوون!» به گه‌نجه کراس‌سووره‌که‌ی گوت: «پترووشکا، برؤ خیرا دهرگاکیان بؤ بکه‌وه!»

گه‌نجه‌که گورچ‌وگؤل و به‌نه‌شه هه‌لات بؤ لای دهرگاکه و گوتی: «به‌لی باش، هه‌رئیس‌تا!»

قاسیلی ئاندری‌فیچ گوتی: «به‌لام ئیمه شه و لیره نامینینه‌وه.»
- ئه‌ی به‌و ئیواره دره‌نگ‌وه‌خته ده‌تانه‌وی بچن بؤ کوی؟ ده‌بی لیره بن!»

- زور سپاس، ئاوه‌دان بی. ئه‌گهر به‌په‌له نه‌بوایه‌ین، له خودامان ده‌ویست له لاتان بمینینه‌وه. به‌لام ده‌بی بروین.
- باشه لانیکه‌م وه‌رنه ژووری خۆتان گهرم که‌نه‌وه. سه‌ماوه‌ره‌که تیخراوه، چاییه‌ک بخۆنه‌وه.

قاسیلی ئاندری‌فیچ گوتی: «باشه دین خۆمان گهرم ده‌که‌ینه‌وه. خۆ هه‌واکه‌ی له‌وه تاریک‌تر نابێ. مانگیش هه‌لاتووه و پرینگاکه پووناک ده‌کاته‌وه. باشه، دیننه ژووری، خۆمان گهرم ده‌که‌ینه‌وه و دوا‌یی وه‌رئ ده‌که‌وین.»

نیکیتا که هه‌تا مۆخی ئیسقانه‌کانی ته‌زیوو و چه‌زی ده‌کرد بچینه ژووری و خۆی گهرم بکاته‌وه گوتی: «به‌لی ده‌چینه ژووری. با بچین خۆمان گهرم بکه‌ینه‌وه!»

قاسیلی ئاندری‌فیچ له‌گه‌ل پیره‌پیاوه‌که چووه ژووری و نیکیتا به کاشه‌که‌وه له ده‌روازه‌ی هه‌وشه‌که چووه ژووری که پترووشکا بۆی کردبۆوه و به رینۆینی ئه‌و ئه‌سه‌په‌که‌ی برده ژیر هه‌یوانی داها‌تووی

ئەمبارىك. تەركى ھەيوانەكە بە پەين داپۇشراپوو و كەوانى
خامووتەكە لە دەستەكى چەماوھى مېچەكە گىرا. ئەو كەلەشېر و
مىشكانەى لە سەر دەستەكەكە ھەلنىشتېوون و خەوەكەيان لى
شىنابوو دەستيان كرد بە قىرەقىر و بالەفركى و مەرەكان كە
سلەمىبوونەو لە سەر پەين و پشكەلەكەيان تىك قۇقۇابوون و سميان
لە عەرزى دەكوتا و لە پىش ئەسپەكەو پەويان دەكرد و دەچوونە
دواو. سەگەكەش توقىوانە و پق كرددو دەوہې و وەرپنەكەى ھىندە
دې و پق ھەستاوانە بوو دەتگوت تووتكى چكۆلەيە و دەقوروووسكىنى.
نىكىتا لەگەل ھەموويان قسەى دەكرد. داواى لىيورەنى لە كەلەباب
و مىشكەكان دەكرد و دەيلاواندەو و متمانەى پىدەدان كە ئىتر
نايان ترسىنى و مەرەكانى سەركونە دەكرد كە ئەوئەندە ترسەنۆكن و
خۆيشيان نازانن لە چى دەترسن، لەگەل ئەوہى ئەسپەكەى
دەبەستەو بەردەوام سەگەكەى نەسىحەت دەكرد كە ئاقل بى و ھەدا
بدا.

دواى ئەوانە بەفرەكەى لە سەر شانوملى خۆى تەكاند و گوتى:
«چاكە، ئىستا ئىتر كارەكە جىبەجى دەبى.» پاشان بە سەگەكەى
گوت: «ئاي ئاي، تۆ بۆ ئاوا گەرووى خۆت دەدېنى؟ باشە بەسىكە
ئىتر، ھەدا بدە ئىتر. تەنیا خۆت ئازار دەدەى. خۆ من دز نىم،
ناسياوم...»

كۆپە گەنجەكەش كە بە شان و باھۆى بەھىزەو پالى بە كاشەكەو
نا تاكوو بە تەواوى بچىتە ژىر مېچەكە و لە بەر بەفرەكە نەبى گوتى:

«ئەوانەش راویژکارانی مالمەن، وەکوو ئەو چیرۆکەى لە نێو کتیبدا نووسراوە!»

نیکیتا گوتى: «راویژکارەکانتان کین؟»

کۆرە بە پێکەنینەووە گوتى: «ئەو چیرۆکە وای لە کتیبى پافلسیندا نووسراوە. دزە بە پارێزەووە خو دەکا بە ماله‌که‌دا. سەگە دەوهرێ که "خاوەن‌مال وریا بە خەو نەتباتەووە!" کە لە شیر دەخوینن که: "هەستە لە خەو خاوەن‌مال!" پشیلە دەمیاوینن که "خاوەن‌مال ئاگادار بە میوانى خوشەویست دى و ریزی لى بگرە."»

پترووشکا کوێرەسەوادیکی هەبوو و کتیبەکەى پافلسین تەنیا کتیبیک بوو که هەیبوو، هەمووشى لە بەر دەزانى و بەتایبەت کاتیک که وەک ئەمشەو سەرقال دەبوو حەزى دەکرد ئەو چیرۆکانەى که لەگەڵ بارودۆخەکە یەک دەگریتەووە، بیگیریتەووە.

نیکیتا گوتى: «وايە، راست ئەو جۆرەيە که باست کرد!»

پترووشکا گوتى: «پێموابى زۆرت سەرمايە و ئازای ئەندامت تەزیو، مامە گيان!»

نیکیتا گوتى: «وايە، بەراستی خەریکە قەرم دى.» پێکەووە چون بۆ ئەو بەرى حەوشەکە و خویان کرد بە ژووریدا.

(٤)

ئەو مالەى كە قاسىلى ئاندرى ئىچ لىنى لادابوو مالى يەككىك لە ساماندارترىن وەر زىرەكانى ئەو گوندە بوو. ئەو بىنەمالە يە پىنج پەلە زەوىى خۇيان ھەبوو، چەند پەلە شىيان لە خەلكى بە ئىجارە دەگرت. شەش ئەسپ و سى مانگا و دوو نگوونكى بەركەل و ھەشت سەر مەريان ھەبوو. بىنەمالەكەيان ۱۰ بىست و دوو سەر خىزان بوون. پىرەپىياو چوار كورى ھەبوو كە ھەموويان خاوەن ژن و مال بوون، شەش نەو، كە دووانيان ژنى بۇ ھىتابوون و يەك لەوان پترووخا ۱۱ بوو. دوو مندلىش كە نەبىرەى پىرەپىياو كە بوون. سى مندالى ھەتىو و چوار بووك، لەگەل مندالەكانيان. خاوەنى يەككىك لە باشتىرەن ملكەكان بوون كە ھىشتا بەش بەش نەكرابوو، بەلام وردە وردە خەرىك بوو تۆوى ناكۆكى لە نىوياندا رېشەى دادەكوتا، ھەروەك ئاسايىيە، سەرەتا لە نىو ژناندا دەست پىندەكا و زۆر زوو ناچار دەبن دەست بەكەن بە بەش كردن و لەتوكوت كردنى مال و مەزراكان و لىكەھەلبران و جيا

---

10 ئەم بىنەمالە يە نمونەى بىنەمالە يەكى باوك سالارى ڤووسىايە كە باوك و دايك لە مالىكدا كور و بووك و مندالەكانيان كۆ دەكەنەو و ھەتا ئەو كاتەى مال و سامانەكەيان دابەش نەكردوو و ھەركەس بەشى خۆى وەرەگرتوو دەبى لە ژىر فەرمانياندا بى و عەولاد نابى لە قەسىيان دەرچى و سەرپىنجى كردن لە فەرمانى باوك بە تاوانىكى گەورە و دژى نەرىتى باو دىتە ئەژمار.

11 پترووخا و پترووشكا، سووكەلەى ناوى پىووتىرەن

بوونهوه. دوو دانه له کوږهکان له موسکډ دهڅیان و بهرمیلناژو
 بوون و ټاویان دابهش دهکرد. کوږی سینه میشتی سهرباز بوو. ټه و
 شهوه پیره پیاو و ژنه که ی له مالنی بوون و کوږی دووه میان که
 به سهر کاروباری ملکه که یاندا ږاده گه یشت، هه روه ها کوږی گه وره یان
 که له موسکډ هاتېوه و هه موو ژن و منداله کانیا، جگه له وهش
 دراوسینه کیان که باوه پیاړه ی یه کیک له منداله کانیا بوو، بډ میوانی
 هاتېو بډ مالنه کیان.

لامپا که یان له سهر مینه که دانابوو، به شووشه یه کی ناوکه د
 باریکه وه، که په رداخ و ژیرپاله و بتریی ټوډکا و که لوپه له کانی تری
 ږووناک کردېوه و شوقه که ی له دیواره که ږپوچه که و وینه ی
 پیروزی سووچی ژووره که ی دها که به دیواره که دا هه لواسرابوو و دو
 وینه ی تریش له ملا و ټه ولای وه به رچاو ده که وت. ټاسیلی ټاندری ټیچ له
 سهرووی مینه که وه دانیشتبوو، بهو بالته ملیوانه تیسکنه ږه شه یه وه
 خوی قیت کردېوه و لږوی به سمیله خووسار لی نیشتبوه که یدا ده هینا،
 ده میژی و به چاوی زهق و بایه قووش ټاساییه وه چاوی له ټاماده بووان
 ده کرد. پیره پیاوی خاوه ن مال شان به شانی دانیشتبوو که سهری
 بی تووک و ریشه سپیه که ی له بهر شوقی چراکه بریقه ی ده هات و
 فانیله یه کی ده ستنی سپی له بهر دا بوو، له ولای ټه ویشه وه کوږه که ی
 دانیشتبوو که له موسکډوه بډ سهر دانی بډ مالنه که ی هاتېوه. کراسیکی
 چیتی له بهر دا بوو و قه لافه ته به هیز و له شه ساغه که ی زیاتر ده که وته
 به رچاو، هه روه ها کوږیکی تریان که لویکی چوارشانه بوو و به سهر

کاروباری ملکه که یاندا راده گه یشت، جگه له وانه وهرزیریکی لاوازی سوور هوول له و بهری کورسییه که دانیشتبوو که ئه ویش میوانیان بوو. ئه و وهرزیرانه که ئودکایان خواردبووه و خواردنیان له گهل خواردبوو، چاوه پروانی چایی بوون و سه ماوه ره که ش له نزیک سوپاکه و له سهر ته رکي ژووره که دهکولا و هلمی لی هه لده ستا. له سه روو سوپا دیوارییه که وه و له سهر هه رزالی نیوان سوپا و دیواره که، منداله کان خه وتبوون. ژنیک له سهر ته ختیک دانیشتبوو و لانکه یه کی راده ژاند. پیریژنی خاوه ن مال که ده موچاری و ته نانه ت لیویشی به هوی چرچ و لوچ و شوقی چراکه وه ده تگوت توری به سه ردا کیشراوه خه ریکی خزمه ت کردن و به خیره اتنی قاسیلی ئاندری فیچ بوو.

کاتیک نیکیتا هاته ژووری پیریژن ئودکایه کی کردبووه نیو په رداختیکی ئه ستووره وه و خه ریک بوو ده بیرد بۆ میوانه که یان. پرووی له میوانه که یان کرد و گوتی: «فه رموون، قاسیلی ئاندری فیچ، ئیوه شایانی خزمه تی له وه زیاترن. به لام چونکه جیژنه لئوینک ته پ بکه ن باشه، تکایه گه وره یی بنوینه و پیکینک هه لده، نوشی گیانت بی!»

دیتنی ئودکا و بۆنه که ی، به تاییه ت ئیستا، بۆ نیکیتا که له سه رمانا که سیره بووبوو و له بهر شه که تی خوی به پتیه نه ده گرت، به جاری شه ژاندی و نیوچاوانی پی گرز کرد. به فیری سهر کللو و که لپۆسه که ی ته کاند و له به رده می وینه ی پیروزدا پاوه ستا، وه ک ئه وه ی هیچ له ژووره که دا نه بی، سی جار خاچی خوی کیشا و

کرنۆشی برد. پاشان ڕوی له پیره‌پیاوی خاوه‌ن‌مال کرد. ده‌ستی به سینگیه‌وه گرت و سه‌ره‌تا له پیره‌پیاو و پاشان له دانیشتوانی سه‌ر مینه‌که و دواى ئه‌ویش له‌و ژنانه‌ی که له نزیک سو‌باکه راوه‌ستا‌بوون سلاری کرد و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی کرنۆشی ده‌برد گوتی: «جیژنتان پی‌روژ بێ!» بێ‌ئه‌وه‌ی چاو له‌ فۆدکا و په‌رداخى سه‌ر مینه‌که بکا، ده‌ستی کرد به‌ داکه‌ندنی بالته و جله‌کانی سه‌ره‌وه‌ی.

برا گه‌وره‌که‌یان چاوی له‌ ده‌موچاو و ریشی به‌فراوی و چاوانی نیکیتا کرد و گوتی: «تۆ به‌ جارێ بووی به‌ پیاوه‌به‌فرینه‌یه‌کی حیسابی، براکه‌م!»

نیکیتا که‌لپۆسه‌که‌ی داکه‌ند و دیسان ته‌کاندی، له‌ پشت سو‌باکه هه‌لیواسی و ڕۆیشت بو‌ لای مینه‌که. داوایان له‌ ئه‌ویش کرد فۆدکا بخواته‌وه. کیشه و خۆراگریه‌کی تال له‌ ناخی نیکیتادا هه‌لایسا. هینده‌ی نه‌مابوو په‌رداخه‌که وه‌رگرت و بینی پێوه‌نی. به‌لام که‌ چاوی به‌ فاسیلی ئاندری‌فشیچ که‌وت سوینده‌که‌ی خۆی وه‌بیر هاته‌وه، هه‌روه‌ها چه‌که‌مەکانی که‌ له‌ سه‌ر فۆدکا دۆران‌دبووی و کابرای به‌رمیل‌به‌ند که‌ له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی ده‌ژیا و کوره‌که‌ی که‌ به‌لینی پتدابوو به‌هاری ئه‌سپی بو‌ بکری، هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و په‌رداخه‌که‌ی وه‌رنه‌گرت.

نیوچاوانی گرژ کرد و گوتی: «ده‌ستتان خوش بێ. نۆکه‌ری ئێوه‌م. من فۆدکا ناخۆمه‌وه!» ئه‌وه‌ی گوت و له‌سه‌ر کورسیله‌یه‌کی به‌ر په‌نجیره‌ی دووه‌م دانیشت.

برا گه‌وره‌که‌یان گوتی: «چۆن فۆدکا ناخۆیه‌وه؟»

نيکيتا بيٺو هِي سهرِي هه ليني، له ڙير چاوه وه له سميل و ريشه
ته نکه که ی خوی پوانی و له گهل ټو هِي له تکه سه هوله کانی
لي ده کرده وه گوتی: «ناخوم نيتر، من څو دکا ناخومه وه!»

قاسيلي ټاندری څيچ، که دواي خوار دنه وه ی څو دکا که په نکي نانی
ده جاوی گوتی: «باش نيه بوی، نه يخوا ته وه باشته!»

پيريژن به ميهره بانييه وه گوتی: «باشه، که وايه پيال هیه ک چایي
بخووه! حه تمن له سه رمانا هه موو گیانت به ستوويه!» پرووی له
بوو که کانی کرد و گوتی: «نيوه ژنان، ماتلی چين؟ ئی چایي بوو به
چی؟ بو نای هينن؟»

یه کیک له ژنه جحيله کان به لوی په رده که سهری سه ماوهره که ی
سپری که خه ریک بوو هه لده چوو، گوتی: «سه ماوهره که کولاهه.»
سه ماوهره قورسه که ی هه لگرت و به قولته قولت هيتايه پيشی و
هه لی هيتا و له سه ر ميزه که داینا. له و کاته دا قاسيلي ټاندری څيچ باسی
سهرلی شینوان و دیسان گه پانه وه ی خویانی ده کرد بو گونده که و
هه روه ها ټو گوندنشینه سه رخوشانه ی که له ريگا تووشیان
بوو بوون. ټاماده بووان به سه رسوورمانه وه هه ولیان دها بزائن بو
ريگا که یان لي شیناوه و ټو گوندنشینه مه ستانه ريټونيټيان نه کردوون
که ټاوا تووشی کيشه و سهرلی شیناوی نه بن. دراوسیکه یان که له وی
میوان بوو گوتی: «لیره وه هه تا گوریاشکینو ريگا که ی سه رپاسته.
مندالیکیش ده توانی به ټاسانی بچیت و ريگای لي نه شیوی. به لام
ده بی وریا بی له کوئی به جاده ی سه ره کیدا لاده ی. داریکی کوله بنه له

قەراغ رېڭاگەيە و لە دوورەو دەيارە. حەتمەن ئىوھ بەر لەوھى بگەنە
لای دارەكە، بە لای راستدا لاتانداو!»

پېرېژنى خاوەن مالى ھەولە دەدا پېمليان بکات بمېننەوھ و گوتى:
«ئىوھ دەبى ئەمشەو لىرە بمېننەوھ! بووکەکانم جىگاوبانتان بو
رادەخەن!»

پېرەپياو بو پشت پاست کردنەوھى وتەى ژنەكەى گوتى: «بەيانى
زوو وەرې بگەون و بەلگوو ھەواکەى خوشترى بکات و مەترسېشى
كەمترە!»

قاسىلى ئاندري فيچ گوتى: «نا، ناکرى براكەم! کارم ھەيە، دەبى
ھەرچى زووتر لەوئى بم!» لىرەوارەكەى وەبىر ھاتەوھ و ئەو
دارفروشانەى كە وەك دال بە سەريەوھ دەگەرپان و دەيانقوستەوھ،
گوتىشى: «سەعاتىك لە خۆت غافل بى، دەبى سالىك خەم بخۆى و
ناخى بو ھەلکېشى، چونكە ئاوى رۆيشتوو تازە بە جۆگەدا
ناگەرېتەوھ!» روى لە نىكىتا کرد و گوتى: «دەى، بېزىن؟»

نىكىتا ماوھەك وەلامى نەدایەوھ، دەتگوت ھەروا خەرىكى
لەکردنەوھى زوقم و سەھۆلى رېش و سەمىليەتى. پاشان بەبى
تاقەتییەوھ گوتى: «ئەگەر ديسان رېگامان لى تىكەنەچى!»

بى تاقەتییەكەى نىكىتا لەبەر ئەوھ بوو كە زورى حەز لە ھەلدانى
پىكىك فۆدكا بوو و تەنيا شتىك كە دەيتوانى ئەو ئىشتيايەى دامركىنى
و بۆى ببیتە مېووشكىن، پىالەيەك چاى بوو، بەلام ھېچ كەس لە
بىرى ئەوھدا نەبوو پىالەيەكى چاى بو بىنى.

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «هەر ئه‌وه‌نده هه‌تا سه‌ری پینچه‌که به
سلامه‌تی بگه‌ینن، ئیتر له‌وه به‌ولاوه هه‌تا شوینی مه‌به‌ست هه‌ر
دارستان و لیزه‌واره.»

نیکیتا که ئاخری پیا‌له‌یه‌ک چاییان بۆ هینا و له‌ به‌رده‌می دایان‌نا،
گوتی: «هه‌رچی ئیوه به‌هرموون، فاسیلی ئاندرئ فیچ! ئیوه بلین
ده‌پۆین، ده‌پۆین!»

- پیا‌له‌یه‌ک چایی ده‌خوینه‌وه و پاشان وه‌پئ ده‌که‌وین!

نیکیتا ه‌یچی نه‌گوت و ته‌نیا سه‌ری له‌قاند، زور به‌ شینه‌یی و
پاریزه‌وه چاییه‌که‌ی کرده نیو نال‌به‌که‌یه‌که‌وه و ده‌ستی به‌ قامکه
هه‌میشه به‌ کار ماسیو و جه‌مامه‌که‌یه‌وه به‌ سه‌ر هه‌لمی گه‌رمی
چاییه‌که‌دا گرت و گه‌رمی کرده‌وه، پاشان کلۆیه‌ک قه‌ندی خسته
ده‌میوه، کر‌نوشیکی بۆ خانه‌خوینکه‌ی برد و گوتی: «به‌ خوشیتان!»
پاشان چاییه‌که‌ی به‌ گه‌رمی هه‌لقوراند.

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «ده‌کری که‌سیک هه‌تا سه‌ری پینچه‌که
له‌گه‌لمان بی و رینگاکه‌مان پیشان بدا؟»

کورپه‌ گه‌وره‌که‌ی خاوه‌ن‌مال گوتی: «بۆ نا‌کری؟ خۆ پیا‌وه‌تی
هه‌لنه‌گیراوه؟ پترووخا ئه‌سه‌په‌که‌ له‌ کاشه‌ ده‌کات و هه‌تا سه‌ری
پینچه‌که‌ له‌گه‌لتان دی.»

- زور چاکه، بچۆ ئه‌سه‌په‌که‌ ئاماده‌ بکه، ئه‌و پیا‌وه‌تییه‌مان له‌گه‌ل
بکه! خودا خیرت وه‌پئ ب‌ینن!»

پیریژنی خاوه‌ن‌مال به‌ دلسوزیه‌وه گوتی: «بابم پیا‌وه‌تی چی؟
خۆ چاکه هه‌لنه‌گیراوه!»

برا گه وره که گوتی: «پترووخا، هه لی ماینه که له کاشه بیهسته و
ئاماده ی که.»

پترووخا به پیکه نینه وه گوتی: «به سهرچاو، هه رنیستا دهچم!» به
په له کلاوه که ی له بزماری سهر دیواره که کرده وه و بزیشته ده ری
تاکوو کاشه که ئاماده بکا.

له و ماوه یه دا هه تا پترووخا ماینه که ی ئاماده کرد، گه رانه وه سهر
باسه که ی پیشوویان که به هاتنی قاسیلی ئاندری فیچ بو پشت
بهنجیره که بریووویان. پیره پیای خانه خوی درده دلی بو میوانه که یان
ده کرد که کوخای گونده که ی نزیکیان بوو، قسه کانی بونی گله یی
لی ده هات و له وه نارازی بوو که کوری سیه می به بونی جیژنه وه
هیچ دیارییه کی بو ئه و نه ناردوو، که چی له چکه یه کی فه رهنسی بو
ژنه که ی ناردوو.

پیره پیاو گوتی: «لاوه کان ئیتر خه ریکن ده فه وتین. وا سهره ر
بوون ئیتر هیچ که س باشاریان ناکا. زه مانه گوڤاوه ئیتر. ئه وان به
پیشکه وتن و که مال گه یشتون. دیتووته دیمووچکین ۱۲ چۆن له
باوکی خوی داوه و دهستی شکاندوو. پیشکه وتن و که مالیان ئه وه یه
ئیترا!»

نیکیتا گونی شل کردبوو. هه موو بیر و هوشی له لای قسه کانیان
بوو. به وردی سهرنجی ده دان و دیار بوو ده بهه وی له وته کانیاندا
به شداری بکات و بیرو پای خوی ده ربی، به لام چایی به دهسته وه
بوو و ته نیا سهری ده له قاند و قسه کانیانی پشت راست ده کرده وه.

چایی له دواى چایی ده‌خواردوه و له‌گه‌ل خواردنه‌وه‌ی هه‌ر چاییه‌ک هه‌ستی ده‌کرد گیانی گه‌رم ده‌بیته‌وه و ماندوویی ده‌حه‌سپته‌وه. ئه‌و ده‌مه‌ته‌قییه ماوه‌یه‌کی زوری خایاند و به‌رده‌وام قسه‌کانیان له‌و بواره‌دا و له‌ سهر ئه‌و بابته‌ بوو، یانی دابه‌ش‌کردنی ملک‌ومال و سه‌ربه‌خو بوونی عه‌ولاد و به‌ریوه‌ بردنی مال و ژيانی خو‌يان. دیار بوو ئه‌و باس‌وخواسه‌ له‌ سهر شتیکی گشتی نییه و ته‌نیا مش‌تومره‌که‌یان له‌ سهر دابه‌ش‌کردنی ملک‌وماله‌ له‌ نیوان کوپانی بئه‌ماله‌که‌دا و کوپری دووه‌هم، که هه‌ر له‌وئ دانیش‌توو ملی به‌ خوردا گرتوو و دیار بوو له‌ سهر ئه‌وه‌ پيداگري ده‌کا. دیار بوو مه‌سه‌له‌که‌ زور به‌ شوینیکی ناسک گه‌یش‌توو و هه‌موو ئه‌ندامانی بئه‌ماله‌ی به‌ خو‌یه‌وه‌ سه‌رقال‌ کردوو و تووشی دله‌خورپه‌ی کردوون، به‌لام بو پاراستنی ئابروو و له‌به‌رچاو گرتنی ئه‌ده‌ب و حه‌یا له‌ هه‌نته‌شی بیگانه‌کاندا، به‌ ئاشکرا نه‌ده‌چوونه‌ سهر باسی تایبه‌تی خو‌يان و خو‌يان لئ ده‌بوارد. به‌لام پیره‌پیاو له‌وه‌ زیاتر خو‌ی پئ راگیر نه‌کرا و به‌ ده‌نگیکی خه‌م‌تیزاو و له‌رزوکه‌وه‌ گو‌تی هه‌تا خو‌ی زیندوو بئ، مال مالی خو‌یه‌تی و قه‌تی دابه‌ش نا‌کا. شوکری خوداش ده‌کا که مال و ژيان و سامانی هه‌یه و ئه‌گه‌ر دابه‌شی بکات ئه‌وه‌شیان له‌ ده‌ست ده‌بیته‌وه و ده‌که‌ونه‌ سوال.

پیره‌پیاوی جیرانیان گو‌تی: «به‌لئ، راست وه‌کوو بئه‌ماله‌ی ماتقییف^{١٣}، ملکی گوندیکیان هه‌بوو. دابه‌شیان کرد و هه‌موویان له‌ ده‌ست بووه. ئیستاش هه‌موو هه‌رال و گه‌رال و سه‌رگه‌ردان!»

لهو سەرو بە نەدەدا کە نیکیتا پێنجەمین چایی بە گەرمی
 ھەلقوراندبوو، ھیشتا پەرداخی چایبەکە ی ئاوە ژوو نە کردبوو و بە
 ھیوا بوو دیسان چایی بۆ تیکەن. بە لام سەماوەرە کە چۆرە ی لی
 برابوو و کە سەری ھەلێنا دیتی قاسیلی ئاندرئ فیچ خەریکی
 خۆپێچانە وەبە و ئیتر لە خواردنەوێ چایی ھیوا براو بوو. چاری
 نەبوو ئەویش ھەستا. کلۆ قەندیکی گەورە کە لە ھەموو لایە کەو
 وەبەر گازی دابوو خستییەو نیو قەندانە کە. دەموچاوی بە ئارە قە
 خووساوی بە ئاتەگی کە لێوسە کە ی سەری و بۆیشت بۆ لای کوورە کە
 و دەستی دا بە ئاتە کە ی لە بەری بکات.

بالتە کە ی لە بەر کرد. ھەناسە یەکی قوولی ھەلکێشا و سپاسی لە
 خانەخوێکە کرد و دوائی ئەوێ خودا حافیزی لی کردن، لە ژوورە
 گەرم و پروونا کەو پێی نایە دالانە سارد و تاریکە کە، کە بایەکی
 سارد گفە و ھاژە ی دەھات و بە درز و کەلێنی دەرگا شەرە کە دا
 دەھاتە ژووری و بەفری لە گەل خۆیدا دەھیتا، لەوێشەو پێی نایە نیو
 حەوشە پڕ بەفر و تاریکە کەو.

پترووخا بالتە لە بەر و ئامادە بە ماینە کە یەو لە نیو پراستی
 حەوشە کە راوەستا بوو و بە دەم پیکە نینەو شیعیریکی پافلسینی
 دەخویندەو:

بەدەو و توف و تاریکی

سەری گەیشتوئە فەلەک

بەفر بە دەم بارووشکەو سەری لە ئاسمان دەسوێ

ھیندی جار وەک گورگی برسی دەلوورینی و

هيندى جاريش وهكوو زارنوك دهزيريني.

نيكيئا بو ئه وهى وا بنوينى شينعره كهى به دله، سه رى بو دهله قاند
و هه وسارى ئه سپه كهى به دهستيه وه ئه مباره وبار ده كرد.

پيره پياوى خانه خوى دهست به چراوه قاسيلى ئاندرى فيچى به رى
ده كرد تاكوو دالانه كهى بو رووناك بكاته وه، به لام لرفه ي گزه با خوى
كرد به دالانه كه دا و چراكه ي لى كوژانده وه. هه ر به هه واي تووشى
نيو حه وشه كه دا ديار بوو كه توف و باده وه توندترى كرد وه.

قاسيلى ئاندرى فيچ له دلى خويدا گوتى: «به راستى هه واكه ي
تووشه! له وانه يه ئاخري نه گه ينه شويني مه به ست. به لام چاره مان
نييه، ده بي ئه و مامه له يه ته واو بكه م و ئه و قازانجه م له كيس نه چى!»
جگه له وهش خوى ئاماده كردبوو و خانه خوى ئه سپه كهى به كاشه وه
حازر و ئاماده له نيوه راستى حه وشه كه بو راگرتبوو. «به هيواي
خودا ده گه ينى!»

پيره پياوى خانه خوى واي به باش ده زانى بميننه وه و به و شه وه
سه غله ته نه پون. ئه و هه ولى خوى دابوو كه ميوانه كه پيمل به مانه وه
بكات و له كه رى شه يتانى دابه زيني، به لام ميوانه كه له سه ر
پويشته كهى سوور بوو، بويه ئه و يش نيتر پيداگري نه ده كرد. له دلى
خويدا گوتى: «پهنگه من به هوى پيرييه وه ترسه نوک بوويتم و
ئه مانه چونكه جوان و جحيطن ترسيان نييه و ده پون. وا دياره له
خويان راده بينن و ده زانن تواناي ئه و پويشته يان هه يه. دهيجا
ده پون با برن، ئاوا لانيكه م ئيمهش له كاتى خويدا دهخه وين و
دهرده سه ريشمان كه متره!»

پترووخاش بیرى له خه تهر ده کرده وه، به لام چونکه رینگاکانى نه و ناوچه به باشى شاره زه بوو، وره ی وه بهر خوی دهنه. جگه له وهش بیرى له شیعره که ی پاقل سین ده کرده وه و شادی و نه شه دلی داده گرت: «به فر به دهم بارووشکه وه سه ری له ئاسمان ده سوئ» چونکه نه و شیعره راست نیشانده ری ئیستای زستان و بیابان بوو. له و ناوه دا ته نیا نیکی تا بوو که هزی له پویشن نه بوو، به لام نه و له میژ بوو خووی به وه گرتبوو که گوئ به هز و ئاره زووی خوی نه دا و پی به جه رگی خویدا بنی و گویرایه لی خه لکی بی. به و شیوه به خویان ئاماده کرد و هیچ کهس بو پویشن به رگری لی نه کردن.

(۵)

قاسیلی ئاندرئ فیچ که لهو تاریکییه دا کاشه که ی به باشی نه ده دی خوی
که یانده لای و سوار بوو و ههوساری به دهسته وه گرت.

دهنگی هه لیتنا: «له پيشمانه وه برؤ!»

پترووخا که له نیتو کاشه پان و کورته که ی خویدا له سهر چوک
دانیشتبوو، دهنگی ماینه که ی دا و وه پئ که وت. ئه سپه کویت که له پیش
خویه وه بونی ماینه که ی ههست پی کردبوو، ماوه یه ک بوو ده یحیلاند و
چه پوکانی ده کرد، به پرتاو به دوایدا غاری دا و دوو کاشه پیکه وه له
حه وشه که چوونه ده ری و دیسان به کولانی گونده که دا تینه پین و ههر به
ئو ریگایه دا رۆیشتن که پیتشت پیندا تینه پیبوون، به لای ئو هه وشه یه دا
رۆیشتن که جله کانی لئ هه لخرابوو و به دهم باوه قول و تهشکی خویان
به یه کدا ده دا، هه روه ها به لای ئو ئه مباره دا تی په پین که بارن هه تا
بن میچه که ی به فیری تی په ستاوتبوو و سه ربانه که شی ئه ژنویه ک به فیری له
سهر بوو، دوا ی ئه وه گه یشتنه وه لای ریزه داربیه که که گفه و هاژه ی با
وه قرچه قرچی خستبوون و ده نووشتانه وه و هه لده ستانه وه. که گه یشتنه
دهشتی باگر، لرفه و هاژه ی با له سهر و خواره وه تیان رۆده هات و
ده تگوت که وتوونه ته نیو گیزه نی ده ربایه کی به سام و پرشه پۆله وه.
بایه که ی هینده به قه وهت بوو کاتیک له لاته نیشته وه لینی ده دان خه ریک
بوو کاشه که به لادا بخات و ئه سپه که له ره وگه ی خوی به دهر بکات.
پترووخا ماینه ره سه نه که ی خوی به لۆقه یه کی خیرا لینده خوپی و به
شادی و نه شه یه کی زۆره وه ده یقیزاند و ئه سپه کویت به دوایدا غاری ده دا.

نژیکه‌ی ده خوله‌ک به‌و شیویه رینگایان بری، پترووخا ئاورپی دایه‌وه و به دهنگی به‌رز شتیکی گوت. به‌لام بایه‌که‌ی هینده به‌قه‌وه‌ت بوو که نه فاسیلی ئاندرئ‌فیچ و نه نیکیتا گوینان له دهنگی نه‌بوو. به‌لام تینگه‌یشتبوون که گه‌یشتونه‌ته سهری پیچه‌که و هه‌رواش بوو، چونکه پترووخا به لای راستدا بایدایه‌وه. بایه‌که‌ی دیسان له لاتنه‌نیشته‌وه ده‌هات و له‌که‌ل ئه‌وه‌ی خه‌ریک بوو کاشه‌کان هه‌لگیریتته‌وه، خۆی به سینگ و لاجانگیاندا ده‌دا و له‌رزی ده‌خسته هه‌ناویانه‌وه. له لای ده‌ستی راست و له پشت په‌رده‌ی به‌فره‌که‌وه تا‌پویه‌ک ره‌ش ده‌چۆوه. ئه‌وه‌ش راست داره کوله‌بنه‌که‌ی سهری پیچه‌که بوو.

- ده‌ی که‌وايه لیزه‌وه خوداتان له‌که‌ل بی!

- زۆر سپاس، پترووخا. زه‌حه‌تمان دای!

پترووخا ده‌نگی هه‌لینا و گوتی: «باده‌وه و توف و تاریکی سهری گه‌یشتونه فه‌له‌کا!»

فاسیلی ئاندرئ‌فیچ گوتی: «گویت لینه نیکیتا، پترووخا شیعر ده‌خوینیتته‌وه!» پاشان قایشی هه‌وساره‌که‌ی له پشتی ئه‌سپه‌که دا. نیکیتا گوتی: «ئه‌ری، زۆر کورپیکی گورچ‌وگۆله. مووژیکیکی خانه‌دانه!» دریزه‌یان به رینگه‌یان دا.

نیکیتا که‌لپۆسه‌که‌ی له خۆی پینچا و خۆی کۆم کرده‌وه و ملی ئه‌وه‌نده برد به ناوه‌وه‌دا ریشه‌قه‌له‌که‌ی به‌رملی داپۆشی، بیده‌نگ دانیش‌ت و هه‌ولی ده‌دا ئه‌و تین و گه‌رمایه‌ی که له مالی پیره‌پیاو به خواردنه‌وه‌ی چایی له ناخیدا کۆی کردبۆوه له ده‌ستی نه‌دا. هیلێ راستی مالبه‌نه‌که‌ی له پیش خویه‌وه ده‌دی و به‌رده‌وام فریوی ده‌دا، چونکه پنی وا بوو شوینی

خیشکی کاشه‌یه‌کی دیکه‌یه و هه‌لبه‌ز دابه‌زی که‌فه‌لی ئه‌سه‌په‌که‌ی ده‌دی و کلکی که به گریکه‌یه‌وه بۆ لایه‌ک خوار بووبۆوه و له سه‌روو ئه‌ویشه‌وه که‌وانی درێژی مالبه‌ن و که‌للای ئه‌سه‌په‌که‌ی ده‌دی که به هه‌موو لایه‌کا ده‌جوولایه‌وه و یالی به دهم بایه‌که‌وه شه‌پۆلی ده‌دا و هه‌ر تاوی به لایه‌کا ده‌که‌وت. هیندی جار کیله‌داری قه‌راغ ریگاکه سه‌رنجی راده‌کیشا و ده‌یزانی که هیشتا له سه‌ر ریگاکه‌ن و ده‌بی له جینی خۆی نه‌جوولی.

قاسیلی ئاندیری ئیچ هه‌وساره‌که‌ی به ده‌سته‌وه بوو، به‌لام ده‌ستی بو شل کردبوو تا‌کوو ئه‌سه‌په‌که‌ی به پنی خۆماکی خۆی ریگاکه بدو‌زیته‌وه و لا‌ری نه‌بی. به‌لام ئه‌سه‌په‌که سه‌رده‌رای ئه‌و تو‌زه و‌چانه‌ی گونده‌که، زور شه‌که‌ت و بی‌هیز دیار بوو، له‌ پ‌رووی نا‌چار‌یه‌وه هه‌نگاوی ده‌نا و جار‌جار و‌تده‌چوو بیهه‌وئ به لا‌ریندا ب‌روا، به‌ جو‌ریک که‌ چه‌ند جار قاسیلی ئاندیری ئیچ هینایه‌وه سه‌ر راس‌ته ریگا‌که.

قاسیلی ئاندیری ئیچ کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که‌ی ده‌ب‌ژارد: «ئه‌وه‌ یه‌ک، ئه‌وه‌ش دوو... ئه‌مه‌ش سێ...» شتیکیش که له دووره‌وه ره‌شی ده‌کرده‌وه، چاوی تین‌بری و له‌ دلی خۆیدا گو‌تی: «ئه‌وه‌ش لێ‌ره‌واره‌که له‌ پینشمانه‌وه وه‌دیار که‌وت.» به‌لام ئه‌وه‌ی وه‌کوو دارستان هات‌بووه به‌رچاوی ته‌نیا ده‌وه‌نیک بوو. به‌ لای ده‌وه‌نه‌که‌دا تپه‌رین و نزیکه‌ی سه‌د مه‌تر چوونه پینشی به‌لام ئیتر نه‌ کیله‌داری چواره‌م دیار بوو نه‌ لێ‌ره‌واریش وه‌به‌رچاو ده‌که‌وت. له‌ دلی خۆیدا گو‌تی: «ئیت‌ر ده‌بی بگه‌ینه‌ لێ‌ره‌واره‌که.» چون‌که‌ قو‌دکا و چایی دی‌وای ده‌روونی گه‌رم داهینابوو، که‌یف‌ساز و به‌نه‌شه‌ ریگایه‌ی ده‌به‌ری و ده‌روه‌ستی نیشانه‌ و کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که نه‌بوو و له‌گه‌ل لیدانی قایشی هه‌وساره‌کان له‌ پشتی ئه‌سه‌په‌که به‌تاو لینی ده‌خو‌ری

و ئەسپە خوشبەز و كەويىيەكەش نەرم و لەسەرخۆ، دەروىشتە پىنشى و بەو شويىنەدا كە خاوەنەكەى لىنى دەخوڤى دەروىشت، ئەگەرچى دەيزانى ئەو ڤىگاي پىيدا دەروا لارپىيە و نايانگەيىننە شويىنى مەبەست. نزىكەى دە خولەكى تر ڤىگايان بڤى و هەروا شويىنەوارى لىنرەوار وەبەرچاو نەدەكەت.

قاسىلى ئاندرى ئىچ ئەسپەكەى ڤاگرت و گوتى: «وا ديارە ديسان ڤىگاگەم لى تىكچوو!»

نىكىتا بىئەوى هىچ بلى لە كاشەكە دابەزى و بالئەكەى كە گزەبا هيندى جار لە لەشى توند دەكرد و هيندى جارىش لوى ئاتەگەكانى لىك بلاو دەكرد و دەويىست لە بەرى داكەنى، بە توندى لە خوى پىچا و بە هەنگاوى گورج و توندوتول وەنيو بەفرەكە كەوت و بە هەموو لايەكدا دەروىشت و دەهاتە و دۆزدۆزەى بوو. سى جار بە تەواوى لە چا و ن دەبوو و ديسان لەولاو هەلئەك هەلئەك دەهاتەو و هەوسارەكەى لە دەستى ئاگاگەى وەردەگرت.

بە لەبزيكى توند و لىنرەوانە گوتى: «دەبى بە لای راستا بڤوين.» پاشان سەرى ئەسپەكەى بۆ لای راست سووڤاند.

قاسىلى ئاندرى ئىچ هەوسارى دايە دەستى نىكىتا و دەستە سڤ و كەسپىرە بووەكانى خوى كرد بە بن باخەلیدا و گوتى: «باشە، ئەگەر پىتەوايە دەبى بە لای راستا بڤوين، بڤوا! ماتلى چى؟ لىخوڤه!»

بەلام نىكىتا گونى نەدايە و بە ئەسپەكەى گوت: «دەى هاوڤى، وڤەيك

وہەر خۆت نى و وڤىكەو! بزانم چى دەكەى؟» ئەسپەكە ئەگەرچى

تاسمەكان لە پشتى دەدران، بەلام هىچ گوروتىنىكى وەبەر خوى نەدەنا و

ههروا ورد و لهسه رخ ههنگاوی دهنه. ههتا ئهژنوی له بهفرهکه بروده چوو و ناریکوپینک و به لهقه لهق دهرویشته و ههه ههنگاویکی ههلدینایه وه کاشهکهی وهجووله جوول دهخسته.

نیکیتا که خهزه نهنگه کهی به پینشی کاشهکه دا ههلواسیبوو، لینی کرده وه و له پینشی ئهسپه کهی راکیشا. ئهسپی نهجیم و کهوی که خووی به خهزه نهنگ نهگرتبوو، تهکانیکی له خوی دا و دهستی کرد به لوقه کردن. بهلام زور زوو خاو بووه و کهوته وه سهه رهوتی پینشوو. پینج خولهک بهو شیهویه رویشتن. ولات تاریک بوو، بهفر به دهم گزه باوه شهپولی دها و له خواری و سههروه تییان دههالا و جاری وا بوو ته نانهت خامووتی مالبه نده که نه ده بیندرا. هیندی جار پینیان وا بوو کاشه که راهه ستاوه و دهشته که بو دواوه ده خوشی. له ناکاو ئهسپه که راهه ستا. دیار بوو ههستی به مهترسییهک کردوو له پینش خویه وه. نیکیتا دیسان گورج و چالاک بازی دایه خواری و ههوساره کهی خسته لایهک و چوووه پینش، تاکوو هوی راهه ستانی کتوپری ئهسپه کهی بو ده رکه وی، بهلام هه رکه ههنگاویک چوووه پینش لاقی خزی، تلاربوووه و ههتا خواری به تلاروکی رویشته و خوی بو نه گیرسایه وه.

به خوی گوت: «هینی ئهوه بو کوی! راهه ست!» تلار ده بووه و ههولی دها خوی به شتیکه وه گیر بکات. بهلام نهیده توانی و ناخری دواي ئهوهی لاقی ئینشی پینگیشت و بریندار بوو، له نینو که ویلکه به فری نینو شیوه که دا گیرسایه وه.

ویستی ههستیتهوه، پندووه بهفری لیواری کهنده لانه که دارووخا، هاته خوارئ و ههتا بهر سینگى کهوته ژیر بهفرهوه و ملیوانه ی بالته که ی پر کرد.

نیکیتا به تهکانیک خۆی له بهفره که هینایه دهري و قوچیه ی ملیوانه که ی کردهوه، بهفره که ی داته کاند و به که و یلکه ی بهفر و شیوه که ی گوت: «ناکه سانه، ئاوا له گهل من هه لسو که وت ده که ن؟»

فاسیلی ئاندري فیچ له سه ره وه هه رای کرد: «نیکیتا، نیکیتا!» به لام نیکیتا گوئی نه دایه و وه لامیشی نه دایه وه. خۆی ته کاند و کهوته گه پان به دوا ی خه ره زهنگه که دا که کاتی کهوته خوارئ له دهستی په ریوو. که خه ره زهنگه که ی دوزیه وه ویستی هه ره له و شوینه وه برواته وه سه ری که که وتبووه خوارئ، به لام هینده لیژ بوو نهیده توانی و بهرده وام ده خزایه وه خوارئ. ناچار بوو هه روا به نیو شیوه که دا بره و شوینیک بدوزیه وه که بتوانی پیندا وه سه ره که ویته وه. شهش حه وت مه تر دوور تر له و شوینه ی که که وتبووه خوارئ به هه ول و چنگه که کئی خۆی گه یانده وه لیواری شیوه که و ئه و شوینه ی که پنی وا بوو ئه سپه که ی لی راوه ستاوه. به لام که چووه سه ری، ئه سپ و کاشه له هیه کوی دیار نه بوون. به لام چونکه به پیچه وانیه ی بایه که ده چووه پینشی، به ره له وه ی جاوی پینان بکه وئ، گوئی له دهنگی فاسیلی ئاندري فیچ بوو که بانگی ده کرد و ئه سپه که شی ده یحیلاند.

گوتی: «ئه وه دیم! ئه وه هاتم! بۆ هاوار ده که ی؟»

کاتیک گه‌یشته لای کاشه‌که، تازه چاری به ئه‌سپه‌که و قاسیلی ئاندري ئیچ کهوت که له‌وی راوه‌ستابوون و له به‌رچاوی زور زه‌به‌لاحیان ده‌نواند.

قاسیلی ئاندري ئیچ به تووربه‌یی گوراندی به سه‌ریدا: «به لای ناخیرت له کوئ بووی؟ ئاوا خۆت ون کرد! ده‌بی بگه‌رینه‌وه! ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بو مۆلچاتۆفکاش بی!»

- قاسیلی ئاندري ئیچ، من له خودام ده‌وی بگه‌رینه‌وه. به‌لام کوا ریگا‌که؟ ئه‌و شیو و دۆله‌ی من دیم، که‌نده‌لانی‌که بیتوو بکه‌ویه نیوی هاته‌وه ده‌ریت مه‌حاله. من وه‌ها که‌وتمه نیوی که خوشم نازانم چون هاته‌وه ده‌ری!»

قاسیلی ئاندري ئیچ گوتی: «ده‌ی باشه، ده‌لینی چکه‌ین؟ خۆ ناتوانین لیره بمینیه‌وه. ده‌بی خۆمان بگه‌یه‌نینه شوینیک.»

نیکیتا وه‌لامی نه‌دایه‌وه. له نیو کاشه‌که‌دا پشتی کرده بایه‌که و دانیش، جزمه‌کانی دا‌که‌ند و به‌فری نیوه‌که‌ی داته‌کاندن و مشتیکێ کلۆش له ژیر لبادی ته‌رکی کاشه‌که کیشا ده‌ری و کردیه نیو جزمه‌ی چه‌په‌یه‌وه تاکوو کونی ته‌ختی بنه‌که‌ی بگرێ.

قاسیلی ئاندري ئیچ بیده‌نگ بوو. ده‌تگوت هه‌موو کاره‌کانی به نیکیتا سپاردوو. نیکیتا دیسان چه‌که‌که‌ی له پی کرده‌وه و له نیو کاشه‌که‌دا لاقی لینک‌بلاو کرد، هه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی به ده‌سته‌وه گرت و سه‌ری ئه‌سپه‌که‌ی سووراند و به قه‌راغی شیوه‌که‌دا وه‌رێ که‌وت. به‌لام هینشتا سه‌د مه‌تر نه‌رۆیشتبوون که ئه‌سپه‌که دیسان له جینی خۆی میخکوت بوو. شیویکی تر له سه‌ر ریگا‌که‌یان هه‌لکه‌وتبوو.

نیکیتا دیسان دابه‌زی و به نیو به‌فره‌که‌دا که‌وته گه‌ران. ماوه‌یه‌کی زور به‌هموو لایه‌که‌دا هه‌لسوو‌را. ئاخ‌ری له‌ لایه‌کی دیکه‌وه، به‌ پیچه‌وانه‌ی ئه‌و شوینه‌ی که‌ لیوه‌ی رۆیشتبوو، گه‌رایه‌وه.

هه‌رای کرد: «فاسیلی ئاندری‌فیچ، زیندووی؟»

فاسیلی ئاندری‌فیچ وه‌لامی دایه‌وه: «ئهری، لیره‌م. ده‌ی خه‌به‌ر چیه‌؟ رینگات دۆزیه‌وه؟»

- هیچ شتیک دیار نییه، تاریکانیکه‌که‌س سه‌ره‌نده‌ر ناکا. ته‌واوی شیو و دۆله‌! ده‌بی دیسان به‌ره‌وو‌وی بایه‌که‌ بروین.»

دیسان سوار بوونه‌وه و رۆیشتن و هه‌میسان نیکیتا باز‌ی‌دایه‌وه خوارئ و له‌ نیو به‌فره‌که‌دا که‌وته گه‌ران، دیسان سوار بزوه و دیسان دابه‌زیه‌وه و به‌رده‌وام له‌ نیو به‌فره‌که‌دا ده‌گه‌را. ئاخ‌ری به‌ هه‌ناسه‌برکی و هه‌ناکه‌هانک هاته‌وه و له‌ په‌نای کاشه‌که‌ راوه‌ستا.

فاسیلی ئاندری‌فیچ لێی پرس‌ی: «ده‌ی چیت کرد؟»

- هیچ، ئیتر برستم لێ براوه. ئه‌سه‌په‌که‌ش توانای لێ براوه و ناتوانی هه‌نگاو هه‌لینیته‌وه!

- ئه‌ی چی بکه‌ین؟

- هیچمان له‌ ده‌ست نایه. راوه‌سته با بزانی!

نیکیتا دیسان دوور که‌وته‌وه، به‌لام خه‌را گه‌رایه‌وه.

چووه به‌رده‌می ئه‌سه‌په‌که‌ و گو‌تی: «به‌ دوا‌ی مندا وهره‌!»

فاسیلی ئاندری‌فیچ ئیتر ده‌ستووری نه‌ده‌دا، به‌لکوو هه‌رچی نیکیتا ده‌یگوت به‌ قسه‌ی ده‌کرد و قسه‌ی له‌ قسه‌یدا نه‌ده‌کرد.

نیکیتا دەنگی ھەلبرئ: «بە دوای مندا وەرە!» بە پرتاو بۆ لای راست
پویشت و ھەوساری ئەسپەکە ی گرت و ئەوی بە سەرەولێژیدا بەرەو
لای کەویەکە بەفریک ڕاکێشا.

ئەسپەکە سەرەتا پێی دەچەقاند و نەدەپویشت، بەلام دواتر تەکانیکی
لە خۆی دا و ویستی بە سەر کەویەکە بەفرەکەدا باز بە. بەلام نەیتوانی و
ھەتا بەرملی لە بەفرەکە ھەلچەقی.

نیکیتا گوراندی بە سەر فاسیلی ئاندەری فیچدا کە لە نیو کاشەکەدا
دانیشتوو و فەرمانی پێدا: «دابەزە!» خوشی شانی دایە بەر یەکیک لە
مالبەنەکان و بەرزێ کردووە تاکوو قورسایبەکە ی لە سەر ملی ئەسپەکە
لاچن و بە ئەسپەکە ی گوت: «کارێکی زۆر دژوارە ھاوڕێ. وا نییە؟ بەلام
چارمان نییە! تەکانیکی تر لە خۆت دە! تەنیا تەکانیکی چکۆلە!» ئەسپەکە
تەکانیکی لە خۆی دا و دیسان تەکانیکی تر، بەلام نەیتوانی لە بەفرەکە بێتە
دەرئ، زیاتر بە نیویدا پوچوو، دەتگوت لە بیرئ ئەوەدایە چیکا.

نیکیتا ھەروا ئەسپەکە ی ھان دەدا و دەیگوت: «دە ی براکەم، خۆ ئاوا
نابێ! دەبێ بێتەووە دەرئ، دە ی تەکانیکی تر لە خۆت دە!»

نیکیتا دیسان شانی دایە بەر مالبەنەکە و بەرزێ کردووە. فاسیلی
ئاندەری فیچیش شانی دایە بەر مالبەنەکە ی ئەو بەر و بەرزیان کردووە.
ئەسپەکە سەری ڕاوەشاند و لە ناکاو تەکانیکی لە خۆی دا.

نیکیتا دەنگی ھەلئیتا: «یا ئەللا، مەترسە، نوqm نابێ! مەترسە!»

ئەسپەکە تەکانیکی توندی لە خۆی دا و دووبارە و سێبارە ھەتا
شاخری توانی لە کوما بەفرەکە بێتە دەرئ، دوای ئەوە ی ھاتە دەرئ
راوەستا و دەستی کرد بە ھەناسەبرکێ و خوی راوەشاند تاکوو بەفرەکە

له خوی بته کیتی. نیکیتا پالی به کاشه که وه دهنه و دهیویست له به فره که ی
 دهره نیتیه وه، به لام قاسیلی ئاندری قیچ هینده ماندوو بووبوو و به و دوو
 بالته که لپۆسه وه که وتبووه هانکه هانک و هه ناسه برکی ته نانه ته نیده توانی
 ههنگاو یک هه لیتیه وه. به شل وشه ویقی ته کانیک ی له خوی دا و له نیو
 کاشه که دا خوی مه لاس دا.

ئه و شاله ی که له گونده که له ملی هالاندبوو کرده یه وه و گوتی: «با
 تۆزئ پشوو بدهم، خۆ مردم.»

نیکیتا گوتی: «باشه، تو هر له وی وهر که وه، قهیناکا. تۆ پشوو بده، من
 کاشه که لیده خورم.» هه وساری ئه سپه که ی گرت و کاشه که ی نزیکه ی ده
 ههنگاو برده خواری و پاشان هیتدیک سه ره و ژوور هه لکشا و له وی
 راوه ستا.

شوینیک که نیکیتا لئی راوه ستابوو، نیو شیو و دۆل نه بوو که بارن
 بکات و وه ژیر به فر بکه ون، به لکوو له خواری وی شیوه که وه هه لکه وتبوو
 و تا راده یه ک جیگا که یان په نابا بوو. چهند خوله کیک بوو دهنگوت بایه که ی
 خستوو و وهک پشوو گفیه و هاژه ی نه ده هات. به لام ئه و ئارام
 بوونه وه یه ی زۆری نه ده خایاند و زیریان و باده وه، وهک ئه وه ی بیه وی
 تۆله بکاته وه، زۆر توند و به قه وه ته هه لیده کرد و به فره که ی به رقیکی
 ئه ستوو و شه ی تانییه وه راده مالی و گیزی دها. یه کیک له و گهرده لول و
 باده وه و باسریشکانه کاتیک هه لیکرد که قاسیلی ئاندری قیچ دوا ی
 ماوه یه ک پشوو دان له کاشه که دابه زیوو تاکوو له گه ل نیکیتا قسه بکا و
 لئی بیرسی چبکن. هه ردووکیان به ناچاری خو یان کوشمه له کرد تاکوو
 ته وژمی گزه با و باده وه هینور بیتیه وه. ئه سپه که ش دیار بوو دلگرانه و

توفوبه‌ند ترسی خستوته دلیه‌وه، گوچکه‌ی داته‌پاندبوو و سه‌ری راده‌وه‌شاند. کاتیک لرفه و هاژه‌ی باده‌وه توزی نیشته‌وه، نیکیتا ده‌ستکیشه‌کانی داکه‌ند کردی به ژیر پشتینه‌که‌یدا و توزی هووی له ده‌ستی کرد، پاشان ده‌ستی کرد به کردنه‌وه‌ی تاسمه‌ی خاموته‌کان.

فاسیلی ئاندری فیچ لئی پرسى: «ئه‌وه چى ده‌که‌ی؟»

نیکیتا به له‌بزیك كه ده‌تگوت داواى لی‌بوردن ده‌کا گوتى: «خه‌ریكم ئه‌سه‌په‌كه ده‌که‌مه‌وه. ئیتر هه‌چمان پى ناكرى! خو توانامان نه‌ماوه و بره‌ستان لى براوه.»

- یانى ئیتر ناتوانین خومان بگه‌یه‌نینه شوینیک؟

نیکیتا ئه‌سه‌په‌که‌ی پيشان دا، كه سه‌رى دانه‌واندبوو و كه‌وى و گوى له‌مست به‌ره‌ورپوویان راوه‌ستابوو و ئاماده‌ی هه‌ر كارىك بوو كه لى بخوازن. خالیگه به عاره‌قه خوساوه‌كانى به توندی هه‌لده‌ستان و ده‌نیشته‌وه، گوتى: «نا، ناتوانین. ته‌نیا خه‌ریکین ئه‌و ئاژه‌له به‌سته‌زمانه سه‌قه‌ت ده‌که‌ین. بیچاره‌ خه‌ریکه ده‌پس! ده‌بى هه‌تا به‌یانی لی‌ره بمینینه‌وه.» وه‌ك ئه‌وه‌ی گه‌یشتیته‌ کاروانسه‌رایه‌ك و بیانیه‌وى ئه‌سه‌په‌كه له‌ کاشه‌ بکه‌نه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی دایکه‌نه‌ نیو گه‌وره‌وه، هه‌وسار و له‌غاوه‌که‌ی له‌ مل و ده‌مى دامالى.

فاسیلی ئاندری فیچ گوتى: «شه‌وى لی‌ره قه‌مان نایه‌؟»

- ره‌نگه‌ قه‌یشمان بى. به‌لام هه‌چ چاره‌یه‌کمان نییه. ئه‌گه‌ر کارىكى له‌وه باشت‌تر پى شک دى فهرمو!

(٦)

فاسیلی ئاندری قیچ به دوو بالتهی که لپۆسه وه به تاییه ت دواي
هه ولدانیکی زۆر له نیو کۆما به فره که دا گهرمی بۆوه، به لام چونکه
بۆی ده رکه وت ده بی به راستی شه وی له نیو ئه وه فره دا بمینیته وه،
ههستی کرد ته وژمی سه رمایه ک له مۆغهره ی پشتی گه راوه. له نیو
کاشه که دا دانیششت و جگهره و شقارته یه کی له گیرفانی ده رهینا و
خۆی پیوه سه رقال کرد تا کوو تۆزی ئۆقره بگری.

نیکیتا له وه کاته دا ئه سه په که ی ئازاد کرد و ته نگه و که ژووی لی
دامالی و تاسمه ی زینه که ی له پشتی کرده وه، هه موو یه ره ق و
شته کانی لی جیا کرده وه و له ته وای ئه وه ماوه یه دا به رده وام قسه ی
له گه ل ده کرد و دلخۆشیی ده دایه وه و وره ی وه به ر ده نا.

ئه سه په که ی له نیوانی مالبه نه که هینایه ده ری و گوتی: «زۆر چاکه
وه ره ده ری، وه ره ده ری، لیره ده ته به ستمه وه. کات بۆ ده که مه
خۆرجینه که وه و هه وساره که ت له سه ر داده مالم. شتیک بخۆی تۆزی
تینت وه به ر دیته وه!» ئه وه قسانه ی ده کرد و ئه وه ی ده یگوت ده یکرد.

به لام دیار بوو به قسه کانی نیکیتا ئاسوده نابی و ئارام نه ده بۆوه
و ئه مپا و ئه وپای ده کرد و سمی له به فره که ده کوتا. پشتی له بایه که
ده کرد و خۆی به کاشه که وه ده نووساند و سه ری له قۆلی نیکیتا
هه لده ساوی.

ده تگوت قهستی ته نیا ئه وه یه دهستی نیکیتا نه گیریته وه و ئه وه ئالفه ی
له به رده میدا گرتوویه تی به ئیشتیاوه ده می بۆ به ری، بۆیه قه پالیکه ی

لیدا، به لام دواتر دهتگوت دهازنی ئیستا کاتی له وهی نیه و کاریکی پیوستتریان له پیشه، بویه دهی شل کرد و ئالفه که با بردی و به سهر پروو بهری به فره که دا بلاوی کرده وه.

نیکینا گوتی: «ئیستا دهی نیشانه یه که بچه قینین.» لای پیشه وهی کاشه که ی به ره و پرووی با بهرز کرده وه و مالبه نه کانی به قایشی زینه که پیکه وه به ست، به رزی کرده وه و پالی به به شی لای پیشه وهی کاشه که وه دا و گوتی: «ئیستا ئیتر نه گهر به فر و بارن دامانپوشتی خه لکی نیشانه که مان ده بین و له ژیر به فره که دهرمان ده هیننه وه!» ده ستکیشه کانی پیکدا دا و دیسان له دهستی کرده وه. «ئه مه کاریکه که پیشیانمان گوتوویانه هه تمه ن دهی بیکه یین.»

فاسیلی ئاندیری فیچ قوچه ی بالته که ی کرده وه و هه لیکیشا تا کوو سهری داپوشتی و هه ناسه ی بچینه وه نیو سینگ و به رۆکی و کره با به فره که نه دا به سه رو گوینا کیدا. لقه شه مچه کانی له دوا یه که به قوتووه پۆلایینه که یدا ده هینا. به لام دهستی ده له رزی و لقه شه مچه کان بهر له وهی هه لێن، ده کوو ژانه وه یان کاتیک هه لیش ده بوون بهر له وهی بگاته جگه ره که ی، بایه که ده ی کوو ژانده وه. ئاخری لقیک گرتی و بو ساتیک تیسکی ملیوانه ی بالته که ی و دهستی و ئه نگوستیله ئالتۆنه که ی که له قامکی زهرنه قوته یدا بوو و کا و ئالفی وه ده ره که وتوو له ژیر به ره که و به فری به رده می پروونا ک کرده وه و جگه ره که ی داگیرسا. فاسیلی ئاندیری فیچ تامه زروویانه دوو مژی قوولی لیدا و دوو که له که ی هه لمژی بو نیو سییه کانی. ویستی مژی سینه می لیدا به لام چونکه له سه رمانا لیبوی ده له رزی، شالاوی گژه بایه که

پشتی دانایه وه و توند بهستی و دیسان له غاوه که ی له ده می کرده وه
و گوتی: «فهرموو سه رزل، نه مجار نیت سه رمات نابی!» نیکیتا دوا ی
نه وه دیسان هاته وه بو لای کاشه که و گوتی: «خو تو پیویستت به
لباده که نییه، له گهل توزی کا بیده به من!»

لباده که و باوه شیک کولوشی له ژیر فاسیلی ئاندری فیچ ده رکیشا
و چوه پشت کاشه که، له نیو به فره که دا قوولگیکی هه لکه ند و
کایه که ی تیدا راخست، کلاره که ی ته واو داکیشا و هه تا به رچاوی
داپوشی، بالته که ی توند له خوی پینچا و لباده که ی به سه ر خویدا دا،
له سه ر کایه که دانیش و پالی به پشتی دارینه ی کاشه که وه دا، به و
شیوه یه له باوه شی به فر و گژه بادا ئوقره ی گرت.

فاسیلی ئاندری فیچ به چاویکی سووک و توانج ئامیزه وه ده پروانییه
نه و کارانه ی نیکیتا و سه ری راده وه شانده. له سه ریه ک به چاوی
سووک له کریکار و وه رزیره کانی ده پروانی و نه و نه خوینده وارانیه
به گه وچ و بی شعور ده زانی. ئاخری خوی مه لاس دا و بو خه و تن
خوی ئاماده کرد. نه و کا و کلوشه ی له ته رکی کاشه که دا مابوو
ته ختی کرد و له گهل نه وه ی زورتری کلوشه که ی خسته ژیر پشت و
کورته که له که ی، ده ستنکیشه کانی له دهستی کرد و جیگای سه ری له
سووچی کاشه که و شوینیک که په نابا بوو، توند کرد و جووله ی له
خوی بری.

به لام خه وی نه ده هات، خوی را کیشابوو و بیرری ده کرده وه و بیر
و خه یالی ته نیا له ده وری شتیک ده سوورپایه وه که تاقه ئامانج و
مانای ژیان و ته نیا هه وینی دلخوشی و غورووری بوو، ئه ویش نه مه

بوو که تا ئیستا چهندهی مال و سامان پیکهوه ناوه و له داهاتووشدا دهتوانی چهندهی دیکه بهدهست بینئ، خرم و ناشناکانی چهندهیان پاره و سامان پیکهوه ناوه و پیکهوهی دهنین و ئهویش نابئ لهوان بمینتهوه و دهبی لهوان زیاتر بهدهست بینئ و وهپیشیشیان بکهوئ. کرینی دارستانی گوریاشکینو بو ئه و زور گرینگ و بهنرخ بوو. هیوادار بوو به و مامهلهیه به جاریک ده هزار رۆبل قازانج بکات، دهستی کرد به حساب کردنی نرخی دارستانهکه که پایزی رابردوو هاتبوو و دارهکانی دوو دسیاتینی یهک به یهک ژماردبوو، له زهینی خۆیدا لیککی ده دایهوه و له دلی خۆیدا گوتی: «داربهرووهکان بو خیشکی کاشه دهنالئ! ههلبهت بو دهستهک و ئالووداری خانوبه رهش زور باش و بهکهکه. له ههر دسیاتینیک به رادهی سی ساژین ئیزنگم بو دهمینتهوه. یانی ههر دسیاتینهی دووسه و بیست و پینج رۆبلم قازانج پیدهگه بینئ. دارستانهکه له سه ره یهک په نجا و شهش دسیاتینه، یانی ده بیته په نجا و شهش دانه سه د رۆبلی و په نجا و شهش دانه سه د رۆبلی و په نجا و شهش دانه ده رۆبلی و په نجا و شهش دانه ده رۆبلی و په نجا و شهش دانه پینج رۆبلی.»¹⁴ ههروهها حیسابی کرد که نرخی فروشتنی داری لیره واره که له دوازه هزار رۆبلی تیده په پینئ. به لام به بی چورتکه نهیده توانی حیسابی بکا که بری پاره که ده بیته چهند رۆبل. «به لام ههرچونیک بی، ئه و ده هزار رۆبلهی داوای کردوو نهیده می. لانی زور ههشت هزار رۆبلی

---

14 فاسیلی ئاندیری شیج به شیوهی چورتکه ژمارهکانی پیکهوه کو ده کردهوه.

دهدهمی، چونکه نابی پرووته نه کانی^{۱۵} حساب بکات. سمیل چه ورانه یه ک
 دهدهم به پیوه ره که و سه د یان سه د و په نجا رۍبل ده نیمه گیرفانی،
 تاکو پرووته نه کان پینج دسیاتین حساب بکات و دارستانه که به
 هشت هزار رۍبل ده کرم. سی هزار رۍبلی پاره ی نه غد دهدهمی،
 نوی دیکه شی ده که مه قهرز. نه گهر چاوی به پاره بکه وی نه رم ده بی
 و زمانی ناگه ری! که گه یشته ئیره، دهستیکی به جزدانه که ی باخه لیدا
 هیتا. «ته نیا خودا ده زانی چون سه رمان لیشیوا و ئاوامان به سه ر
 هات، نه گهر ریگا که مان لی نه شینوایه ئیستا گه یشتبووینه لیره واره که و
 لای ژووری میشه فاکه و دهنگی وه پینی سه که کانمان ده بیست. به لام
 نه و دوابراوانه کاتیک وه پینه که یان که لکی هه بی ده میان ره ق ده بی و
 نوو زه یان ده رنایه. «ملیوانه ی بالته که ی له بهر گوچکه ی لابرده و
 گویی شل کرد. به لام جگه له گفه ی با و شه که شه کی شاله که و
 ترپه ی کلوی به فر که با به کاشه که یدا ده کیشا، هیچ دهنگی تر
 نه ده هات. دیسان ملیوانه ی بالته که ی هه لکیشایه وه و سه ر و گوچکه ی
 داپوشی.

«نه گهر بمزانیبایه ئاوی لی دی، شه وی له وی ده مامه وه! به لام خو
 جیاوازی نییه، خو نه مشه و نه گه یشتینی، سبه یی هه ده گه یی. ته نیا
 رۍژیکمان له کیس چوو. به و هه و تووش و توف و بهنده خه لکی
 شاریش له مال نایه نه ده ری و ناگه نه ئیره مامه له که م له چنگ
 ده رهنن.» وه بییری هاته وه که رۍژی نویم کاتی وه رگرتنی

---

15 پرووته نه: به شیک له دارستان که داری لی شین نه بووه یان بریویانه.

قه‌رزه‌که‌ی له‌ کابرای قه‌سابه‌ که‌ مه‌ر و کاو‌ری پی‌ فرۆشتبوو. «ده‌یویست خۆی پاره‌که‌ بیتی. ئیستا که‌ خۆم له‌ ماله‌وه‌ نیم‌ خۆ ژنه‌که‌م نازانی حیسابه‌که‌ چه‌نده‌یه‌ و پاره‌که‌ی لی‌ وه‌رگری. ژنه‌که‌م زۆر نه‌زان و نه‌خوینده‌واره‌، نازانی چۆن له‌گه‌ل خه‌لکی هه‌لسوکه‌وت بکات.» وه‌بیریشی هاته‌وه‌ که‌ پۆژی رابردوو ژنه‌که‌ی نه‌یتوانیوو له‌گه‌ل سه‌رۆکی پۆلیسی ناوچه‌که‌ قسه‌ بکات که‌ به‌ میوانی هاتبوو ماله‌که‌یان. «ده‌ی ژنه‌ ئیترا! خۆ له‌ هیچ کوێ ئه‌و شتانه‌ی نه‌دیوه‌ تا‌کوو فیر بی‌ و رووی بکریته‌وه‌!» سه‌رده‌می باو‌کم مه‌گین ماله‌که‌ی خۆمان چۆن بوو؟ مالی‌ مووژیک‌یک‌ بوو که‌ بتسووتان‌دبایه‌ بۆسو‌ی لی‌ هه‌لنه‌ده‌ستا و شه‌ره‌که‌لی تیدا بکرایه‌ زه‌رده‌ی پووشیک‌مان لی‌ نه‌ده‌که‌وت. دار و نه‌دارمان ئه‌مباریک‌ و مسافیرخانه‌یه‌ک‌ بوو، هه‌ر ئه‌وه‌ و به‌س. من له‌ ماوه‌ی پازده‌ سال‌دا گه‌یشتمه‌ ئیزه‌ و ئه‌و مال‌ و سامانه‌م پیکه‌وه‌ نا. دوو‌کانم هه‌یه‌، دوو‌ قاوه‌خانه‌ و ناشیکی گه‌وره‌ و سایلۆیه‌ک‌ و دوو‌ په‌له‌ زه‌وی که‌ داومه‌ به‌ ئیجاره‌. مالی‌ خۆم هه‌یه‌ به‌ ئه‌مباری گه‌وره‌وه‌!» مال‌ و سامانه‌که‌ی لیک‌ده‌دایه‌وه‌ و شانازیی به‌ خۆیه‌وه‌ ده‌کرد. «ئه‌وانه‌ هیچی پتوه‌ندیی به‌و میراته‌وه‌ نییه‌ که‌ له‌ باو‌کم بۆم مابیتته‌وه‌. ئه‌م‌ڕۆ له‌ ته‌واوی ناوچه‌که‌دا له‌ من ده‌وله‌مه‌ند و ناوبه‌ده‌ره‌وه‌تر که‌س نییه‌، بێرخوونۆف! جا ئه‌وه‌ش له‌ خۆرا نییه‌، من میش‌کم کار ده‌کا و تیده‌گه‌م و ده‌زانم چیکه‌م! کار ده‌که‌م به‌لام نه‌ک وه‌کوو خه‌لکی، من نه‌ ته‌مه‌ل و ته‌وه‌زه‌لم و نه‌ وه‌ک ئه‌و گوندیشنا‌ه‌ش میش‌ک‌بۆش و بی‌شعوورم. من شه‌وانه‌ش دانا‌که‌وم و هه‌ل‌ده‌سووپیم. هه‌وا خوش بی‌ و تۆف‌وبه‌ند و په‌شه‌با بی‌ گویم لی‌

نییه و به دواى کاردا ده پرم. پیاو نه گهر ئاوا بى همیشه کارى به دهسته وه دى و سرکه وتوو ده بى. خه لکى پښان وایه کارى پاره پهیدا کردن هه روا گالتهیه، ده بى بزانی توه کهى داچینی و وهک گیا شین بى! بى پاره پهیدا کردن ته نیا ئاره ق پښتن و خومان دوو کردن شهرت نییه، ده بى میشکیشت وه کار خه ی. شه وئ له و سهرایه رور ده که مه وه و ناخه وم، خو لیم که م نابیته وه.» لوت به رزانه به خوی گوت: «هینده بیر ده که مه وه ده لى بالیفى که پر له فکره له نیو سهرمدا تل ده خوا، نهک سهرى من له سهر بالیفى نه رم و نیان بى! خه لکى پښان وایه پیاو به بهخت و ناوچا و ده بیه مال و که سایه تی وه ده ست دینی! وهک میروونؤف. ئیستا بزه ملیونیر، بز؟ چونکه له قه دیمه وه گوتوویانه ده ستى ماندوو له سهر زگی تیره! ته نیا خودا ره حمى بگردایه و نه مشه و له و ته نگانه یه رزگارمان بوايه!»

بیری نه وه ی که نه ویش له وانه یه وهک میروونؤف که به وپه رى دهسته نگیه وه ده ستى پی کردبوو و ئیستا یه کیک له سامانداره کانی ناوچه بوو، نه میش له داهاتوویه کی نزیکدا رهنگه بیهته ملیونیر، هینده ی تووشی هیه جان کردبوو که هه ستى کرد پئویستی به که سیکه قسه ی له گهل بکات. به لام به داخه وه که سى نه بوو که ده رده لى له گهل بکات و له گه لى باخوئ، نه گهر بیتوانیایه خوی بگه یینه گوریاشکینؤ، له گهل ئاغای نه وئ قسه ی ده کرد و بوی باس ده کرد که کیه و چى کردوه.

له گهل نه وه ی گوین له گفه و هاژه ی با بوو که وهک قامچی به پیشه وه ی کاشه که دا ده کیشرا و خواری ده کرده وه و کلوی به فری

دههینا و به کاشه که یدا ددها، له بهرخزیه وه گوتی: «په ککو له و گژه بایه! له وانه یه واکه وینه ژیر به فره وه که به یانی به هیچ جوریک نه توانن دهرمانه ینه وه.» راسته وه بوو و چاوی له دهوروبه رکرد. له نیو گيژ و خولی به فر و باده وه و تاریکیدا سهری نه سپه که و پستی که ره شتر له دهوروبه ر بوو، ههروه ها به ره که ی سهر پستی که به دهم باوه ده جوولا و کلکه بژه که ی به گریکه یه وه به ده ست باوه راده وه شا، که و ته به رچاوی و جگه له وه ش هه موو دهوروبه ر له گشت لایه که وه له پاش و له پشه وه هه موو جینه ک به شینوه یه کی یه ک شکل و یه کهاوی خوی دهنواند و شه وه زنگ و ره شه با و باده وه به سهر هه موو ده شته که دا زال بوو، تاریک یه که هیندی جار که متر ده بؤوه و هیندی جاریش ده بووه بلقه تاف و نه نگوسته چاو یک چاو چاوی نه دده ی.

دیسان به خوی گوت: «چ هه له یه کم کرد که نه قلی خوم دایه ده ست نیکیتا. ده بوو رانه وه سستین و دريژه مان به ريگا بدایه. ئاخري ده گه یشتینه شوینیک. ته نانه ت ده مانتوانی بگه ریینه وه بق مؤلچاتوقکا و له مالی تاراس بخه وین. نا، ئاوا ناچارین هه تا به یانی له و به ر سهرما و توف و به بنده هه لله رزین. به لام من ئیستا له بیرى چیدا بووم که گه یشتمه ئیره؟ به لی، ده مگوت خودا به ره که ت به سهر مرفوئه ئازا و به کاره کانددا ده ریژئ، نه ک ته مبهل و قوون گران و میشک بؤشه کان! چونه جگه ره یه ک داگیر سینم.» دانیش ت و قوتووی جگه ره که ی دهرهینا، خوی دانه واند و به ئاته گه که ی په نابایه کی بق جگه ره که ساز کرد، هه نیشکی نایه سهر ته رکی به کا داپوشراوی کاشه که، به لام بایه که هه ر جاره ی له که لینیکه وه هؤمه نی بق ئاوره که دینا و لقه شه مچه که ی

دهكوژاندهوه. ئاخري قاسيلي ئاندرئ ئيچ به هر فيل و تهگيرنك بوو
توانبي به سهر بايهكه دا زال بي و جگهرهكه ي داگيرساند. له وه ي كه
توانبوو ي نهو كارهي حهزي لتي بووه بيكات، كردوو يه تي كه يفي ساز
بوو، نهگهرچي دوو كه لي جگهرهكه زياتر به بايهكه ده برا و نهو
نه يده تواني له سني مژ زياتري لي بدا. به لام تا راده يه كه هاته وه سه رخو
و ئوخزنك گياني داگرت. جاريكي تر خوي به پشتدا خسته وه و پالي
به لاي پيشه وه ي كاشه كه وه دا و بالته كه ي توند له خوي پيچا، دواي
توزي خومات كردن ديسان كه وه ته وه سهر رينچكه ي بيره وه ريبه كاني و
كه وه گه ران به رابردوو خويدا و ههروه ها خه يال پلاو و پيلان و
به رنامه بو داهاتوو. به لام له ناكاو بي نه وه ي خوي بيه وي چاوه ي
زانياريبه كاني تاريك داگه را و خه وي ليكه وت.

دواي ماوه يه كه له ناكاو وهك نه وه ي شتيك دايجله كاندي، له خه و
راچهن. جا نه يده زاني نه سپه كه به ددان كلوشي ژيري دهركينشابوو
يان شتيكي تر له ناخيدا جوولاندبوو. به لام ئيستا كه له خه و
راپه ريبوو دلي هينده به پرتاو لينده دا كه پتي وابوو كاشه كه له ژيريدا
ترپه ي دي. چاوي هه ليتا. دهو روبه ري ههروهك خوي وا بوو و گوواني
به سهردا نه هاتبوو. ته نيا سه حراكه توزي رووناكترى ده نواند.
پتي وابوو خه ريكه روژ ده بيه ته وه. له دلي خويدا گوتي: «هه وا خه ريكه
رووناك ده بيه ته وه، وا دياره هينده ي نه ماوه روژ بيه ته وه.» به لام خيرا
وه بيري هاته وه كه نه م رووناكييه تريفي مانگه، هه ستا و دانيشت،
سه رها چاويكي له نه سپه كه كرد. به سته زمانه هه روا پشتي له بايه كه
كردبوو و به پنه وه له بهر ته وژم و توفي سه رما ده له رزي. لويه كي

بهرکه که نیکیتا دابووی به سهر پشتی ئهسپهکه دا بهفر دایپوشیبوو و
 بایه که هه لگیزابووه و له غاوه که له دهمی دامالدرابوو. سهری ئهسپه که
 که بهفر دایپوشیبوو له گه ل چهتری یالوبژی که به دهم باوه دهجوولا،
 جوانتر دیار بوو. فاسیلی ئاندری فیچ دانهوی و چاوی له پشتی لای
 پینشه وهی کاشه که کرد. نیکیتا ههروهک پینشو خوی کوشمه له کردبوو
 و له ههوسالان راست بووبوو. لاقوقولی و لباده که ی که تینی پینجابوو
 هه موو که وتبووه ژیر بهفرده وه. فاسیلی ئاندری فیچ به خوی گوت: «ئهو
 چاره ره شه سهرما دهییا! پینچاره جلکیکی ئه وتوشی له بهردا نییه. هه
 ئه وهی ماوه خوینی ئه وه شم بیتته مل. ناخ له دهستی ئه و گوندنشینه
 که مژه و بئ شعورانه! به راستی نه خوینده واری به لایه کی که ورهیه!»
 فاسیلی ئاندری فیچ ئه وهی گوت دهیویست بهرکه که له ئهسپه که بکاته وه
 و له نیکیتای بپینچی. بهلام بهو سهرمایه ههستان له جیگای خوی و
 کهرانه به ملا و ئهولادا زور دژوار و ناخوش بوو، جگه له وهش دهترسا
 ئهسپه که له سهرمانا بتوپی. «هه نازانم من بق ئه وهم له گه ل خۆم
 هینا؟» ژنه که ی خوی وه بیر هاته وه که ئیتر دلی پینی نه ده کرایه وه و له
 بهرچاوی که وتبوو، گوتی: «هه مووی خهتای ئه و ژنه بئ شعوره
 بوو!» دیسان له شوینه که ی خوی پالیدایه وه و خالی وه بیر هاته وه که
 شهویک ئاوا له بهفر و سهرمادا مابوو و هپج به لایه کی به سهر
 نه هاتبوو. بهلام هه خیراش رووداویکی تری وه بیر هاته وه و گوتی:
 «بهلام سواستیانیشی له گه لدا بوو که بهیانی له ژیر بهفریان ده رکینشا
 رهق هه لاتبوو. سهرما بردبووی! ئه گه ری شهوی له مؤلچانۆفکا
 بمابایهینه وه تووشی ئه و چهرمه سهری و مه ترسییه نه ده بووین.»

بالتەكەى توندوتۇل لە خۇى پىنچا تاكوو گەرمای بالتە كەلپۆسەكە بە هیچ جۆرىك بە ھەدەر نەچى و ھەموو ئەندامەكانى لەشى، مل و لاق و ئەژنۆى گەرم دابىنى. چاوى قووچاند و بە ھىوا بوو دىسان خەوى لى بکە ویتەو، بەلام ھەرچى ھەولى دا ئىتر نەيتوانى خۇى لە بىر بەرىتەو و بە پىنچەوانە ھەستى دەکرد بە تەواوى شاد و بەنەشەيە. دىسان دەستى کرد بە حىساب کردنى قەرزەكانى كە لە لای خەلک بوو و دلخوش و شایى بەخۆ بسكەى سمىلى دەھات و بە خۆیدا ھەلدەگوت، بەلام ترس و داخى ئەوھى كە بۆچى شەوى لە مۆلچانئوڭكا نەماوئەتەو و ئەم رىگا پر مەترسیيەى گرتوتە بەر، بەردەوام ھەودای خەيالى دەپساند و بە دزییەو خۇى بە دل و مېشكىدا دەکرد. «ئەگەر لەوئ بمابایەتمەو ئىستا لە ژوورىكى گەرمدا لە سەر دۆشەك و چرپا خەوتبىووم. ئىتر خۆم تووشى ئەم رەشەبا و تۆف و سەرمایە نەدەکرد!» چەند جار خۇى جوولاند و بالتەكەى لە خۇى پىنچا، ھەولى دەدا بکە ویتە دۇخىكى ئاسوودەو و زیاتر خۇى لە لرفە و كزەى بايەكە بپارىزى. بەلام ھەر كاریكى کرد ئەو ئاسوودەيى و ئۆقرەيەى دەويست بۆى دەستەبەر نەكرا. دىسان ھەستا و بارەكەى خۇى گۆرپى، شاقەلى بالتەكەى لە لاقوقولى پىنچايەو و چاوى قونچاند و جوولەى لە خۇى برى. بەلام لاقى لە نىو چەكمە قورس و لبادییەكاندا گوشارى بۆ ھاتبوو و ژانى دەکرد يان بايەكە لە كەلىنىكەو رەخنەى دەکرد و خۇى دەخزانە ژىر جەلكانىيەو، بۆیە ئۆقرەى لى دەبرا و نەیدەتوانى لە سەر بارىك بەجەمى. دواى تاوىك خۆ مات كردن و چاو نووقاندن مالە گەرمەكەى كاىراى وەرزیرى وەبىر ھاتەو و ئەوھى كە

ئەگەر لەوئى بمایەتەوہ ئیستا بە خەیاڵیکى ئاسوودەوہ خەوتبوو؛ تا دەھات چاوی بچیتە خەو دادەچلەکی و خەفەتیک تەنگى بە رۆحى ھەلدەچنى، بۆیە لە داخانا ھەلدەستا و دوای ئەوہى لەعەتەى لە خۆى دەکرد جینگلیکى لە خۆى دەدا و گەرمتەر خۆى دادەپنچا و دیسان خۆى مات دەکردەوہ.

جاریک پیتی وابوو لە دوورەوہ دەنگى کەلەشیر دەبیستى. دلى خوش بوو. ملیوانەى بەلتەکەى لە سەر گونچەکەى لابرد تاکوو باشترى کوئ لى بى و گوئى شل کرد بەلام ھەرچى ھەناسەى راگرت و گوئى راگرت جگە لە لوورە و ھاژەى با و جیرەى مالبەنەکە و شەکەشەکى شالەکە و ترپەى کلووہ بەفرەکان کە لە کاشەکان دەدران ھىچى تری نەبیست.

نیکیتا ھەروا کە خەوتبوو لە سەر باریک جوولەى نەکردبوو، چەند جاریش کە قاسیلی ئاندرئى فیچ ھەرای لى کردبوو وەلامى نەدابۆوہ. قاسیلی ئاندرئى فیچ چەند جار چاوی لە پشت کاشەکە کرد و نیکیتای دى کە گەردالە بەفریکى ئەستوورى لى نیشتبوو و بە دلێکى پەر ئیزەبیەوہ گوئى: «میشیکیشى میوان نییە. نیزەکەر ھەر گوئیشى لى نییە و دەلێنى لە بەر تینى سۆبا خەوتووہ. دەبى خەوى لى کەوتبى!»

قاسیلی ئاندرئى فیچ نزیکەى بیست جار ھەستا و خەوتەوہ. ھەستى دەکرد شەو کۆتایی نایە. جاریک ھەستا چاوی لە دەورووبەر کرد و لە دلى خۆیدا گوئى: «ئىستا ئیتەر دەبى نزیکى بەیانى بى. وا چاکە چاویک لە کاتریمزەکەم بکەم. بەلام ئەگەر قۆپچەکانم بکەمەوہ لە سەرمانا رەق دەبم. کورە چش، با تۆزى سەرمام بى، بە جینى ئەوہ ئەگەر بۆم

دهرکه وی نزدیک به بیان بهردانه خه یالم تهخت ده بی و دلم دهحه سیته وه.
 نهو کاته نهسهپه که له کاشه دهکهینه وه و وه ری دهکهوین. «فاسیلی
 ناندری فیچ له ناخی دلیدا ههستی دهکرد که هینشتا زوری شهو ماوه و
 نهو ترسه ی دلی داگرتبوو بهردهوام په ره ی دهساند و خه ریک بوو
 هیوا براوی دهکرد، بهلام دهویست خوی لهو راستیه گیل بکات و
 خوی فریو بدات. به پاریزه وه قوچه و ناغزونه ی که لپوسه که ی
 کرده وه و دهستی کرد به باخه لیدا و ماوه یه دهستی له گوچووی به
 باخه لیدا گیرا تا ناخری توانی گیرفانی نیله که که ی بدوزیته وه و
 کاتزمیره زیوینه که ی که وینه ی گولی مینای پیوه بوو ده ری هینا. بهلام
 بهو تاریکه شه وه هیچی بو دهرنه دهکهوت. دیسان چوکی دادا و
 هه نیشکی نایه سه ر ته رکی کاشه که و به بالته که ی په نابای دروست
 کرد وهک نهو کاته ی جگه ره ی داگیرساند شقارته که ی له گیرفانی
 بالتوکه ی دهرهینا و دهستی کرد به هه لکردنی لقه شه مچه کان.
 نه مجاره یان زیاتر سه رنجی دا و به قامکی سږی لقیکی هه لبارد که
 سه ره که ی له وانی دیکه درشتتر و له وانی دیکه ی زیاتری گزگرد پیوه
 بوو. شه مچه که به یه کهم ری خشاندن هه لبوو و سه فحه ی کاتزمیره که ی
 له بهر شوله ی شقارته که گرت و چاوی لی کرد بهلام نه وه ی دیتی
 باوه ری نه کرد. تازه ده خوله کی له نیوه شه و لادابوو. شه ویکی دریژیان
 له بهر بوو. «په ککو لهو شه وه دریژه!» ته زوویهک به له شیدا هات و
 ههستی کرد پشتی بزه یه یک پارچه سه هزل. قوچه کانی داخسته وه و
 بالته که ی توندتر له خوی پیچا و خوی خزانه وه سووچی کاشه که و
 مات و بینه نگ هه لگورما، هه ولی دا خوراگرانه ددان به خویدا بگری و

چاوه‌پوانی به‌یانی بئ. له ناکاو له نیوان هاژه و گفهی بایه‌که‌دا به پوونی ده‌نگیکی تازه و گیانداری بیست، ئەو ده‌نگه ورده ورده و زیاتر ده‌بوو و دواى ئەوهی ته‌واو ده‌نگی ده‌رده‌که‌وت و له‌و ده‌شته‌دا ده‌بوو به زایه‌له، ورده ورده که‌م ده‌بۆوه و بیده‌نگ ده‌بوو. شکی تیندا نه‌بوو که ئەو ده‌نگه لوورە‌ی گورگه و گورگه‌ش هینده نزیک بوو که قاسیلی ئاندريئ فیچ هه‌ستی ده‌کرد چیره‌ی که‌له‌په و شه‌ویلاکه‌ی ده‌بیستی کاتیک زیروبه‌می لوورە‌لووری ده‌شته‌که‌ی داده‌گرت. قاسیلی ئاندريئ فیچ ملیوانه‌ی که‌لپۆسه‌که‌ی له‌ سەر گوینچه‌ی لابرده و به‌ وردی گوینی هه‌لخست. ئەسپه‌که‌ش گوینچه‌ی قوت کردبۆوه و بۆ لای ده‌نگه‌که ئاوپی دابۆوه، کاتیک لوورە‌ی گورگه‌که راوه‌ستا، ئەسپه‌که سمی له‌ عه‌رزى ده‌کوتا و بۆ وریایی پێدان پڕ به‌ کونه‌ لووت و لمبۆزی ده‌پیرماند. دواى ئەوه قاسیلی ئاندريئ فیچ نه‌ک نه‌یتوانی بخه‌وى به‌لکوو هه‌جمانیی لئ هه‌لگیرا. هه‌رچی هه‌ولی ده‌دا بیر له‌ داهات و مامه‌له و ناوبانگ و سامان و ئابرووی خۆی بکاته‌وه، ترس زیاتر و زیاتر به‌ سه‌ریدا زال ده‌بوو، بۆ ئەوه‌ش داخی لئ ده‌هات که‌ بۆچی شه‌یتان چوه‌ کلێشه‌یه‌وه و له‌ مۆلچانۆفکا نه‌مایه‌وه، هه‌ر ئەو داخه‌ش وای لئ کردبوو نه‌توانی به‌ سەر بیر و خه‌یاله‌کانیدا زال بینت ولینی تیکه‌ل‌وپینکه‌ل ده‌بوو.

له‌ دلی خۆیدا گوتی: «به‌زیاد نه‌بی چ دارستانیکه، به‌بی ئەو میشه‌یه‌ش شوکر بۆ خودا کاروبارم باش بوو. ده‌لین مه‌سته‌کان زووتر له‌ نینو به‌فر و شه‌خته‌دا په‌ق ده‌بن. منیش خۆ قۆدکام که‌م نه‌خواردۆته‌وه!» کاتیک به‌ وردی بیرى له‌ حال‌وبالی خۆی ده‌کرده‌وه

ههستی کرد دهله‌رزئی و خوشی نه‌یده‌زانی ئەو له‌رزینه‌ی به‌هۆی چیه‌وه‌یه؟ له‌سه‌رمانایه‌یان له‌ترسانا و هه‌ولی دا وهک ئەو خۆی دا‌پینچی و بخه‌وێ. به‌لام دیتی ناتوانی و ئاراقارای لی هه‌لگیراوه. له‌سه‌ر هه‌چ باریک ئۆقره‌ی نه‌ده‌گرت. ده‌یویست هه‌ستی و کاریک بکات تا‌کوو به‌سه‌ر ئەو ترسه‌دا زال بێ که‌نیشتبوه‌ دلی و خۆی له‌هه‌مبه‌ریدا به‌بێ هه‌یز و دۆراو ده‌زانی. دیسان قوتووی جگه‌ره و شه‌مه‌که‌ی ده‌ره‌یتایه‌وه به‌لام ته‌نیا سی لقی تیدا مابوو و ئەوانیش گۆگرده‌که‌یان هه‌لوه‌یه‌بوو و هه‌لنه‌ده‌یوون.

گو‌تی: «تۆشم به‌زیاد نه‌کرد، نه‌گه‌ته‌ی!» خوشی نه‌یده‌زانی جنیو به‌کێ بدات و له‌کێ توو‌ره‌ بێ. جگه‌ره‌کانی وردو‌پرد کرد و فرییدا سه‌ر به‌فره‌که. ویستی قوتووی شقارته‌که‌ش فریدا به‌لام پاشگه‌ز ب‌زوه و نایه‌وه گیرفانی بالتۆکه‌ی، هه‌نده‌ په‌رۆش و شیواو بوو نه‌یده‌توانی به‌هه‌چ جۆریک و له‌سه‌ر هه‌چ باریک ئۆقره‌ بگرێ. له‌کاشه‌که‌هاته‌ ده‌ری و پشته‌ی کرده‌ بایه‌که‌ و راوه‌ستا، که‌مه‌ربه‌نده‌که‌ی کرده‌وه، تۆزێ هه‌لیکێشا و له‌سه‌ر ناوکی توندتر به‌ستی.

له‌نا‌کاو ئەو بیر به‌میشکیدا هات «بۆ ده‌ته‌وی وهک لاشه‌ بکه‌وی و چاوه‌پوان خۆت مه‌لاس ده‌ی هه‌تا ده‌مری؟ سوار به‌و ب‌رۆ! ئەسپ ئەگه‌ر سواری له‌سه‌ر پشت بێ، خۆی له‌ئاو و ئاور ده‌رباز ده‌کا!» که‌نیکیتای وه‌بیر هاته‌وه به‌خۆی گو‌ت: «ای‌ی گه‌ڕێ با بمری و به‌سه‌یته‌وه. خۆ ژیا‌نه‌که‌ی له‌مردنه‌که‌ی باشت‌ر نییه‌! خۆ مردن و زیندوو بوونی هه‌چ جیاوازییه‌کی نییه‌. خۆی له‌خودای ده‌وی بمری.

به لام من شوکور بۆ خودا، زیان و سامانم ههیه، ملک و زهوی وزارم
ههیه و له بهر ئهوانهش بێ دهبن زیندوو بم!»

ئهسپهکهی کردهوه و ههوسارهکهی له ملی کرد و ویستی سوار
بێ، به لام بالته و چهکهکانی هینده قورس بوون نهیتوانی. پاشان
چووه سهرا کاشهکه به لکوو بتوانی له وێوه سواری ئهسپهکه بێ، به لام
کاشهکه له بهر قورسییهکهی خزی و دیسان نهیتوانی سوار بێ. بۆ
جاری سینههه ئهسپهکهی هیتایهوه پینشی و به پاریزهوه چووه سهرا
لیواری کاشهکه و ئاخری توانی به زگهوه خۆی بدا به سهرا پشتهی
ئهسپهکهدا و وهک تهرم سهرو لاقی به ملاولادا شوو بۆوه. دواي ئهوهی
چهن ساتیک بهو جوهره به سهرا پشتهی ئهسپهکهوه مایهوه، چهند جار
ههولێ دا خۆی بسوورپینی و راست بیتهوه، ئاخری لاتیکی خسته
ئهویدی زگی ئهسپهکه و سوار بوو لاقی نایه سهرا قایشی لاغای
ئهسپهکه و خۆی راست کردهوه. تهپوگوت و سوار بوون و
کهوتنهوهی فاسیلی ئاندری فیچ نیکیتای له خهوهستاندبوو. ههستا
دانیشته و فاسیلی ئاندری فیچ پینی و بوو نیکیتا شتیکی پنگوت.

دهنگی ههلبێ: «ههلهم کرد که ئهقلی خۆم دایه دهست تۆی
بێ شعور. بۆ دهبن خۆم به هۆکاری ههچ وپوچ بکهمه قوربانێ
زریان و توفوبهندی بیابان؟» ئاتهگی بالتهکهی له سهرا چۆکی
رینکوپینک کرد و سهراي ئهسپهکهی وهرسووراند و راست بهو شوینهدا
که پینی و بوو بهرهو میشهکه دهروا ئهسپهکهی لیخوپی و دور
کهوتهوه.

(۷)

نیکیتا له و کاتوه که لباده‌ک‌ی له خوی پینچابوو له پشت کاشه‌که و له نیو به‌فره‌که‌دا دانیشتیوو، جووله‌ی نه‌کردبوو. نه‌و وه‌کوو ته‌واوی نه‌و که‌سانه‌ی که له‌گه‌ل سروشت ده‌سته‌ویه‌خن و له‌ه‌سانه‌وه و ئاسووده‌یی بی‌به‌شن، خوراکر و پشودریژ بوو. نه‌و ده‌یتوانی چه‌ند سه‌عات و ته‌نانه‌ت چه‌ند رۆژیش بی‌نه‌وه‌ی په‌ریشان بی‌یان رقی هه‌ستی، چاوه‌روان بمی‌تیه‌وه. گوئی له‌ده‌نگی ئاغاکه‌ی بووبوو که‌قاوی لی‌کردبوو، به‌لام وه‌لامی نه‌دابوو، چونکه‌ه‌زی نه‌ده‌کرد بجوولیتیه‌وه یان قسه‌بکات. هه‌رچه‌نده‌هیشتا گه‌رمایی چاییه‌که و هه‌لسووران و ماندوو بوون له‌نیو به‌فره‌که‌دا بو‌دۆزینه‌وه‌ی ریگا هه‌ر مابوو؛ ده‌یزانی نه‌و گه‌رمایه‌ زۆر ناخایینی و ئیتر هیچ هیز و تینیکی نه‌ماوه‌ تاکوو دیسان خوی ماندوو بکات و گه‌رمی بیتیه‌وه، چونکه‌ ده‌یزانی و هه‌ستی ده‌کرد له‌به‌ر شه‌که‌تی وه‌کوو ئه‌سپیک وایه‌ که‌ برستی لی‌براییت و هه‌رچه‌نده‌ بیده‌نه‌ به‌ر زه‌بری قامچی، له‌جینی خوی نابزوی و خاوه‌نه‌که‌ی تیده‌گا نه‌گه‌ر ده‌یه‌وه‌ی ئه‌سپه‌که‌ی بکه‌ویتیه‌وه به‌ر کار و بتوانی به‌پیدا بروا، ده‌بی‌لنی‌گه‌ری پشووی بیتیه‌وه به‌ر و وینجه‌ی بداتی. یه‌کیک له‌قامکه‌کانی، نه‌وه‌یان که‌ بنی چه‌که‌که‌ی کون بوو، سر بووبوو و قامکه‌که‌له‌ی ده‌نگوت پیوه‌ نییه‌ و جگه‌ له‌وه‌ش ئازای ئه‌ندامی جار له‌گه‌ل جار ساردتر و ساردتر ده‌بۆوه و هه‌ستی به‌له‌رز و سه‌رما ده‌کرد. پینی وا بوو له‌وانه‌یه‌ و زۆر ویده‌چن هه‌ر نه‌و شه‌وه‌ له‌سه‌رمانا ره‌ق هه‌لن. به‌لام نه‌و فکره‌هینده‌ تال نه‌بوو به‌لایه‌وه و ترسیشی لیتی نه‌بوو. بیرى مه‌رگ

بیزاری نه ده کړد و لینی نه ده ترسا چونکه له ژيانيدا قه تی خوشی و
 ئاسووده یی نه دیوو و به پنجه وانه به رده وام له خزمه تی هم و نه ودا
 ژيانی تینه راندېوو و قهت نه حه ساېوه، بویه ئیتر له و ژيانه بېزار بوو بوو.
 بیرى مردن هیچ ترسیکی نه ده خسته دلیه وه چونکه دهیزانی جگه له
 ئاغایه کی وهک فاسیلی ئاندری قیچ که نه و خزمه تی پی ده کړدن به رده وام
 خوی به نوکړ و ده سبه سهری ئاغایه کی تر ده زانی. ئه ویش نه و ئاغا بوو
 که نه وی تووشی هم ژيانه کړدېوو و دهیزانی دواى مردنیش ده بیته
 به رده سستی نه و و ئیتر نه و ئاغایه هه لینا فریوینی و ئازاری نادا. هه لېته
 زوریشى پی خوش نه بوو له و ژيانه ناشنا و خوویگر تووه ی ئیستای
 دابری، به لام چاره ی نه بوو. خووی به ژيانی داهاتووشی ده گرت.

له دلی خویدا گوتی: «نه ی تاوانه کانم ده بی به چی؟» بیرى له
 مه ی نوشینه کانی کړده وه، نه و پارانه ی له سهر ئاره ق و قودکای دانابوو و
 نه و داخ و دیقه ی کړدېوو به دلی ژنه که یه وه و نه و جینی و قسه سووکانه ی
 پیندا بوو و نه و یه ک شه ممانه ی که نه چوو بوو بؤ کلنسه و نه و پوژووانه ی
 نه یگر تېوو و هه موو نه و کاره خراپ و هه لانه ی که قه شه دواى توبه
 پی دادانه که ی سه رکونه ی کړدېوو. «ده ی، دیاره، بارى تاوانه کانم سووک
 نییه. به لام خو نه و هه له و تاوانانه به ئیختیاری خوم نه جام نه داو، خدا
 خوی منی وا دروست کړدوه. من چیکه م؟ خو ده سه لاتم نییه. چو ن
 ده کړئ تاوان نه که ی؟ کئ له سهر نه و عهرزه هیه تاوانی نه کړدې؟»

نه و له بیرى نه ودا بوو که نه و شه وه له وانه یه چ به لایه کی به سهر
 بی. به لام دواى نه و، ئیتر بیرى له و شتانه نه کړده وه و خوی دایه ده ست
 شه پو لانی بیر هه ور یه کانی که یه ک له دواى یه ک له زه پیندا سهریان

هه‌لده‌دا. هیندی جار بیرى له مارفا ده‌کرده‌وه و سه‌رخوش بوونی خزمه‌تکاران و توبه‌کردنی له خواردنه‌وه‌ی فۆدکا و هیندی جاریش بیرى له‌م سه‌فه‌ره‌ی ده‌کرده‌وه و مالی تاراس و ده‌مه‌قالنی باوک و کوپ له سه‌ر به‌ش‌کردنی مال و سامان و له‌به‌ر یه‌کچوونی بنه‌ماله و هیندی جاریش مندا‌له‌که‌ی خوی وه‌بیر ده‌هاته‌وه و له بیرى ئه‌سه‌په‌کویتدا بوو که ئیستا پشتی له ژیر به‌ره‌که‌دایه و کزه‌با و سه‌رما لینی نادا. هه‌روه‌ها له بیرى ئاغا‌که‌یدا بوو که جینگلی له خوی ده‌دا و له سه‌رمانا ده‌له‌رزى. گوینی له ته‌قو‌کو‌تی کاشه‌که و گه‌ه‌ی با و خشه‌خشى شه‌مچه‌ی ئاغا‌که‌ی بوو که ده‌بویست جگه‌ره داگیرسینی. نیکیتا له دلی خویدا ده‌یگوت: «تو خۆشت برا‌که‌م وه‌ک سه‌گ په‌شیمانی که له مالی تاراس نه‌مایه‌وه، ئیستاش به‌جی‌هینشتی ئه‌و مال و ژیان و سامانه و مال‌ئاوایی لى کردنیان ئاسان نییه. خۆ تو وه‌ک ئیمه‌ سوال‌که‌ر و له برسا مردوو نیی که ژیان به‌ لات‌ه‌وه تال بێ و چه‌ز به‌ مه‌رگ بکه‌ی!» ئه‌م بیر و خه‌یالانه له زه‌ینیدا تیک‌ده‌ئالان و ناخ‌ری پیلووی چاوی قورس بوو و خه‌وی لیکه‌وت.

کانتیک که فاسیلی ئاندری‌فیچ ویستی سواری ئه‌سه‌په‌که‌ بێ و کاشه‌که له ژیر پیندا خزی و لای دوا‌وه‌ی کاشه‌که که نیکیتا پالی پینوه دابوو بو لایه‌ک خزی، خیشکی ژیره‌که‌ی له پشتی درا و له خه‌وی راپه‌ند. نیکیتا که خه‌به‌ری بزوه‌ ناچار بوو باری دانیشتنه‌که‌ی بگورێ. زۆر به‌ زه‌حمه‌ت لاقی به‌رز کرده‌وه و به‌فره‌که‌ی لى داته‌کاندن. هه‌ستا و هه‌ستی کرد ته‌زووی سه‌رمایه‌کی به‌ژان له ناکاو وه‌ک پم له پشتی هه‌له‌چه‌قی و هه‌تا جه‌رگ و هه‌ناوی چووه‌ خوار و بو‌ی ده‌رکه‌وت تووشی چ پوژه ره‌شیه‌یک بوون و ئاغا خه‌ریکی چیه‌یه. ته‌نیا ده‌بویست فاسیلی ئاندری‌فیچ

ئەو لىبادەى بۇ بەجى بىلەن كە پىيويستى پىنى نىيە و توزى خۇى پىن داپۇشى،
ئەو ھاوارەش كە لىنى ھەستا، ھەر ئەو ھەستا.

بەلام قاسىلى ئاندەرى ئىچ رانە ھەستا و لە نىو بەفر و تارىكىدا بزر بوو.
نىكىتا كە بە تەنیا مايەو ھە بۇ ماو ھە چەند خولەكىك چوو دەمالى
فىكرەو ھە و كەوتە بىرى ئەو ھە چ بكا. تواناى ئەو ھە لە خۇيدا شك نەدەبرد
كە ھەستى و بۇ شوئىنىكى پەنابا بگەرى. مانەو لە جىنى پىشوشى
نەدەگونجا، چونكە ئەو كايەى رايخستبوو كەوتبوو ۋىز بەفر و دەيزانى لە
نىو كاشەكەشدا كەرمى ناپىتەو ھە، چونكە ھىچى پىن نەبوو بە خۇيدا بدا و
جلەكانى ئىتر كەرمابىان پى نەدەبەخشى و دەتگوت پارچەيەك سەھۇلن
لەبەرى ھەلكشاو. ھىندەى سەرما بوو دەتگوت ئازاى ئەندامى بۆتە
سەھۇل و ھەرتىستا لە سەرمانا رەق دەبى. ترسى لى نىشت. پەناى بۇ
خودا برد و گوتى: «خوداى مەزن، باوكى ئاسمانى! تو روجمىكم پى بكا!»
ئەو ھە لى روون بوو كە بە تەنیا نىيە و كەسىك ھاوارى دەبىستى و بە
تەنیا جىنى ناھىلى، بۆيە ئەو دلىياىيە توزى ئۇخۇنى پىن بەخشى و ھىورى
كردەو ھە. ھەناسەيەكى قوولى ھەلكىشا و بى ئەو ھە لىبادەكەى لە خۇى
بكاتەو ھە، چوو بۇ نىو كاشەكە و لە جىنگاى ئاغاكەيدا خۇى كوشمەلە كرد.

بەلام لە نىو كاشەكەشدا بە ھىچ شىو ھەك نەيدەتوانى خۇى كەرم
بكاتەو ھە. سەرەتا سەرتاپاى كەوتە لەرزىن و ددانى و دەدەنى نەدەكەوت.
دواى لەرزىنىكى زۆر وردە وردە لەشى سىر بوو، لەرزەكەى نەما و ھەك
بىھوشى لى ھات و دلى سست بوو. نەيدەزانى خەرىكە دەمرى يان خەوى
لىدەكەوى، بەلام ھەركاميان بوو ئەو خۇى بۇ ھەردووكيان ئامادە كردبوو.

(۸)

له و کاته دا فاسیلی ئاندری فیچ به زهبری پاژنه و قایشی ههوسار که وهکوو قامچی له لاشانی ئهسپهکهی ده دا به رهو شوینیک غاری ده دا که روون نه بوو بۆچی پنی وایه میشه که و مالوچکهی میشه وان له و لایه وهیه. به فر و که په سیسه برژوله کانی پیکه وه نووساندبوو و بایه کهی هینده به قهوه ت بوو ده تگوت له جینی خوی رایده گری. به لام خوی به سهر ئهسپه که یه وه کۆم کردبووه و ئاته گی بالته کهی که به رده وام به دهم باوه ده شه کایه وه به دهسته کهی دیکه ی دایده دایه وه، هه ولئى ده دا و ده یویست بیخاته ژیر خوی و زینه سارده که وه که نه یده هیشت به ئاسووده یی دانیشی و له گه ل ئه وه شدا به پرتاو ئهسپه که ی لیده خوړی. ئهسپه که نه گهرچی زور به دژواری ده یوانی له نیو به فره که دا هه نگاو هه لیتنه وه به لام ملی به فرمانی سواره که ی ده دا و راست به و په وگه یه دا غاری ده دا که فرمانی پی ده درا.

فاسیلی ئاندری فیچ چهند خوله کیک به و شیوه یه رویشته پینشی و پنی وابوو راست ده روا، ئه و جگه له سهری ئهسپه که و شهوی تاریک و دهشتی سهی هیچی تری نه ده دی، له گفهی با زیاتر که به په ناگوینی ئهسپه که و به که لینی ملیوانه ی بالته که یدا ده هات هیچ دهنگیکی تری نه ده بیست.

له ناكاو تارماییه که له پیشه وه ده رکه وت. له خوشیانا که وته دله کوتی و سهری ئهسپه که ی بۆ لای وهرسو وړاند، چونکه پنی وا بوو دیواری مالانه و له گوند نزیک بۆته وه. به لام ئه و تارماییه وه که دیوار

بڼ جووله نه بوو و بهردهوام دهجوولايه وه و به پټچهوانه ي بڼچوونى
 نهو، گوند نه بوو بهلکوو دهوهنى بهرزى گوله بهرڼه بوو که له نيوان
 دوو مهزادا شين بوو بوو و بهفر دايڼه پوښيڼو، له بهر شالاوى
 توندى بادا خوځى نه دهگرت و ههرجاره ي به لايه کدا دهنوشتايه وه،
 گڼه و هازه ي با له نيوان لقوپه له کانيدا قيژه ي دههات و خوشى
 نه يدهزانى بڼ به ديتنى نهو دهوهنه که بوو بووه قوربانى دهستى
 گژه باى بڼ به زه ي، ترسيک شکايه گيانى. به تاو غارى دا و له
 دهوهنه که دوور که و ته وه و نه يزانى بڼ گه يشتن بهو دهوهنه له
 ريگا که ي لايداوه و پټى وا بوو هه روا که و ته وه سهر باره که ي
 پټشو. به لام به ته واوى له رهو که که ي لايداوو. هه روا دهروښت و
 پټى واوو به رهو ميتشه که و مالوچکه ي ميتشه وان دهرواته پټش.
 به لام نه سپه که بهردهوام به ره ولاى راست بايد ده دايه وه و فاسيلى
 ټاندرى فيچ هه ولې دده به ره و لاي چه پ بايداته وه.

ديسان ټاپويه کي رهش له پټشيه وه وه ديار کهوت و خوشى له دلى
 گه را، چونکه نه مجاره يان دنيا بوو گه يشتوته گونديک، به لام
 نه مجاره شيان مه رزى نيوان دوو مه زرا بوو که دهوهنى گوله بهرڼه ي
 لڼ رواوو. نه دهوهنه ش وهک دهوهنه که ي پټشو به دم گژه باوه
 راده وه شا و دهنوشتايه وه و هه لده ستايه وه و معلوم نه بوو بڼچى
 ترس دهخاته دلى فاسيلى ټاندرى فيچه وه. نهو ټاپويه نهک هه ر
 دهوهنه که ي پټشو بوو بهلکوو له په نايدا چاوى به جى سمى نه سپ
 کهوت که ورده ورده خه ريک بوو به فر پرى دهکرده وه. فاسيلى
 ټاندرى فيچ راوه ستا. دانه وى و به وردى چاوى لڼ کرد، ديتى جى پټى

ئەسپە و لەرئوئە تىگەيشت جى پىنى ئەسپەكەى خۇيەتى. ديار بوو دەورى لىداوئەتوئە و ھاتوتەوئە شوئىنەكەى پىنشوو، لە دلى خۇيدا گوتى: «تازە دەرچوو، لەم دەشتە ھاياتم لى دەرئى و كەس پىم نازانى.» بەلام بە مەبەستى ئەوئەى كە خۇى تەسلىمى ترس نەكات ئەسپەكەى بە خىرايىيەكى زياترەوئە تاودا و چاوى لە تەم و تاريكى بىرى. پىنى وا بوو لەو تاريكييەدا چەن خالى پووناك دەرئووسكىنەوئە و كاتىك بە وردى چاوى تىدەبىرىن بىز دەبوون. جاريك پىنى وا بوو لوورەى گورگ و وەرئىنى سەك دەبىستى، بەلام ئەو دەرئەگەى ھىندە كز و لىل بوون كە نەيدەزانى بە راستى ئەو دەرئەگەى دەبىستى يان گوئى دەزرىنگىتەوئە، راوئەستا و بە وردى گوئى شل كرد.

لە ناكاو دەرئەگەى ترسناك و گوئىدە لە بن گوئىدا بىدەنگىي شەو و بىابانەكەى شكاند، ئەوئەندەش ترسناك بوو كە سەرئەپاى خستە لەرزىن و دلەكوئەى پىكەوت. قاسىلى ئاندرئىفئىچ دەستى لە مىلى ئەسپەكەى دا، ئەوئەيش وەك مئىژۆكە دەلەرزى و دەرئەگەى ترسناكەى بەرزتر دەبۆو. ھەتا چەند ساتىك نەيتوانى وەخۇ بىتەوئە و تىبگا كە چى پووى داوئە. بەلام ئەو دەرئەگەى بوو دەبىلان و بۆ وئە وەبەرئەفونان يان يارمەتى خواستى، ئاوا دەرئەگەى بەرز و برووسكەئاساى لە ناخى شەو و دەشتەكەى دەبوو بە زايلە. قاسىلى ئاندرئىفئىچ گوتى: «ناخ، بىن زمانى نەگبەتى، خوودارت كردم!» بەلام ئەوئەرچى ھوى ترسەكەى خۇى بۆ دەرئەگەى، بە ئاسانى نەيدەتوانى بە سەرئەدا زال بىن و لە ترسانا نەلەرزى.

له دلی خۆیدا گوتی: «دهبى خۆين سارد بم و بىر بکه مه وه!» له بارودوخه ناله باره دا نهیده توانی ترس و دله خورپه له خۆی دوور بخاته وه و به پرتاو غاری ده دا و نهیده زانی ئیتر به ره و پرووی با ناروات و پشتی کردۆته بایه که. لارانه کانی که لیک بلاو بوو بوون و له زینه که ده دران، بوو بوونه یه که پارچه سه هۆل و ژانیان ده کرد. ده ست و لاقى ده له رزین و دلی وا به پرتاو لینی ده دا که وتبووه هه ناسه برکى. ده یدی که له نیو ئه و توف و به ند و ده شته بى پایانه دا گیرى خواردووه و مردن و ره ق هه لاتنى یه که جارییه و ئیتر ریگای رزگار بوونی بۆ نه ماوه ته وه.

له ناکاو ئه سه په که له ژیریدا چه قى و هه تا بنزگی له کۆمایه که به فردا نو قم بوو و که وته جینگل له خۆ دان و به لادا که وت. فاسیلی ئاندری فیچ دابه زى و ئه و قلیشه ی بۆ لایه ک کیشا که لاقى پینوه به ند کردبوو. هه ر له گه ل دابه زینی ئه و، ئه سه په که له جینی خۆی راسته وه بوو، بۆ پینشه وه ته کانیکی له خۆی دا و چه ند بازى دا و حیلاندى، ئه و به ره یه ی نیکیتا دابووی به سه ر پشتیدا به لاته رافیدا شۆر بوو بووه، به دواى خۆیدا رایده کیشا و له به رچاو بزر بوو و فاسیلی ئاندری فیچی له نیو ئه و به فر و تاریکی و توف و به نده دا به جى هیشته. ده یویست به دواى ئه سه په که دا راکا، به لام به فره که هینده زۆر بوو هه تا سه روو چۆکی ده چووه خواری و بالته کانی به ری هینده قورس بوون، نه یده توانی هه نگاو هه لینتته وه، بۆیه دواى بیست هه نگاو ئیتر که وته هه ناسه برکى و له جینی خۆی ته کانی لى برآ. که وته بیری لى ره وار و مه ره کانی که فروشتبوونی و ئه و ملکانه ی که به ئیجاره ی

دابوو، ههروههها بیرری له دووکانهکهی و قاوهخانهکانی و ماله شیروانی دارهکهی و وهلیعههدهکهی کردهوه. له دلی خویدا کوتی: «چۆن دهتوانم دل لهوانه بهردهم؟ ئهو بهلایه چی بوو ئاوا کتوپر به سهرم هات؟ ئاخهر مهگین شتی وا دهبی؟» ئهو بیرانه و خهیاالی سامان و ملکهکانی که دهبوو دهستیان لی بهردا، له زهینیدا دههات و دهچوو. مهعلووم نهبوو به چ هۆیهک بنچکی گوله بهرۆنهکهی وهبیر هاتهوه که به دهم باوه پادهوهشا و ئهو دوو جار به لایدا تێپهریبوو و ترسیکی وههای خستبووه دلێهوه که نهیده توانی باوه بکات ئهوهی به سهری دی راستیهکی حاشاههلهنگره. له دلی خویدا کوتی: «ئهمانه بلینی ههمووی خهون نهبن؟» دهیویست خه بهری بیتهوه. بهلام چ خه بهر بوونه وهیهک؟ چ راستیهک لهوه پرووتتر که کلروی بهفر به توندی دهدران به دهموچاویدا و چزهیان لی ههلهستاند. لهشی ههتا سهریه سقان تهزیبوو و دهستی راستی که بی دهستیکش مابوو له سهرمانا گۆی نه دهکرد. دهشته که دهشتیکی راستهقینه بوو و ئهو لهو سهرما و چۆلهوانیهدا تهنیا و سهرگهردان که وتبوو، راست وهک ئهو بنجه گولههنگه تهنیا بوو که ترسی خستبووه دلێهوه. شهکته و کهسیره و بی دهههتان چاوهروانی مهرگ بوو، مهرگیکی راستهقینه و زوورپهس و بی مانا.

ئهو دوعایهی وهبیر هاتهوه که دوتینی له کلێسه خویندبووی و وینهیهکی دهموچاو رهش که له قهتهیهکی زیرین گیرابوو، ئهو مؤمانهیی که بۆ هه لکردن له بهردهمی ئهو وینهیهدا خۆی به کلێسای فروشتبوو و ههر له پێوهش بۆیان هینابوووه، ئهو مؤمانهیی که

سەرەكەيان سووتابوو ديسان خستبوويه وه نيو قوتووه كانيان تاكوو
 ديسان بيانفرؤشيتته وه، له دلى خؤيدا دؤعاكهى دووپات دهكرده وه:
 «يا چه زرهتى مريهم، خاتوونى بهههشت، يا نيكولاى پاڤژ، مامؤستاي
 پاريزگارى!...» ئىستا دهسته وداوينى ئه وه نيكولا پاڤژه بووبوو تاكوو
 په رجويهك بنوينى و ئه وه له وه تهنگژه و ليقه وماوييه رزگار بكات.
 ههروهها نه زرى ده كرد كه دوعاى بو دهخوينى و مؤمى پيشكهش
 دهكا. به لام له وه كاته دا به روونى تيگه يشت و دلتيا بوو كه ئه وه وينه
 پيرؤزه و قهتحة زيرينه كهى و مؤمه كان و قهشه و دوعا و پارانه وه
 رهنگه له وى، يانى له كلنسه زؤر گرنگ و بهجى و پيوست بن، به لام
 بو ئه وه ليره، له وه دهشته تاريك و سه غله ته دا هيچ كاريگه رييه كى نيه
 و له نيوان ئه وه مؤمانه و دوعاكان و ليقه ومان و بن ده رتانيى ئه ودا
 هيچ پتوه ندييهك بوونى نيه و ناكرى بوونيشى هه بن. به خؤى گوت:
 «به لام نابى ناھوميد بم. ده بنى شوين پينى ئه سپه كه هه لگرم و برؤم،
 دهنبا بپن و باده وه پرى ده كاته وه. ئه وهى له وه تهنگژه يه رزگارم
 بكات، هه ره ئه وه يه. رهنگه بتوانم ديسان به ئه سپه كه بگه مه وه. به لام
 نابى په له پهل بگه م، دهنبا له به فر هه لده چه قيم و ئيتر كار له كار
 ده ترازى و رهق هه لديم!» به لام سهره راي ئه وهى ده يوست به
 هيواشى بپوا، به قه له م باز ده بؤيشت و رچهى ده شكاند، به رده وام
 ده كهوت و هه لده ستايه وه و ديسان لاقى له به فره كه هه لده چه قى و به
 ده مه وه ده كهوت و زؤر جار سينگ و ده موچاوى له نيو به فره كه دا
 نوقم ده بوو. جي پينى ئه سپه كه له وه شوينا نهى كه بارستايى به فره كه
 كه م بوو، ئيتر به زه حمهت ده بيندرا و كرپوه و بپن پرى كرد بؤوه.

فاسیلی ئاندرئ فیچ له دلی خۆیدا گوئی: «نا، ئیتر بزگار بوونم مه‌حاله. جی پیتی ئه‌سپه‌که‌م بۆ نادوزریته‌وه و ئیتر ده‌ستم به‌ ئه‌سپه‌که‌ راناگا.» به‌لام هه‌ر له‌و کاته‌دا چاویکی له‌ پێشه‌وه‌ی خوی کرد و تارماییه‌کی دی. که‌ جوانتر سه‌رنجی دا ئه‌سپ بوو، نه‌ک هه‌ر ئه‌سپه‌که‌، به‌لکوو کاشه‌ و مالبه‌نه‌کانیش راست چه‌قابوون و ئه‌و شاله‌ی پێوه‌ی به‌سه‌ترابوو به‌ ده‌م گژه‌باوه‌ ده‌شه‌کایه‌وه. ئه‌سپه‌کویت به‌ به‌ره‌که‌ی سه‌ر پشته‌یه‌وه‌ که‌ به‌ لایه‌کدا شوڤ بووبۆوه‌ و زین و هه‌وساره‌که‌ی له‌گه‌ل خۆی داکیشابوو، سه‌ری راده‌ته‌کاند و ده‌یویست هه‌وساره‌که‌ له‌ ملی خۆی بکاته‌وه‌ و بزگاری بی له‌ ده‌ستی. ده‌رکه‌وت فاسیلی ئاندرئ فیچ راست له‌و هه‌ره‌دا له‌ نیو به‌فردا گیرێ خواردوو که‌ ئه‌و کاته‌ی نیکیتای له‌گه‌ل بوو پێکه‌وه‌ گیریان خواردبوو. ئه‌سپه‌که‌ به‌ شیوه‌ی خۆماک گه‌رابۆوه‌ بۆ لای نیکیتا و کاشه‌که‌ و ئه‌ویشی به‌ دوا‌ی خۆیدا هینابوو. هه‌روه‌ها بۆشی ده‌رکه‌وت که‌ په‌نجا هه‌نگاو له‌ولای کاشه‌که‌وه‌ له‌ ئه‌سپه‌که‌ دابه‌زیوه‌ و تووشی ئه‌و چه‌رمه‌سه‌رییه‌ بووه‌.

(۹)

کاتیک فاسیلی ئاندريڭ فيچ به دهم كه وتن و ههستانه وه وه گه يشته وه
لای كاشه كه، دهستی كيشا لئواره ی كاشه كه ی گرت و ماوه يه ك بی جووله
له په نای راوه ستا، تۆزی هیۆر بزوه و هه ولی دا دله كوته و
هه ناسه بركيكه ی بېته وه سهر باری ئاسایی، به لام نيكيتای له سهر
شوینه كه ی پيشووی نه دی. كه چاوی له نیو كاشه كه كرد شتيكي دی
له ویدا كه وتوره و به فر دايوشیوه، وای بزچوو كه ده بی ئه و بڼ. فاسیلی
ئاندريڭ فيچ ئیتر ترسه كه ی ره ویه وه و ئه و تۆزه دله خورپه يش كه
مابووی هی ئه وه بوو ده ترسا ئه و تاپۆیه ی كاتی رۆيشته كه ی و كاتی
گیرخواردن له نیو به فره كه دا، دیسان به سهر دلیدا زال بېته وه. ده بوو
هه رچونيكه به رگری له هاتنه وه ی ئه و ترسه بكات و به و مه به سته ده بوو
كاريك بكات و خۆی به شتيكه وه سه رقال بكات. یه كه م كاريك كه كردی
ئه وه بوو پشتی كرده بایه كه و راوه ستا. پاشان قۆچه ی بالته كه ی كرده وه
و دوا ی ئه وه ی هه ناسه یه كي ئاسووده ی هه لكيشا، چه كه مه كانی داكه ند و
به فره كه ی لی داته كاندن. هه روه ها ده ستيكیشه كه ی ده ستي چه په شی داكه ند
و هه لیگیرایه وه و به فره كه ی لی داته كاند. ده ستيكیشی ده سته راستیشی
مه علوم نه بوو له كوئ و نی كردووه و ئیستا له هه ر كوئ بڼ، ده بی
كه وتبېته ژیر كه ردالیک به فره وه. دوا ی ئه وه كه مه ربه نده كه ی له نیوقه دی
توند كرد، راست به و جۆره ی خوی بڼ گرتبوو، یانی ئه و كاته ی له
دووكانه كه ی ده هاته ده ری تاكوو گه نمی ئه و گوندنشینانه بكرئ كه به
عاره بانه بۆیان هیتابوو، دوا ی توندكردنی كه مه ربه نده كه ی خۆی بۆكار

ئاماده كرد. يەكەم كار كە دەبوو بىكا ئەو بوو كە قايشى ھەوسارەكە لە لاقى ئەسپەكە بکاتەو. فاسیلی ئاندري ئىچ ئەو كارەى كرد و ئەسپەكەى ديسان بە قولايى ئاسننى پىشەوہى كاشەكە، جىگاكەى پىشووہىوہ بەست. پاشان چووہ پىشت ئەسپەكە تاكوو قايشى زىن و لەغاوہكەى توند بکاتەو. لەو كاتەدا دىتى لە نىو كاشەكەدا شتىك دەجوولیتەوہ و سەرى نىكىتا كە بەفر دايۆشيبوو وەديار كەوت. نىكىتا كە ديار بوو خەرىكە سەرما دەبیا، زۆر بە زەحمەت ھەستا دانىشت و بە تەكانىكى سەير وەك ئەوہى بىھەوئى مېش لە خۆى دەرکا دەستى لە بەر لووتى راتەكاند. دەستى رادەتەكاند و شتىكى دەگوت، فاسیلی ئاندري ئىچ پىو و ابوو بانگى ئەو دەكا. فاسیلی ئاندري ئىچ كە خەرىك بوو بەرەى سەرپىشتى ئەسپەكەى رىكوپىنك دەكرد، نىوہتەواو بەجى ھىشت و چوو بۆ لای نىكىتا و گوتى: «چىت دەوئى؟ دەلنى چى؟»

نىكىتا بە حالەحال و بە شىوہى پچرپچر گوتى: «مەن... خەرىكە... دەمرم... گوى بگرە... ھەقدەستەكەم... ھەرچەندىكە... بىدە... بە كورەكەم... يان بە ژنەكەم... جىاوازى نىيە.»

فاسیلی ئاندري ئىچ گوتى: «بۆچى؟.. يانى بەراستى پىتوايە خەرىكى رەق ھەلدى؟»

نىكىتا بە دەنگىكى لەرزۆك و بە دلپىيەوہ كە ھەروا دەستى رادەتەكاند و دەتگوت مېش لە خۆى دەرەكا، گوتى: «ھەر بەراست... خەرىكم دەمرم... گەردنم ئازاكە... بىكە بۆ خاترى ھەزەرەتى مەسىح...»

فاسیلی ئاندري ئىچ نىو خولەكىك بىدەنگ لە پەناى راوہستا. پاشان لە ناكاو ھەر بەو ھەلسوكەوتە لىبراوانەيەوہ كە قازانجىكى باشى دەكرد،

دهستی به یه کدا دا، قوڵی بالته که لپۆسه که ی هه لکرد و دهستی کرد به لادان و ته کاندنی به فری سهر نیکیتا و کاشه که. کاتیک به فره که ی به جوانی لادا، که مه ربه ندی بالته که ی کرده وه و قوچچه کانی هه لگرت و نیکیتای له سهر ته رکێ کاشه که راکیشا و خوی به سهریدا خهوت، نه و به و کاره نه ک به بالته که ی به لکوو به له شی گهرمی خوی نیکیتای داپووشی. ئاته گی بالته که ی له به ینی دیواره ی کاشه که و جهسته ی سپری نیکیتا ناخنی و چوکی نایه سهر په راوینزی بالته که بو ئه وه ی با هه لینه داته وه و سهرما له که لینه کانه وه له شیان نه گه زێ. به و شیوه یه ده مه وروو به سهر نیکیتادا راکشا، نیوچاوانی له سهر لیواری پینشه وه ی کاشه که دانا و ئیتر نه پر مه و سم له زهوی کوتانی ئه سپه که ی بیست، نه گفه و هاژه ی زریان. ته نیا گوئی بو هه ناسه ی نیکیتا راگرتبوو. نیکیتا سهر ته ماوه یه کی زور جووله ی نه کرد، پاشان هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و دهستی کرد به جووله جوول.

فاسیلی ئاندرئێ فیچ گوتی: «ئه مه چییه ئیتر! ده لی خه ریکم ده مر م، به لام هه ر جووله ی دئ! داکه وه و هه دا بده با تۆزێ گهر م بییه وه، ئیمه ئیستا ئاوا...»

به لام نه یتوانی در یژه به قسه کانی بدا و خوشی سهر ی له و حاله ی خوی سوورما، چونکه گریان ئه وکی گرتبوو و فرمیسک له چاوانیدا قه تیس مابوو، چه ناگه ی دهستی کرد به له رزین. ئیتر قسه ی نه کرد و ته نیا ئه وه ی ئه وکی گرتبوو قووتی دایه وه. له دلی خویدا گوتی: «دیاره زور بی هیز بووم! له تر سانا خه ریک بوو شینت ده بووم!» به لام ئه و هیز لیبیرانه

نەك بە لایەو زور ناخۆش نەبوو، بەلكوو بوو هۆی دلخۆشی، ئەویش سۆزێکی تاییەت بوو كە ئەو قەت لە دلی خۆیدا هەستی پێ نەکردبوو. لە بەرخۆیەو گوتی: «ئیمە واین ئیترا!» لە دلی خۆشیدا دلوفانیەکی بەرزى هەست پێ کرد. ماوێهەکی درێژ هەروا بێدەنگ و جوولە بە سەر نیکیتاوە مایەو. فرمیسكەکانی بە ملیوانەى بالتهكەى سەرى و ئاتەكەى بالتهكەى كە با هەلیداووە بە چۆكى كیشایەو ژیر خۆی. زۆرى حەز دەکرد سەبارەت بەو هەستەى لە ناخیدا سەرى هەلداووە لەگەل كەسیك قسە بدا.

گوتی: «نیکیتا!»

دەنگێك لە ژیریەو هات: «چاك گەرم بوومەو!»
 - دەزانى براكەم، من زۆرى نەماووە لەنیو بچم، ئەگەر من لەوى لەو بەفرەدا رەق بوومایە، تۆ ئیستا لە سەرمانا مردبووى!»
 بەلام دیسان شەویكەى دەستى كردهووە بە لەرزین و فرمیسك لە چاوانیدا قەتیس ما و ئەمجارەشیان نەیتوانی قسەكەى تەواو بكات.
 «باشە، قەیناكا.» من خۆم ئەوێ پێویستە سەبارەت بە خۆم دەیزانم!»

دیسان بە بێدەنگی جوولەى لە خۆى بریپەووە و هەر لەو بارە مایەو. لەشى نیکیتا لە ژیرەو ئەوى گەرم داھێناو و بالته كەلپۆسەكەشى لەسەرەو. تەنیا دەستەكانى كە پەراوێزى بالتهكەى پێگرتبوو و بە لاقەبرغەى نیکیتاوە گرتبووى و هەردوو لاقیشى كە با بەردەوام ئاتەكەى بالتهكەى هەلەدایەو و سەرما دەیگەزین، كەسیرە بووبوون و خەریك بوو لە سەرمان هەلوەرین. بەتاییەت دەستى راستەى كە دەستكێشى تیندا

نه‌بوو ئیتر گزی نه‌ده‌کرد و ته‌نانه‌ت نه‌یده‌توانی قامکه‌کانی بجوولینی. به‌لام نه‌و نه‌بیری له‌ لاقی ده‌کرده‌وه نه‌ ده‌ستی، ته‌نیا له‌ بیری نه‌وه‌دا بوو که چو‌ن نه‌و مرو‌فه‌هه‌ژاره‌گه‌رم بکاته‌وه که له‌ ژیریدا بوو.

چهند جار چاوی له‌ نه‌سه‌په‌که‌کرد و دیتی پشتی رووته و قابشی هه‌وسار و به‌ره‌که له‌ سه‌ر به‌فره‌که که‌وتوون و ده‌بوو هه‌ستی و بیداته‌وه به‌ سه‌ر پشتی نه‌سه‌په‌که‌دا. به‌لام نه‌یده‌توانی خو‌ی مرزهم بکات که بو ساتیک نیکیتا به‌جی‌بی‌لی و نه‌و هه‌سته‌ی له‌ ناخیدا بوو له‌ ناوی به‌ری. نه‌و هه‌سته‌خوش و مرو‌ف‌دزستانه‌یه‌ وای لی‌کردبوو که ئیتر ترسه‌که له‌ ناخیدا ناسه‌واری نه‌ما‌بوو.

به‌ خوی گوت: «ئیت‌ر مه‌ترسییه‌ک له‌گوریدا نییه. له‌ سه‌رمانا ره‌ق نابێ.» نه‌و مه‌به‌سته‌ی نیکیتا بوو که له‌ ژیریدا گه‌رم بووبوه و نه‌م قسه‌یه‌شی لیو‌پ‌ژ له‌و هه‌ستی غورووره‌بوو که کاتی شات‌وشووت و تاریف‌کردنی کارزانی و مامه‌له‌کانی، خوی پیوه‌را‌ده‌نا.

قاسیلی ئاندری‌قیچ ماوه‌ی سی سه‌عات به‌و شیوه‌یه‌ مایه‌وه، به‌لام ئاگای له‌ تیپه‌رینی زهمان نه‌بوو. سه‌ره‌تا دیمه‌نی زریان و باده‌وه و نه‌سه‌په‌که له‌ نیوان دوو ماله‌به‌ن و له‌ ژیر خامووتی که‌وانه‌که‌دا، به‌ شیوه‌یه‌کی له‌رزوک به‌ به‌رچاوی خه‌یا‌لیدا تیده‌په‌رین و نه‌و بیری له‌ نیکیتا ده‌کرده‌وه، که له‌ ژیریدا را‌کشابوو. پاشان میوانی رو‌ژی را‌بردوو و ژنه‌که‌ی و سه‌رو‌ک‌پو‌لیسی ناوچه‌که و قوتووی مومه‌که به‌ زه‌ینیدا تیپه‌رین، پاشان نیکیتای دی که له‌ ژیر نه‌و قوتووی مومه‌دا خه‌وتوو و گوندنشینه‌کان هاته‌ به‌رچاوی که‌ کالا و دانه‌ویلنه‌کانی خو‌یان ده‌فروشت و که‌لوپه‌لی پیو‌یستیان له‌ نه‌و ده‌کری و دوا‌ی نه‌ویش دیواری سه‌ی ماله‌که‌ی

به سهربانی شیروانییه وه که نیکیتا له ژیریدا بوو، هه موو پیکه وه ئاویته ده بوون و به ناخی یه کتریدا رۆده چوون و وهک رهنگه کانی په لکه زیرینه که دواى تیکه له بوون پیکه وه سپی ده بن، ئاوا ئه م وینه و دیمه نه جزراو جزرانه ش ئاویته ی یه کتر بوون و بوون به هیچ و خهوی لیکه وت. خه وه که ی ماوه یه کی دریژی خایاند و خالی و خۆلی بوو. به لام نزیک به یانی خه وه که ی به خهون رازایه وه. له خهونیدا دیتی له نیو قوتووی مۆمه کاندراوه ستاوه و ژنه که ی تیخونۆفی¹⁶ دی که ده یه هوئ مۆمیکى پینچ کوپکی بۆ جیژن بکری. ئه ویش ده یه هوئ مۆمه که هه لگری و بیداته دهستی، به لام دهسته کانی نه ده جوولان و له گیرفانیدا توند قووچاند بوون و نهیده توانی نه مشتی بکاته وه و نه له گیرفانی ده ریان هیئتی. دیتی ده یه هوئ به په نای قوتو وه که دا تته پری، به لام لاقى هه لئه دهاته وه و نهیده توانی برۆا. پیلاره نوینه کانی که بریقەیان دههات، دهتگوت به ته رکی سهنگه پشی دووگانه کهیدا رۆچوون و نهیده توانی له عه رزه که یان بکاته وه و ته نانهت نهیده توانی لاقیشی له که وشه کان ده رکیشی، له ناکاو قوتووی مۆمه که ئیتر قوتووی مۆم نه بوو، به لکوو پینخه فه که ی خۆی بوو، ئه و خۆی ده دی که به سه ر قوتووی مۆمه که دا له سه ر زگ راکشاوه. به جزریک که له سه ر جیگا و بانه که ی خۆی و له ماله که ی خۆی خه وتووه و ناتوانی ههستی، به لام ده بوو ههستی چونکه ئیقان ماتقی نیچ¹⁷، هه ر ئه و سه رۆک پۆلیسه ی ناوچه، دههات و بریار بوو پیکه وه بچن بۆ مامه له کردنی لیره وار یان بۆ ریکوپیک کردنی قایشی هه وسار له سه ر پشتی

16 Tikhonov

17 Matveich

ئەسپەكە، ئەو لە ژنەكەى دەپرسى: «دەى، نىكۇلايۇقنا نەھات؟» ژنەكەشى
 ۋەلامى دەدايەۋە: «نا، نەھات!» ھەروھەا خەشە و سىرەى نىزىك بوونەكەى
 كاشەيەكى دەبىست كە دەھات بۇ بەر مالاكەى و لە دلى خۇيدا دەيگوت:
 «خەتمەن خويەتى!» بەلام ئەو نەبوو و كاشەكە تىنپەپى. «ئەى
 نىكۇلايۇقنا بوو بە چى؟ نەھات؟» «نا، نەھات!» ئەۋىش ھەروا لە سەر
 جىوبانەكەى تەخىل بووبو و نەيدەتوانى ھەستى، بەردەوام چاۋەروان بوو
 و ئەم چاۋەروانىيەش لەگەل ئەۋەى زۇر ترسناك بوو، دىلخۇشىشى
 دەكرد. لە ناكاو دىلخۇشىيەكەى كامىل بوو، چونكە ئەو كەسەى چاۋەروانى
 بوو ھات. بەلام ئىقان ماتىئىئىچ نەبوو، بەلكو كەسىكى دىكە بوو. راست
 ئەو كەسەى ئەو چاۋەروانى بوو. ھات و بانگى كرد، ئەۋەى بانگىشى كرد
 ئەو بوو، ئەرى راست خۇى بوو، ئەو فەرمانى پىتابوو بە سەر نىكىتادا
 راكشى. قاسىلى ئاندەرىئىچ دىلخۇش بوو كە ئەو كەسە ھاتوۋە بۇ لای.

دىلخۇشانە دەنگى ھەلپىرى: «ئىستا دىم!» ھەر ئەو دەنگەھەلپىنەش لە
 خەۋى راپەراند. راپەرى بەلام كاتىك رۋانىي، ئەۋە نەبوو كە خەۋتبوو،
 ئەۋە نەبوو كە خۇى بە سەر نىكىتادا كىنشابوو. وىستى ھەستى، بەلام
 نەيتوانى. وىستى دەستى بىجۋولپىنى، بەلام ئەۋەشى نەتوانى... لاقىشى...
 نەيتوانى. وىستى سەرى بىجۋولپىنى، بەلام ئەۋەشى بۇ نەكرا. سەرى لەو
 ھالەى خۇى سوورپامبوو، بەلام سەرسوورپمانەكەى لەگەل خەم و تالى
 ئاۋىتە بوو. ۋەبىرى ھاتەۋە كە نىكىتا لە ژىرىدا خەۋتوۋە و گەرم بۆتەۋە
 و زىندوۋە و واى بە بىردا ھات كە خۇى نىكىتايە و نىكىتاش ئەۋە و ژيانى
 ئەو نەك لە خۇيدا بەلكو لە نىكىتادايە. گونى شىل كرد و دەنگى
 ھەناسەكىشان و تەناتەت پرخەپرخى نەرمى نىكىتايى بىست و بە لەبىزىكى

پر له غوروور و خاکه رایسه وه گوتی: «نیکیتا زیندووه. که وایه منیش زیندووم!»

پاره و سامانه که ی خوی وه بیر هاته وه و ههروه ها دووکان و مال و مامه له کانی و سامانی چه ند ملوینی میروونوف و سه ری لئی دهرنه دهچوو که بوچی ئەم که سه ی که ناوی فاسیلی ئاندری فیچ بیرخوونوفی به ناویانگه دهر به سستی ئەم شتانه یه. له دلی خویدا گوتی: «ئاخه ر ئەو ئاگای له بابته ی سه ره کی نه بوو. ئەو ئەو جوړه ی که من ئیستا ده زانم له راستیه کان ئاگدار نه بوو. من ئیستا ده زانم و هیچ هه له یه کیش له ئیستادا ناگونجی. ئیستا ده زانم!» دیسان دهنگی ئەو که سه ی بیست که پیشتر بانگی کردبوو، شاد و دلخوشانه و له ناخی گیانییه وه و به وپه یی چه ز و تاسه وه وه لامی دایه وه: «دیم، ئیستا دیم.» هه سستی شی کرد که پرزگار بووه و ئیتر هیچ کو سپ و به ره به سستیک ریگای لئ ناگرای و نایگیر یته وه. فاسیلی ئاندری فیچ له م دنیا یه دا ئیتر هیچی نه دی و هیچی نه بیست و هه سستی به هیچ نه کرد.

دهورو بهریان هه مووی به فر و ته م و شهخته بوو. له و توفوبه ند و باده وه یه دا گیتزه با هازه ی ده هات و بالته ی ته ره که ی فاسیلی ئاندری فیچی هه لده دایه وه و نوایه ک به فری لئ نیشتبوو. په یکه ری ئەسپه که ده له رزی و کاشه که ش ئیتر به حال به دهره وه بوو، ته نیا دوو قولی مالبه نه که و شاله که ی تئی به سترابوو، به دهره وه مابوون، جه سته ی نیکیتاش له ژیر ته رمی ئاغا مردووه که یدا بوو و ئیتر به فر و باړن دایبوشیوو.

نیکیتا بهری بهیانی خه بهری بویه. سه رما، که دیسان وهک رم و خه نجر له مۇغره ی پشتی هه لده چه قی خه بهری کرده وه. له خه ونیدا دیبوی له ئاشی دیته وه و عاره بانه ی پر له ئاردی ئاگاهکی دینیته وه. کاتیک له چۆمه که په ریپویه، تایه ی عاره بانه که خلیسکابوو و له نیو ئاوه که دا گیری خواردبوو. له خه ونیدا دیتی که چۆته ژیر عاره بانه که و شانی داوته بهری و بهرزی کردوته وه، به لام سهیره که ی له وه دا بوو که عاره بانه که له جینی خوی جووله ی نه ده کرد و به شانیه وه نووسابوو. ئه و نه دهیتوانی بهرزی بکاته وه و نه له ژیری دهاته ده ری، باری قورسی عاره بانه که له وانه بوو پشتی بشکینی. به لام هه واکه ی زور سارد بوو و ئه و ده بوو هه رچۆنیکه خوی له و بارودوخه ناله باره دهرباز بکا. به و که سه ی که عاره بانه که به پشتیه وه دهگوشی و نهیده زانی کتیه، گوتی: «به سه ئیترا گۆنیه ئارده کان هه لگره و فریایان ده ده ری!» به لام باری سه رمای عاره بانه که ی به رده وام ساردتر ده بوو و بربره ی پشتی ریکه دهگوشی. له ناکاو به چهند زرمه و پر مه ی سهیر له خه و پاچه نی و هه موو شتیکی به باشی وه بیر هاته وه. ئه م باره سارده تهر می ئاگاهکی بوو که ره ق هه لاتبوو و هه روا له سه ر جهسته ی قورسای ده کرد و ته ق و کوت و زرمه که ش ئه سپه که بوو که سمی له کاشه که کوتابوو.

نیکیتا که خه ریک بوو ههستی به راستی دهکرد، به پاریزهوه بانگی کرد: «فاسیلی ئاندری فیچ، فاسیلی ئاندری فیچ!» ههولی دا پشتی هه لینی به لام نهیتوانی.

فاسیلی ئاندری فیچیش وهلامی نه دایه وه و زگ و لاقی وهک کینشیکی سارد و قورس له سهر پشتی بوو و جوولهی لی بریبوو.

نیکیتا له دلی خویدا گوتی: «حهتمه ن مردووه! خودا لینی خوشبی!» سهری وه رسووړاند و به دهستی، به فری به رده می لادا و چاوی هه لیتا. ههوا رووناک بوو بۆوه. به لام گژه با هه روا به نیوان مالبه ن و قوله کاندایه گفهی ده هات و کرپوهی دهکرد وهکوو بیژنگ گیزی ده دا و ده نیشته سهر پشتی ئه سپه که و کاشه که و به رده وام بارستایه که ی زیاتر ده بوو، ئیتر نه ترپهی سمی ئه سپه که و نه پر مه ی لووتی نه ده بیست. نیکیتا له دلی خویدا گوتی: «حهتمه ن ئه ویش رهق هه لاتووه!» ههر به راستیش وا بوو و ئه و ته قو کوته ی له کاشه که هه ستابوو زرمه ی سمی ئه سپه که بوو که ئه وی له خه و راپه راند بوو و دوا یین هه ولی ئه سپه رهق هه لاتووه که بوو بۆ ئه وه ی خوی به پیوه بگری.

نیکیتا به خوی گوت: «خودایه گیان، دیاره بانگی منیش ده که ی بیه بۆ لات! هه رچی تۆ بیفه رمووی وایه و پیروژه! به لام من ده ترسم! مهرگ ته نیا جاریکه، گریمان ئه و یه ک جاره ش ئیستا ته بی داوه ته سهرم، به لام داوات لی ده که م زووتر گیانم بکیشه و رزگارم که!» دیسان دهستی برده وه ژیر ته رمه که و چاوی قووچاند و خوی له بیر چۆوه، چونکه به ته واوی دلنیا بوو که ئیستا ده مرئ و رهق هه لاتنی یه کجارییه.

پوڙي دوايي، کاتي فراوين که گوندنشينه کان پچه يان شکاند و
 خويان گهيانده لای کاشه که، قاسيلي ناندری ښيچ و نيکيتيان له شهست
 هفتا مه تری جاده که و نیو ویرست دوور له گونده که يان له ژیر به فر
 دهره ښايه وه. به فر کاشه که ی به ته وای داپو شیبوو و ته نیا نووکی
 مال به نه کان و شاله که به دهر وه بوو که با دهیسه کاندوه. بارستای
 به فر که هه تا به زرگی نه سپه که هاتوو و به رکه ی سر پستی
 که و تېوو خوارۍ. قایشی هه وساره که به لای سهریدا شوږ بوو بووه و
 سهرت پای سپی بوو و سهره رهق هه لاتووه که ی به بهرملیه وه نوو سابوو
 و ده تگوت نه سپه به فرینه یه به پتوه چه قیوه. هه رډوو کونه لووتی
 چلووړه ی پتوه شوږ بوو بووه و چاوانی که په سیسه ی لی نیشتبوو و
 ده تگوت فرمیسه که کانی ته به ستوویه! به و ته نیا یه که شه وه به جاری
 لاواز بوو بوو، هه ر پښت و یه سقانه که ی مابوو. قاسيلي ناندری ښيچ
 تهرمیکی رهق هه لاتوو بوو و کاتیک له سهر نيکيتيان لابرډ و له ولوه
 دایاننا دهست ولاقی هه روا رهق و لیک بلاو مانه وه. چاوی زهق و
 بایه قووش ښاسای بوو بوونه دوو پارچه سه هؤل و دهمی داچه قاوی له
 ژیر سمیله کانیډا پر بوو بوو له به فر. به لام نيکیتا زیندوو بوو، نه گهرچی
 زور به سه ختی سهرما گه ستېووۍ. کاتیک وه هوشيان هینایه وه، دنیا
 بوو مردووه و نه وهی ده بیستی له م دنیا یه نیبه به لکوو له و دنیا یه. به لام
 که دهنگی قرموقالی گوندنشينه کانی بیست که تهرمی رهق هه لاتووی
 قاسيلي ناندری ښيچيان له سهر پستی لاده برد سهره تا تووشی
 سهر سوورمان بوو که له و دنياش گوندنشينه کان وهک نه م دنیا یه به جی

ئەوھى شاد و دلخۇش بن، مات و خەمبارن. بەتايىبەت كاتىك دىتى قامكى
ھەردوو لاقى سەرما بردوويەتى.

نىكىتا دوو مانگ لە نەخۇشخانە مايەوھ و سى قامكى لاقىيان بېرەوھ
و زامى قامكەكانى دىكەيان بۇ سارىژ كرد. بە جۆرىك كە دەيتوانى كار
بكات و بىست سالى تر ژيا. سەرەتا ھەك رابردوو كرىكارى كشتوكال
بوو، بەلام بە پىرى ئىشى كىشكچىتى دەكرد. ئەو ئەمسال مرد، لە
مالەكەى خوى و بە پنى وىستى خوى لە ژىر وىنەى پىروز و مۇمىك بە
دەستەوھ، بەر لەوھى بمرى داواى گەردن ئازايى لە ژنەكەى كرد و ئەوى
بە ھوى كەين و بەينى لەگەل كابراى بەرمىل بەند بەخشى و گەردنى ئازا
كرد. مالتاواى و گەردن ئازايى لەگەل كوڤ و بووكەكەشى كرد و دواى
ئەوھى نەوھەكانى لە ئامىز گرت و دەستى بە سەرياندا ھىناق
ھەناسەيەكى قوولى ھەلكىشا و مرد. ئەو لە راستىدا دلخۇش بوو كە
كوڤ و بووكەكەى لە دەست ملۇزم و نان خۆر و جىگرىك پزگارىيان
بووھ و خۇشى لە راستىدا لە چنگ ئەو ژيانە پز ئازار و چەرمەسەرىيە
نەجاتى بوو كە رۇخى ھىنا بووھ سەر كۆنەلووتى و قەت لە ژيانىدا
نەحەسايەوھ. ئەو دەيزانى دەروات و ژيانىكى تر دەست پى دەكەت كە
ھەموو سال و پۇژ و سەعاتىكى شىرىنتر و خوشترە و بەدوورە لە
ئازار و چەرمەسەرى و چەوسانەوھ. ئەوھى كە ئەو كاتىك لەو دىنيا لە
مەرگى راستەقىنە راپەرى لەم دىنيا خوشتر بوو يان ناخۇشتر و ئەوھى
كە لەو دىنيا ھەر ئەوھى دىتەوھ كە چاوەروانى بوو يان نا، شتىكە كە
ئىمەش ھەموومان بە زووترىن كات دەبىينىن و تىي دەگەين.

فهرهنگوک

ئاغزوونه: ئالقهی ددانه داری کائزا که زمانه‌ی تیدایه بو داخستنی قایشی پشت
و کهوش و... به‌کار ده‌هینری.
باپووشک: بارینی به‌فر و باران به باوه؛ باپووسکه.
باسریشک: به‌فر و باران و با پتکه‌وه.
باوه‌پیاره: زرباوک، میردی دایک.
بایه‌قووش: کونده‌بوو.
بلقه‌تاف: شه‌وه‌زنگ، شه‌وی تاریک و نه‌نگوسته‌چاو.
به‌رمیل‌به‌ند: دروستکهری به‌رمیلی دارین که شه‌و سه‌رده‌مه به جینی گالون
به‌رمیلیان له دار دروست ده‌کرد.
به‌رمیل‌ئاژۆ: که‌سیک که به به‌رمیلی گه‌وره له سه‌ر عاره‌بانه ئاو و
سووته‌مه‌نی بو خه‌لک ده‌برد.
به‌فر به‌سه‌ر: شوینی که به‌فره‌که‌ی توند ده‌بیت و وای ده‌به‌ستنی شتر لاقی
تینه‌لناچه‌قی.
به‌فرکوش: زه‌وییه‌ک که به‌فره‌که‌ی دره‌نگ ده‌چیت‌وه و زور توند و به‌ق ده‌بیت
و گیای لی شین نابین.
به‌له‌ک‌پنج: پووزه‌وانه، پزلووخ، پووزله‌خ.
پندر: کزر، نیوه‌وشک.
په‌رجۆ: مोजе (معجزه)
په‌یزه‌ن: که‌سیک که له کاتی پویشتندا لاقی له یه‌ک ده‌درین.
چاره‌وئ: شه‌سپ، یه‌کسم، ماین.
چلمێرده: پشت‌به‌ستی ده‌رگا؛ داریکه ده‌یخه‌نه پشت ده‌رگا بو قایم کردنی.

خامووت: که وانه‌ی عاره‌بانه که له ملی چاره‌وێ ده‌کړی بۆ پراکتیشانی کاشه و عاره‌بانه.

خووسار: زوقم، سیخوار

خۆله‌پیتوک: گله‌مرده، بیستان و مه‌زرایه‌ک که گیای هه‌رزى تیندا نه‌مایى و به ته‌واوى بۆار کرابى.

خوماک: غه‌ریزه.

خه‌ره‌ند: خه‌نده‌ک، قوولکی درێژی له زه‌وى هه‌لکه‌ندراو یان ناودې.

په‌وگه: ریباز، شوینی هات‌و‌چۆ.

سمیل‌چه‌ورانه: ده‌م‌شیرینی، به‌رتیل.

قول: دارى درێژی نه‌م‌لا و نه‌ولای کاشه و عاره‌بانه که نه‌سپه‌که ده‌که‌ویته نێوانیییه‌وه. مالبه‌ن (مالبند)

کاشه: سوورتمه. نه‌و‌شته‌ی بى پینچه و تاپه‌یه و به‌سه‌ر به‌فردا رابیده‌کیشن.

کوله‌بال: په‌سته‌ک، هیله‌گ

کیله‌دار: دارى چه‌قیندراو له قه‌راغ رینگا بو نیشاندانی په‌وگه‌ی رینگا‌که: کیله‌رئ.

که‌ره‌پوچ: خشتى سوور؛ ئاجوور

که‌له‌پۆس: بالته و جل‌وبه‌رگی له پینستی ناژه‌ل دروست کراو.

که‌وی: پام، ده‌سته‌مۆ، دژی توپ و سلوک.

گول‌هه‌نگ: گوله‌پۆنینه. گوله‌به‌پۆنه. گولینکی زه‌رده به‌مه‌شکه‌وه هه‌لیده‌واسن

بۆ زۆر بوونی پۆن.

گوله‌به‌پۆنه: گول‌هه‌نگ، گوله‌پۆنینه.

مه‌رووشکین: نیشیتیا لابه‌ر، نه‌وس‌کوێزکه‌وه‌ره.

نگوونگ: کوێزه‌که‌ی به‌رکه‌ل، دامنه‌چه‌قان، نوینک، نوێگوان.

هانكە ھانك: ۋەھەناسە بېرىكى كەۋتەن لەبەر مەندۈۋىيى و شەكەتتى زور.
 ھۆمەن: ھىرش، شالاۋ، ھەلمەت.
 ھەتتەش: حوزوور، لەبەردەم.
 يەكھاۋى: مانەۋە لەسەر بارىك و رۇيشتەن و ژيانى بەبى گوران. (يكنواخت)

بەرھەمى بلاۋكرادى ۋەرگىت:

۱. تاپۇي ۋەرزىكى سەۋز، شىعر، ۱۹۹۷
۲. شەۋەژانى ئەستىرەيەك، شىعر، ۲۰۰۰
۳. مەرگەخەۋن، شىعر، ۲۰۰۳
۴. دىسان لەۋ شەقامانەۋە، كۈچىرۈكى بىژەن نەجدى، ۲۰۰۵ ۋەرگىتدراۋ،
۵. تەپلى ئاور، كۈچىرۈكى بىيانى، ۲۰۰۵ ۋەرگىتدراۋ،
۶. جىگەي بەتالى سلوچ، رومان، مەحمود دەۋلەت ئابادى، ۲۰۰۶ ۋەرگىتدراۋ،
۷. خور و لاۋلا، كۈشىعرى مىندالان، ۲۰۰۷
۸. برايانى كارامازوف، رومانى داستايۋفسكى، ۲۰۰۷ ۋەرگىتدراۋ،
۹. يەكگرتن، چىرۈكى مىندالان، قودسى قازى نوور، ۲۰۰۷ ۋەرگىتدراۋ،
۱۰. خولىاي نووسىن، پەزا بەراھەنى، كۈمەلەۋتار، ۲۰۰۸ ۋەرگىتدراۋ،
۱۱. فەرھەنگى رېژگە (ئەۋ و شانەي لە ھەمبەنە بۆرىنە دا نىن)، ۲۰۰۹

۱۲. کەلەشنىزى ورگىن، گىرانه وەى چىرۈكىنى فۈلكلۇر، ۲۰۱۰
۱۳. تازىبەبارانى بەيەل، پۇمان، غولام حوسىن ساعىدى،
 وەرگىنپەردا، ۲۰۱۰
۱۴. ئاناكارنىنا، پۇمان، لىۋىن تۈلىستۈى، وەرگىنپەردا، ۲۰۱۰

ئەم بەرمەمانەش ئامادەى چاپىن:

۱. نارنجى فېرىن، كۆچىرۈك
  ۲. دار و پەپولە و پووبار، چىرۈكى مىندالان، فەرىدە شەبانفەر، وەرگىنپەردا
  ۳. سىترانى شەپۇلەكان، شىعەرى ھاۋچەرخى فارسى، وەرگىنپەردا
  ۴. پىنگايەك بەرەۋ ھەتاۋ، كۆچىرۈك، وەرگىنپەردا
  ۵. ئەرباب و نۆكەر، پۇمان، تۈلىستۈى، وەرگىنپەردا
  ۶. باۋە سىرگى، پۇمان، تۈلىستۈى، وەرگىنپەردا
  - دىلى قەققاز، پۇمان، تۈلىستۈى، وەرگىنپەردا
  - مەرگى ئىفغان ئىلىچ، پۇمان، تۈلىستۈى، وەرگىنپەردا
  - ئاپۇرەى خەۋ، كۆمەلە شىعەر
  - زايەلەى شاخ و قىژەى گولەباخ، كۆمەلە شىعەر
  - ھاۋار و ژىلەمۇ، كۆمەلە شىعەر
- سەرچاۋە: ارباب و بندە، لىۋى تۈلىستۈى، ترجمەى شىروش حىيىى،
 چاپ اول، پايزى تەران نىشر چىشمە

كۈنت لىۋنىكۇلاڧىچ تۇلىستۇي (۱۸۲۸-
۱۹۱۰) يەكېك لە نووسەرە گەرەكانى
دنيايە وەرودەها يەكېك لە بلىمەتەكانى
جىهانى ئەدەب دىتە ئەژمار. تۇلىستۇي
لە ماوەى ۸۲ سال تەمەنى خۇيدا شاىە-
دى پىرگۇرانكارىترىن سەدەكان و دەورە-
كانى مېژووى ولاتى خۇى بوو، ئەو جگە
لەوہى نووسەرىكى مەزن بوو، فەيلە-
سووف و رېبەرىكى كۆمەلایەتیش بوو
كە ھاوچەرخەكانى لە ھەمبەرىدا سەرى
رېزىيان دادەنەواند.

ئەو چوار نۇقلىتە (باوكە سىرگى، دىلى-
قەفقاز، ئاغا و نۆكەر و مەرگى ئىقان)
بەيۋەنى سەدەمىن سالوگەرى مەرگى
لىۋن تۇلىستۇي ئەو نووسەرە مەزنە،
وەرگىرەمەو و پىشكەش بە كىتەبخانەى
كوردى بگەم.

بەو ھىوايەى توانىبىتم وەرگىرانىكى
باش و جىگای متمانە بخەمە بەردەستى
خوينەران و لایەنگرانى قەلەمى
تۇلىستۇي.

وەرگىز

دەزگای توۋرئىنەو و بلاوكردەوہى
موكرسانى

۲۰۱۱